

Uyên Bảo Uyên

Contents

Uyên Bảo Uyên	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	6
4. Chương 4	8
5. Chương 5	9
6. Chương 6	11
7. Chương 7	12
8. Chương 8	14
9. Chương 9	17
10. Chương 10	18
11. Chương 11	21
12. Chương 12	24
13. Chương 13	26
14. Chương 14	28
15. Chương 15	29
16. Chương 16	32
17. Chương 17	33
18. Chương 18	36
19. Chương 19	37
20. Chương 20	40
21. Chương 21	43
22. Chương 22	46
23. Chương 23	49
24. Chương 24	51
25. Chương 25	53
26. Chương 26	56
27. Chương 27	58
28. Chương 28	61
29. Chương 29	63
30. Chương 30	65
31. Chương 31	67
32. Chương 32	69
33. Chương 33	71
34. Chương 34	74
35. Chương 35	77
36. Chương 36	79
37. Chương 37	82
38. Chương 38	84
39. Chương 39	87
40. Chương 40	90
41. Chương 41	92

42. Chương 42	94
43. Chương 43	96
44. Chương 44	99

Uyên Bảo Uyên

Giới thiệu

Edit: Lạc Phong Cô Vân. Thể loại: cổ trang, phúc hắc vương gia công, thành thật nông dân thụ. Triệu Nhị Ngư là ng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/uyen-bao-uyen>

1. Chương 1

Hoàng hôn buông xuống, tầng tầng hồng vân đẹp tựa như hoa, tô màu trời một màu đỏ rực như lửa. Thôn nhỏ yên bình bắt đầu cuộn lên từng đợt khói bếp, bao phủ ngọn núi trong biển khói mờ mờ nhìn xa trông như thế ngoại đào nguyên. Thôn nhỏ này gọi là thôn Bình Ao, nằm giữa mấy ngọn núi cao, nên muốn xuống núi là chuyện rất khó khăn, vì thế thường thường chỉ có con trai trưởng của lão trưởng thôn là Đại Bảo mỗi một tháng sẽ ra ngoài một lần, giúp người trong thôn mua bán, trao đổi lương thực hay hàng hóa. Người dân trong thôn hiền lành, chất phác, ban ngày cần cù lao động, trán đầm mồ hôi ngốc ngốc cười nhìn ruộng nương nhà mình dần nảy mầm tươi tốt, mùa thu đến thì nhà nào nhà nấy lúa chín đầy sân, cửa treo đầy ngô đầy lạc.

Cửa một nhà mở ra, tiểu cô nương mi mục thanh tú ước chừng 13, 14 tuổi từ trong đi ra, nàng đứng ở bậc cửa nhìn về hướng đường nhỏ, đến khi thấy một hán tử vừa vác củ vừa đuổi trâu liền nở nụ cười:

“Nhị Ngư ca, nhanh nhanh về ăn cơm!”

Hán tử kia ngẩng đầu, gương mặt hàm hậu cười cười:

“Ai... Về liền đây.”

Chỉ chốc lát sau, hán tử kia đã tới cửa, đuổi trâu vào chuồng, ra sân múc thùng nước rửa mặt, xong dùng góc áo lau lau, rồi mới đi vào nhà. Căn nhà cũng khá đơn sơ, chỉ có ba gian, một gian làm khuê phòng của tiểu muội tử, một gian làm kho chứa đồ linh tinh cùng lương thực, một gian còn lại là phòng của Triệu Nhị Ngư, vậy nấu cơm thì ở nơi nào? Triệu Nhị Ngư dựng một lán nhỏ ở phía sau nhà, lấy đất bùn đắp thành cái lò, cơm canh mỗi ngày là nấu ở đó.

Tiểu muội tử tên Triệu Hoa Lan, là muội muội của Triệu Nhị Ngư, cha mẹ hai người mất sớm, lại không có họ hàng thân thích, cho dù là có cũng không muốn đến giúp kẻ nghèo túng như họ; Hoa Lan là do Triệu Nhị Ngư một tay ngâm đắng nuốt cay nuôi lớn, yêu thương vô cùng, lúc nào cũng sợ muội muội mình phải chịu ủy khuất. Hoa Lan cũng thật khá xinh đẹp, Triệu Nhị Ngư lại không cho nàng làm việc gì, nên dáng người nàng thon gầy trắng trẻo không giống con gái nhà khác, tuy còn nhỏ tuổi, nhưng cũng có không ít nhà trong thôn đến dạm hỏi, Triệu Nhị Ngư mừng rỡ, nghĩ muốn chọn cho nàng một mối tốt, làm ca ca coi như cũng an tâm.

“Ca, ngày mai Đại Bảo ca muốn rời núi, hỏi người có cần đổi gì không?” Hoa Lan đưa cho Triệu Nhị Ngư một cái bánh bột ngô, bưng tới một đĩa dưa muối.

“Nga, để ta nghĩ chút...”

Triệu Nhị Ngư biết Đại Bảo nhà thôn trưởng thích Hoa Lan, Hoa Lan cũng thích Đại Bảo, Triệu Nhị Ngư cũng biết nhà thôn trưởng rất tốt, bởi thôn trưởng thường có thể ăn chút ít gạo trắng. Nhìn bánh bột ngô trong tay mình, đến lúc nào đó có thể biến thành gạo trắng thì thật là tốt biết bao.

“Ta nghĩ gom trứng gà trong nhà đi đổi, Hoa Lan, người nói nên đổi cái gì?”

“Theo ta...Hay là đổi đôi thỏ đi, chúng ta nuôi nó béo đợi đến giao thừa ăn.”

Triệu Nhị Ngư chảy nước miếng, nghĩ giao thừa có thể ăn thịt liên cao hứng, vội vàng nuốt miếng bánh trong miệng xuống nói:

“Hảo....”

Thôn Bình Ao là thôn nghèo, cả thôn chỉ có mấy trăm người, ruộng đất cũng không tốt lắm, thu hoạch không được nhiều, hàng năm huyện nha còn bắt bọn họ giao nộp một nửa nông phẩm, không có thì sẽ bắt đi phu dịch. Cũng vì thế mà Triệu Nhị Ngư hạn quan lại thâu xương, bao nhiêu lương thực hắt vắt và làm ra đều bị bọn họ thu hết, còn nói lúa nhà hắn quá ít, a phi.....!!!! Ngại ít thì đừng lấy, Triệu Nhị Ngư luôn oán hận nghĩ.

Triệu Nhị Ngư là người chịu khó, vài mẫu ruộng một mình hắn tự tay chăm sóc tốt, nhưng hắn đã hơn hai mươi vẫn còn chưa lấy vợ, không phải cô nương nhà người ta không thích hắn, mà do hắn thấy nhà mình nghèo, sợ bạc đãi người ta. Đây chính là Triệu Nhị Ngư của chúng ta a, thiện lương như một đứa ngốc vậy. Hoa Lan luôn lo lắng ca ca nàng bị lừa, cho nên chưa từng bảo hắn rời núi, người thử nghĩ coi, với đầu óc kia của Triệu Nhị Ngư, có khi bị bán còn giúp người ta đếm tiền mà. Đúng rồi, Triệu Nhị Ngư còn có một đặc điểm nữa, đó chính là....Ăn.....Bởi vì nhà người ta nghèo thôi! Ăn cũng không được no, nên đương nhiên là rất thèm ăn rồi!!....Haiz....Dù sao cuộc đời của Triệu Nhị Ngư bị xoay ngược 180 độ cũng chính là do nó a.

Thời tiết hôm nay khá đẹp, Đại Bảo rời núi đi đến huyện lý, Nhị Ngư đã nghĩ đến tiểu bạch thỏ đổi được từ trứng gà, lại nghĩ tới trong nhà không còn củi, liền đeo gùi vào lưng lên núi đốn củi, thuận tiện hái chút nấm hay rau cỏ dại về đổi bữa. Cây cối phía nam thôn đều là đại thụ, Triệu Nhị Ngư liền đi hướng nam, từ xa đã thấy rất nhiều nấm mọc bám trên thân cây, Triệu Nhị Ngư cười tít cả hai mắt. Triệu Nhị Ngư cởi áo, hái đầy nấm rồi bọc lại, sau đó mới đặt sang một bên bắt đầu đốn củi.

Triệu Nhị Ngư mới chặt vài chạc cây thì chợt nghe trong thôn dường như có người đang gọi hắn, bèn vươn cổ nhìn hướng thôn, thấy cửa thôn tụ tập khá nhiều người, trong đó có mấy người ăn mặc như là nha dịch. Triệu Nhị Ngư lại lên cơn tức, thấy bọn họ chắc chắn không có chuyện gì tốt, không lẽ lại bắt giao nộp nông phẩm lên trên, mùa này còn lấy đâu ra thóc, con mẹ nó đúng là sài lang ăn thịt người không nhả xương. Triệu Nhị Ngư cầm búa xuống núi đi về phía cửa thôn, thầm nghĩ rõ ràng liều mạng cùng bọn họ cho xong, đến gần liền thấy thôn trưởng vẻ mặt trắng bệch, còn gắng sức nhìn nhìn hắn, kỳ thật đó là thôn trưởng nháy mắt ra dấu cho Nhị Ngư, ý bảo hắn đừng tới đây.

“Thôn trưởng, có chuyện gì vậy, bọn họ đến làm gì?”

Thôn trưởng còn chưa có mở miệng, một nha dịch trong đám đã nói.

“Không phải nói không có tráng đinh sao? Thế hắn là cái gì đây? Lý trưởng thôn, người có biết gây trở ngại cho công vụ của nha môn sẽ phải chịu phạt gì không?”

Nhị Ngư thấy thôn trưởng dùng sức nháy mắt nhìn hắn, Nhị Ngư liền đã hiểu.

“Đâu có đâu có. Ta là vừa mới đi xa về, về nhà thăm mẹ từ.”

Nha dịch kia cũng không tiếp tục truy vấn, chỉ chỉ vào Triệu Nhị Ngư nói.

“Thôn các ngươi nhỏ như vậy quả thật cũng không được mấy tráng đinh, hiện giờ là lúc triều đình cần dùng người, một cái liên một cái đi, ngày mai người phải lên huyện tập trung! Không đến các ngươi cứ chờ chịu tội đi!”

“Tội gì a?” Triệu Nhị Ngư hỏi.

Nha dịch hừ lạnh một tiếng.

“Tội gì? Tử tội!!!!!!”

Triệu Nhị Ngư ngậm miệng, tim đập loạn ba nhịp _____ dọa.

Nha dịch đi rồi, nam đình trong thôn đều đi ra, nguyên lai thôn trưởng vừa nghe đến muốn bắt trảng đình liền vội bảo nhà nào có nam đình thì trốn đi, đỡ phải bị bắt, kết quả Triệu Nhị Ngưu của chúng ta vẫn là gặp họa. Hoa Lan khóc lóc nức nở, cầm tay Triệu Nhị Ngưu nói.

“Người sao lại quay về chứ? Người xuống dưới làm gì a? Giờ biết làm sao đây?”

Thôn trưởng thấy con dâu tương lai khóc thật tội, liền nói với Triệu Nhị Ngưu.

“Tên gốc người a, bắt người đi lính ra tiền tuyến đánh giặc a, người....Người....Sao người lại quay về mà?”

Nhị Ngưu biết nha dịch là bắt hấn ra chiến trường, Nhị Ngưu cũng hiểu được, nếu hấn không đi thôn của họ sẽ phải chịu tội, hơn nữa lại là tử tội, thôn họ vài trăm người, nếu mình không đi, vậy sẽ hại người trong thôn a!

Nhị Ngưu quỳ sụp xuống trước mặt thôn trưởng.

“Lý bá, người đừng giận, ta đi, ta sẽ không hại cả thôn, nhưng muội muội của ta liền giao cho Đại Bảo nhà người, ruộng nương nhà ta cũng giao cho người, cầu Đại Bảo nhà người đối tốt với Hoa Lan nhà ta!” Dứt lời, liền dập đầu ba cái.

“Người nói cái gì nha? Hoa Lan chính là người nhà ta, chúng ta đương nhiên sẽ đối tốt với nàng.”

Hoa Lan khóc ôm lấy ca ca.

Đêm xuống, Nhị Ngưu chuẩn bị hành lý, Hoa Lan lấy ra mấy bộ quần áo mới, vốn định để tết đến cho ca ca mặc, không ngờ lúc này đã phải dùng tới, Hoa Lan đứng ngoài cửa lau lau nước mắt, rồi mới đi vào phòng Nhị Ngưu.

“Ca, mấy bộ quần áo này người cũng mang theo đi, lúc lạnh thì mặc vào.”

“A...Hảo, Hoa Lan, ta chuẩn bị xong rồi, người tới, ta nói với người một chút!”

Nhị Ngưu kéo Hoa Lan ngồi xuống, thở dài nói.

“Người nhớ phải tự chăm sóc mình, lần này ta đi không biết sẽ bao lâu, cũng không biết còn có thể trở về hay không?”

“Ca....”

“Đại Bảo là người tốt, người nhớ đối hấn thật tốt, ngày mai ta sẽ nói với thôn trưởng, để hấn làm hôn lễ cho các người.”

Hoa Lan đỏ mặt, gật gật đầu.

Triệu Nhị Ngưu nở nụ cười.

“Hoa Lan, đừng buồn, nói không chừng khi ta trở về chính là đại tướng quân đâu, đến lúc đó chúng ta sẽ ở trong căn phòng thật lớn, mỗi ngày đều ăn thịt....”

Hoa Lan nhéo nhéo Triệu Nhị Ngưu một cái, cười mắng.

“Người chỉ biết có ăn thôi!!”

“Hắc hắc.....”

2. Chương 2

Cửa thôn đứng chật người, Hoa Lan khóc đỏ mắt ngã vào lòng Đại Bảo, Nhị Ngưu cười hì hì cầm hành lý vỗ vỗ vai Đại Bảo nói:

“Đại Bảo, muội muội của ta giao cho người, nếu ta trở về thấy Hoa Lan bị ủy khuất ta liền bỏ người.”

“Nhị Ngưu ca cứ yên tâm, ta sẽ đối tốt với Hoa Lan, người cố gắng về sớm, đừng để Hoa Lan nhớ lâu.”

Triệu Nhị Ngưu gật gật đầu, quyến luyến nhìn nhìn thôn, đây chính là nơi hắn sống suốt hai mươi mấy năm a, nếu lần này đi không thể trở về....Nhị Ngưu không dám nghĩ tới, cầm hành lý vội sải bước ra thôn.

“Ca!!!!.....” Hoa Lan khóc muốn đuổi theo, lại bị Đại Bảo ôm chặt.

Nhị Ngưu quay đầu vẫy vẫy tay, lau lau nước mắt.

Thôn của Nhị Ngưu nằm ở nước Yên, cho nên Nhị Ngưu chính là người nước Yên. Hiện tại nam di ở phía Nam đang tấn công, nước Yên vốn là đại quốc, là nơi giàu có và đông đúc, bình thường đối các nước láng giềng cũng hòa hợp, rất ít khi xảy ra chiến sự, nên cũng không có nhiều quân đội chính quy, vì thế khi chiến tranh nổ ra, sẽ bắt tráng đinh xây dựng quân đội tạm thời.

Đây là lần đầu tiên Nhị Ngưu rời núi, nên đối bên ngoài cái gì cũng thấy mới mẻ, tò mò, trái nhìn phải nhìn, lão xa phu thấy Triệu Nhị Ngưu bộ dáng ngốc nghếch như vậy liền vui tươi hơn hởi giới thiệu cho hắn. Nhị Ngưu hứng khởi nghe, liền đem phần buồn bực kia vứt sang một bên. Đợi khi đến huyện, Nhị Ngưu mới thấy thì ra không phải chỉ có mình hắn không may, trong lòng cũng cân bằng lại. Khu tập trung ở phía tây huyện, bình thường dùng làm mã tràng, giờ lại nơi nơi toàn là người, tất cả đều là hán tử cường tráng. Nhị Ngưu đứng trong đó liền giống như cát trong sa mạc, tầm thường đến không buồn liếc mắt nhìn một cái. (mã tràng: nơi chôn ngựa, huấn luyện ngựa.)

Mọi người đều là nam nhân, lại đều gặp phải chuyện không may này, rất nhanh liền trò chuyện vui vẻ, Nhị Ngưu nói năng vụng về, nên chỉ đứng một bên nghe người ta nói.

“Nghe nói trận đánh này cực lớn, hoàng thượng ở kinh thành còn phái cả hoàng tử đến mà!”

“Hoàng tử? Có bản lĩnh gì a, toàn là thiếu gia sống an nhàn sung sướng!”

Triệu Nhị Ngưu gật gật đầu, cảm thấy có đạo lý.

“Hừ...Người nói nhỏ một chút, nếu bị người khác nghe thấy có thể sẽ chịu thảm a!”

“Ai ai ai ai, mồm miệng ta đúng thật là...!”

Triệu Nhị Ngưu thấy hai người kia không còn dám nói chuyện, đang định lấy bánh bột ngô ra ăn thì chợt nghe tiếng trống, hắn nhìn về phía trước, thấy một người mặc quan phục, đầu đội mũ quan đứng trên bục cao, Nhị Ngưu bĩu môi, trong lòng không quá hào hứng.

Người nọ nói gì gì đó, nhưng tất cả chỉ là giọng quan nho điều, người không mấy học thức như Triệu Nhị Ngưu có chỗ nào hiểu được, thấy người nọ bộ dáng thư sinh tiểu bạch kiểm, Triệu Nhị Ngưu liền càng thêm chán. Tiểu tử bên cạnh giống như cũng không thích nghe, Triệu Nhị Ngưu nhìn hắn vài lần, cảm thấy bộ dạng hắn rất là oai hùng, khí thái như bậc công tử thế gia, người kia thấy Triệu Nhị Ngưu cũng không thích nghe như mình, cũng rất vui vẻ dịch qua đây.

“Huynh đệ, từ chỗ nào đến?”

“Ta là từ thôn Bình Ao đến!”

“Thôn Bình Ao? Ân.....Chưa từng nghe qua, ta là người huyện này, gọi là Cao Lý.”

“Ta tên Triệu Nhị Ngưu!”

Cao Lý cố nhịn, tên này là tên gì a, muốn cười lại sợ mất lễ phép, liền ghen đỏ mặt. Triệu Nhị Ngưu là người hiền hậu, thấy Cao Lý đỏ bừng mặt còn tưởng rằng hắn không khỏe, vội vàng hỏi.

“Huynh đệ, người sao thế?”

“Khụ khụ khụ, không có việc gì, không có việc gì..Là trời nóng quá thôi.”

“Nga.”

“Nhị Ngưu huynh a, nếu hôm nay chúng ta may mắn gặp gỡ, liền xem như huynh đệ đi. Về sau nếu người có việc gì cần thì cứ nói.”

Nhị Ngưu nghe vậy thực cảm động, nghĩ trước khi rời đi muội muội dặn dò mình nhất định phải cẩn thận, bên ngoài có nhiều người xấu, nhưng giờ Nhị Ngưu lại thấy Hoa Lan nói không đúng, bên ngoài rất nhiều người tốt a!

Thăng đến buổi chiều mặt trời lặn về tây, Nhị Ngưu mới được ăn bữa cơm thứ nhất trong ngày, đói đến mức Nhị Ngưu cứ lẩm bẩm trong miệng, Cao Lý đến gần muốn nghe Nhị Ngưu đang nói cái gì..

“Ta không đói bụng, ta không đói bụng, ta không đói bụng, ta mau chết đói....”

Cao Lý không nín được, vội trốn tới một góc cười vật vờ.

Ăn cơm xong tất nhiên là phải đi ngủ, vì chỉ là tạm thời tập trung, hơn 5000 người cứ thế ngủ ở mã phòng, Cao Lý tuy nói mình là dân chúng tầm thường, nhưng một thân da thịt trắng nõn, mềm mại, hiển nhiên không thích ứng được, ngồi trên ghế nói cái gì cũng tuyệt đối sẽ không ngủ ở cái giường tạm kia.

Triệu Nhị Ngưu lại không cảm thấy có vấn đề gì, cuộc sống của hắn vốn là như vậy, nằm trên giường tán chuyện với mọi người, cảm thấy tất cả đều là người tốt, trong đó còn có cái tiểu thiếu niên tên Lương Viên, đồng bạn hắn gọi hắn là Viên, là một đứa nhỏ rất đáng yêu, hắn nói hắn 17 tuổi, nhưng Triệu Nhị Ngưu nghĩ nhìn hắn trông như mới 15, mặt mày thanh tú như búp bê, thân hình vừa gầy lại vừa nhỏ.

“Ta nói Lương Viên a, nhìn người thế kia còn muốn đánh giấc a, vẫn là về nhà đi!” Lai thúc nằm bên cạnh Triệu Nhị Ngưu nói.

“Nhìn ta làm sao, tuy nhỏ, nhưng nhanh nhẹ a, chí ít cũng chạy rất nhanh!”

“Đúng rồi đúng rồi, người đầu tiên là chạy về phía trước, sau đó lại bị Nam di đuổi chạy về, phải không?” A Thuận đầu bên kia cũng hòa vào trêu chọc.

“Hừ, đại nam nhi chí tại tứ phương, ta muốn tự mình làm nên sự nghiệp, mới không nghe các người nói linh tinh! Người nói đúng không, Nhị Ngưu ca!”

“Ừmm...” Nhị Ngưu buồn ngủ, thuận miệng đáp một câu.

Lương Viên thấy Nhị Ngưu ngủ rồi, một mình cũng không hứng thú, nhún nhún vai cũng đi ngủ. Mọi người nghĩ ngày mai sáng sớm đã phải thức dậy đều bắt đầu nhắm mắt lại ngủ.

3. Chương 3

Ngày hôm sau trời còn chưa sáng, Triệu Nhị Ngưu cùng mọi người đã thức dậy, thu thập xong hành lý thì tiến về Quan thành ở biên giới phía Nam. Quan thành là thành trấn ở tận cùng phía nam của nước Yên, cũng khá đông đúc, giàu có, nhưng bởi vì chiến sự nên giờ lại thành nơi đóng quân của quân đội, hoàng tử được phái tới cũng đang ở đó. Trong lòng Triệu Nhị Ngưu cảm thấy không vui, hắn còn chưa ăn sáng đâu, từ giờ tới Quan thành còn rất lâu nữa, hoàng tử người còn có ăn, nhưng ta lại bị đói a. Bất đắc dĩ đành theo đại đội đi về hướng Quan thành, Cao Lý đi cạnh Triệu Nhị Ngưu, lấy ra vài cái bánh bao cho hắn, Triệu Nhị Ngưu thấy bánh bao liền cười không thấy mắt, cầm bánh bao vội cắn ăn.

“Cao Lý, người lấy bánh bao ở chỗ nào a?”

“Nga, ta vừa rời đi mua, không phải có lão nương bán bánh bao sao?”

“Thế a, ha ha ha, sao ta lại không thấy mà?”

Triệu Nhị Ngưu vừa uống nước vừa ăn bánh bao, thấy mình ăn, Cao Lý không ăn, hiển nhiên ngại ngừng gãi gãi đầu..

“Người không ăn sao?”

“Không cần, ta vừa ăn rồi, người giữ ăn đi!”

Triệu Nhị Ngưu ngại ngừng cười, lộ ra hàm răng trắng bóng làm Cao Lý có chút hoa mắt.

Được một ngày đường, thân mình Triệu Nhị Ngưu cho dù có làm bằng sắt cũng có chút không chịu nổi, Cao Lý lại vẫn một bộ thoải mái nhàn nhã, Triệu Nhị Ngưu là gốc tử, nhìn không ra Cao Lý có chỗ nào đặc biệt, nghĩ rằng Cao Lý đã quen đi đường xa, cũng không biết đó là do Cao Lý có võ công.

Thật vất vả tới quân doanh ở Quan thành, chương sự liền phân phát đồ dùng hàng ngày cùng chia lều trại, nói bọn họ ăn cơm xong thì nghỉ tạm, ngày mai hoàng tử sẽ bắt đầu huấn luyện. Triệu Nhị Ngưu một lòng chỉ muốn ăn no rồi ngủ, bèn kéo Cao Lý đi ăn cơm đi. Cơm trong quân doanh đều là mấy lều trại chung một nồi, Triệu Nhị Ngưu vừa đi ra lều đã thấy trước lều đặt mấy cái bát to, còn có một nồi nấu thịt bò, mùi hương nồng đượm bay thật xa, Triệu Nhị Ngưu sung sướng, nước miếng đều nhanh chảy ra, vội vàng bưng bát tới, lão binh nấu ăn thấy mặt mũi Triệu Nhị Ngưu hàm hậu, chất phác, liền cho hắn hai miếng thịt bò to. Lương Viên cũng ra ăn cơm, thấy Cao Lý cùng Triệu Nhị Ngưu ở một bên cũng bưng bát qua đó ngồi.

“Nhị Ngưu ca, ta nghe nói hoàng tử kia bộ dạng cực kỳ xinh đẹp, còn đẹp hơn cả hoa khôi kỹ viện nha, người tin không?”

Nhị Ngưu ngây người hồi lâu mới phản ứng lại, hoàng tử hắn là nam mới đúng.

“Viên, hoàng tử người ta là nam nhân, người sao có thể nói như vậy?”

“Thật mà, những người tới trước gặp hoàng tử đều nói như vậy.” Lương Viên có điểm nóng nảy.

Cao Lý nhưng lại gật gật đầu.

“Thật đúng như thế. Hắn thật là có tướng tuyệt thế dung nhan.”

Nghe thế Lương Viên vô cùng cao hứng.

“Thấy chưa thấy chưa!!!”

“Sao người biết?” Triệu Nhị Ngưu lúc này lại không ngốc.

Lương Viên cũng ghé sát lại gần, vẻ mặt ngạc nhiên.

Cao Lý không biết làm sao, bèn cười gượng vài tiếng nói.

“Không phải trong kinh thành đều nói vậy thôi, nói hắn là ‘Nam nhan khuynh quốc.’”

“Nga, ta còn nghĩ đến người thấy qua hoàng tử kia mà! Xì

~ còn không phải nghe người ta nói giống ta.” Lương Viên bĩu bĩu môi khinh thường, lại tiếp tục chuyện tâm ăn thịt.

Cao Lý âm ức nghĩ thầm: Cho dù gặp qua cũng không thể nói cho các người a

~ ta có khổ trung mà!!!!.....

Nhị Ngưu không nói chuyện, dù sao chuyện này cũng không liên quan tới hắn, vẫn là thịt bò trong bát tốt hơn nhiều, vì thế lại cúi đầu xuống cuồng ăn.

Ngày hôm sau, còn đang say giấc mộng đẹp đã bị tiếng kèn lệnh ép tỉnh. Mỗi ngày thức dậy thấy trời còn tối đen, Nhị Ngưu luôn nghĩ tham gia quân ngũ còn mệt hơn ở nhà. Mọi người đều tại một hồi chờ rửa thức dậy, rửa mặt chải đầu xong liền đứng trước đài cao chính giữa quân doanh. Đài kia cũng thật cao, Nhị Ngưu đứng ở dưới nhìn lên thực mỗi cổ, có chút đau lòng nghĩ chỗ đó không biết dùng bao nhiêu gỗ a!

Ngay khi Triệu Nhị Ngưu còn đang đấu tranh tư tưởng, thì Lô quân sự dưới sự chỉ huy của các tướng quân ở từng bộ phận, đã phân chia xong số tân binh tới các đội. Triệu Nhị Ngưu cùng Cao Lý được phân đến đội của Tư Mã tướng quân. Tư Mã tướng quân là một hán tử khí phách hào sảng, dáng người cao lớn, gương mặt đen sì, không giận mà uy, Triệu Nhị Ngưu nhìn hắn trong lòng vô cùng kính nể, cảm thấy mình có thể làm thuộc hạ của một người như vậy thật là may mắn. Cao Lý lại bĩu môi thầm nghĩ đó là các người còn chưa thấy bộ dáng đáng thương của hắn khi bị Tể tướng đương triều đuổi chạy khắp nơi không có đường trốn thôi. Nghĩ là nghĩ như thế nhưng cũng không dám nói ra sự thật. Còn Nhị Ngưu vẫn dùng ánh mắt sùng bái nhìn chằm chằm Tư Mã Huy, Cao Lý thấy vậy có chút không vui, nghĩ rằng ‘đúng là tên gốc, ta đối với người tốt như thế, người sao lại không nhìn ta a! Ta cũng tuần tú lịch sự a, vừa anh tuấn vừa nhiều tiền, sao người lại không sùng bái ta a.’

Tư Mã Huy là người thẳng thắn, dễ dãi, nhanh nhẹn nói chút quân luật liền thả cho bọn họ đi ăn. Hôm nay không thao luyện, chủ yếu là để bọn họ quen thuộc quân doanh, cùng đám binh cũ làm quen. Triệu Nhị Ngưu xếp hàng đợi lấy phần cơm, Lương Viên cùng Lai thúc cũng chạy tới đây, Lương Viên vẻ mặt tức giận bất bình.

“Viên, sao thế?” Nhị Ngưu hỏi.

“Hừ, tức chết ta!”

Nhị Ngưu khó hiểu, nhìn về phía Lai thúc.

“Ha ha, quân sự kia muốn Viên trông ngựa! Hấn liền tức!”

“Nga, thế có gì không tốt?”

Lương Viên không chịu đứng yên, hoa chân múa tay tỏ vẻ bất bình.

“Ta là một đại nhân tài a, hấn bảo ta trông ngựa, vậy không phải khinh thường ta thôi!”

“Cái đó có chỗ nào coi thường người, quân sự đó là thấy người tuổi còn nhỏ nên muốn chiều cổ người mà!”

“Hừ, rõ ràng là coi thường ta thôi!”

Nhị Ngưu không biết nên nói cái gì, cảm thấy Viên thật đúng là tiểu hài tử, thường sẽ giận dỗi.

4. Chương 4

Mới bắt đầu huấn luyện vài ngày, đã có nhiều người chịu không nổi, huấn luyện quả thực quá mệt mỏi. Sáng sớm giờ dần (3-5h) tam khắc đã phải dậy chạy quanh quân doanh vài vòng, xong rồi mới tới giờ ăn cơm, ăn xong bắt đầu luyện thương giáo dưới sự giám sát của các vị tướng quân cho tới tận lúc giữa trưa mới được thả đi ăn cơm, kế tiếp có một canh giờ tự do nghỉ ngơi, bình thường Nhị Ngưu đều dùng để ngủ. Buổi chiều huấn luyện là luyện bắn tên, nhưng thật ra có vẻ đỡ mệt hơn nhiều, có điều đứng lâu dưới trời nắng cũng sẽ vì mất nước mà mệt mỏi không chịu nổi. Buổi tối không có huấn luyện, mọi người sớm đi ngủ, toàn bộ quân doanh ngoại trừ binh lính tuần tra còn lại đều một mảnh im ắng.

Nhị Ngưu vốn cũng muốn đi ngủ, nhưng thấy quần áo Hoa Lan đưa cho có vài chỗ bẩn, cảm thấy xót lòng, hơn nữa trên người đầy mồ hôi dính dính khó chịu, nhớ tới phía sau quân doanh không xa có một con suối, bèn tới đó tắm rửa, giặt dũ. Còn chưa tới gần suối đã nghe tiếng nước chảy róc rách, Nhị Ngưu vui sướng, mau mau chạy tới. Nước suối chảy xuống tụ lại thành một cái ao nông khá lớn, dưới bóng đêm đẹp tựa như một khối ngọc. Thỉnh thoảng còn có một vài con cá quẫy đuôi nhảy lên, Triệu Nhị Ngưu nhìn chúng cười đến tít cả hai mắt.

“Vừa lúc tối nay chưa ăn no, bắt các người bỏ bụng, ha ha!!”

Nhị Ngưu đi xuống nước, nước mát lạnh khiến hấn hơi run lên, đợi khi quen rồi liền lặn xuống, đáy ao rất trong, thấy rõ được xung quanh. Triệu Nhị Ngưu bắt mấy con cá vắt lên bờ, nghĩ đợi lát nữa nướng ăn, lại nhớ Cao Lý hôm nay cũng không ăn nhiều, liền lặn xuống định bắt thêm mấy con nữa. Lúc này, Triệu Nhị Ngưu mới nhìn thấy cách đó không xa giống như có một người, người nọ toàn thân ngâm trong nước, nhưng không hề nhúc nhích, Triệu Nhị Ngưu nghĩ rằng chắc không phải là chết đuối đi, hoảng sợ muốn lên bờ. Nhưng lại nghĩ nếu còn chưa chết thì sao, vậy mình chẳng phải là thấy chết mà không cứu, đó cũng thật là tội lớn, Hoa Lan nói vậy sẽ không chết tử tế được, hơn nữa nếu chết thật, mình đưa hấn lên cũng coi như làm chuyện tích đức a. Nghĩ thế, Nhị Ngưu tức khắc bơi qua, ôm lấy người nọ bơi về phía bờ.

“Nha

~~~~~”

Nhị Ngưu hét to một tiếng, từ trong nước bị ném lên bờ, còn chưa biết là chuyện gì xảy ra đã bị người một cước giẫm đè trên đất không thể động đậy.

“Ai nha, nương a!”

Người nọ mặc kệ Nhị Ngưu hô đau, vẫn như trước đề hấn hỏi.

“Người là ai? Vì sao đánh lên ta? Chẳng lẽ là nam di phái người tới?”

Triệu Nhị Ngưu quỳ rạp trên mặt đất nhìn không thấy người nọ, chỉ cảm thấy hắn nói chuyện thật là dễ nghe, giống tiếng nước chảy róc rách êm tai.

“Ta không phải, người mau mau để ta đứng lên a!”

“Không phải? Thích khách nào chả nói mình không phải thích khách!”

“Thích khách, sao lại kêu thích khách?”

“Hừ, đừng hòng giả ngu lừa ta? Nói mau, có phải nam di Bồ Khuyết Lương phái người tới?”

“Gi? Không thiếu gạo? Tên này thật tốt, nhà hắn có nhiều gạo lắm a. Không giống nhà ta, mỗi ngày chỉ có thể ăn bánh bột ngô, Hoa Lan nhà ta cũng không được ăn no!”

Trầm Trọng Sơn lại ngậy người, tên này là giả ngu hay thật là khờ tử a?

“Người mau đừng đề nặng ta, người xem đám cá kia đều chết ngắc cả rồi, ta còn phải mang về cho huynh đệ ta ăn mà! Nếu không phải vì cứu người, giờ ta đã được ăn cá nướng rồi!”

“Cứu ta?”

“Còn không phải sao, người ở trong nước không nhúc nhích chút nào, nên ta mới đi kéo người lên a!”

Trầm Trọng Sơn nghĩ nghĩ cũng đúng, mình ở dưới nước luyện công quả thật không hề nhúc nhích, lại nhìn ngốc tử này cũng thật không có võ công, hơn nữa nơi đây dù sao cũng là trọng điểm phòng thủ của quân đội, nếu không phải binh lính trong doanh cũng không vào được.

“Người là binh lính?”

“A? Đúng vậy!”

Trầm Trọng Sơn lúc này mới thả Triệu Nhị Ngưu ra. Triệu Nhị Ngưu đứng lên vừa phải phải bần đất trên người vừa liếc nhìn Trầm Trọng Sơn một cái, chỉ một cái liếc mắt cũng đủ kinh hoàng tức thì, mặt như quan ngọc khảm một đôi hoa đào phượng mắt, thủy nhuận tựa mặc sắc nước suối, môi hồng mũi cao, một đầu tóc dài vì ngâm mình trong nước mà ướt nhẹp, đen bóng còn hơn sắc đêm, vài sợi còn dán trên gương mặt trắng nõn tạo thành đối lập rõ ràng, yêu diễm không giống phạm nhân, mà giống_____

“Quý a.....” Đây là tiếng kêu to của Nhị Ngưu, sau đó vội vàng nhặt quần áo khấn cấp chạy về hướng quân doanh, bộ dáng như là sau lưng có quỷ đuổi theo. Cá cũng không cần, coi như là hiếu kính cho con quỷ kia đi, Nhị Ngưu chính là nghĩ như thế. Còn con “Quý” yêu diễm kia, cũng chính là “Nam nhan khuynh quốc” – Trầm Trọng Sơn của chúng ta thì về mặt tối sầm đứng ở chỗ cũ, cắn chặt răng, cố gắng bình ổn cơn tức.

“Người nếu là binh lính trong doanh, liền đợi xem bản hoàng tử trị người như thế nào đi!”

5. Chương 5

Ngày ấy trôi qua Triệu Nhị Ngưu liền đã quên chuyện này, hắn vốn là người không hay nhớ những chuyện phiền não, huống chi là việc đáng sợ như vậy, đương nhiên là càng sớm quên thì càng sớm nuốt trôi cơn giận. Cho nên khi hắn bị gọi vào lầu của chủ tướng – cũng chính là vị hoàng tử kia cũng không hề biết vì cái gì, ngốc hồ hồ đi theo người hoàng tử phái tới. Cao Lý nhìn bóng Triệu Nhị Ngưu rời đi, mắt hí lại, có chút dăm chiêu suy nghĩ một lát rồi cũng đi theo.

Dọc đường đi Triệu Nhị Ngưu ngăn ngại nghĩ hoàng tử kia gọi hắn tới làm gì mà, mình mới đến cũng không có làm được chuyện gì hay phạm phải lỗi gì nha, chứ không phải là do tối hôm qua đi ăn vụng bánh mì bị người nhìn thấy đi, nghĩ đến đây Triệu Nhị Ngưu lập tức trắng mặt, nhưng không phải còn có Cao Lý sao, vì sao không gọi cả hắn đi. Không được, không thể cho hoàng tử biết còn có Cao Lý, một mình mình bị phạt là được rồi, cũng không thể hại cả huynh đệ. Nếu Cao Lý biết hắn nghĩ thế tuyệt đối sẽ cao hứng nhảy dựng lên, nhưng nếu Trầm Trọng Sơn biết được e là sẽ càng thêm đen mặt.

Đến tướng quân trưởng, Nhị Ngưu liền bắt đầu cảm thán, hoàng tử chính là không giống nha, nhìn lều trại người ta ở đều phải hoa lệ như thế, vải bạt màu vàng, trưởng dựng cũng thật cao, phía trước còn thêu đồ án phi long phi vũ, Nhị Ngưu cảm thán: “Thật là đẹp mắt, thật là uy phong a. Nếu dùng làm quần áo không biết được bao nhiêu bộ a.” (trưởng bông, trưởng = lều trại)

Dứt lời còn tiến lên sờ sờ.

“Xúc cảm thật tốt, còn có thể chống mưa a, vậy mọi người cũng có thể trồng trọt dưới trời mưa, thật là tốt biết bao a!”

Mặt người dẫn đường giật giật vài cái, không biết chủ nhân vĩ đại của mình vì sao phải gặp cái thổ bao tử như vậy a. (thổ bao tử: đồ nhà quê, ý châm biếm, khinh thường.)

Nhị Ngưu vào trưởng, người dẫn đường kia liền lui ra ngoài đứng chờ trước cửa, bên trong khá rộng và sạch sẽ, chính giữa gian ngoài bày một cái bàn vuông thật to, hai bên sắp hai hàng ghế dựa, hiển nhiên là nơi bàn luận kế hoạch tác chiến. Nhị Ngưu đứng ở gian ngoài nhìn đĩa điểm tâm bày trên bàn, điểm tâm kia thật là đẹp mắt, trắng trắng, hồng hồng, Triệu Nhị Ngưu liền nhớ tới khi ở nhà chỉ tới giao thừa mới có thể được ăn một chút điểm tâm ngọt ngọt.

Trầm Trọng Sơn ngay tại gian trong đọc sách, nghe thấy những lời Triệu Nhị Ngưu nói nói vừa nãy, thật sự là vừa bức mình vừa buồn cười, trong lòng càng khẳng định người này thật đúng là ngốc tử. Thấy hấn vào trưởng liền nhìn chăm chăm vào điểm tâm mình không muốn ăn nên để trên bàn, vẻ mặt khát vọng, Trầm Trọng Sơn thiếu chút nữa cười ra tiếng.

Nhị Ngưu đang tại cùng chính mình mãnh liệt đấu tranh không đi lên ăn điểm tâm kia, thì thấy gian trong có một người đi ra, diện mạo như bạch ngọc, cặp mắt hoa đào nhướng lên, môi hồng răng trắng, một đầu tóc dài phất phới bay theo, bạch y thuần sắc phẳng phất như bất nhiễm nhân gian yên hòa, Nhị Ngưu cảm thấy người nọ thật như là thiên tiên nương nương a, rất xinh đẹp. Nhưng cũng cảm thấy hình như thật quen mắt, nghĩ nghĩ, hét to một tiếng..

“Người.....Người.....Quý a.....”

Người chờ ngoài cửa tức khắc chạy vào, thấy ngốc tử kia vẻ mặt sợ hãi lui vào một góc, còn chủ nhân nhà mình thì bộ dáng nhàn nhã, tựa hồ còn có điểm

~ mắt hàm

~~ cái kia

~~ chính mình cũng chưa từng thấy qua

~~ trêu tức. Hấn rùng mình một cái, cảm thấy chủ nhân nhà mình càng thêm phần khủng bố.

“Hoàng tử điện hạ.”

“Lui xuống đi, không có lệnh của ta không được vào!”

Trầm Trọng Sơn phất tay cho lui thị vệ, ngồi ở chủ vị trước bàn vuông, nhàn nhã cầm chén trà thơm, nhấp một ngụm.

Triệu Nhị Ngưu đứng ở một góc, biết người đẹp trước mắt này chính là người mình gặp ở suối, cũng chính là hoàng tử được hoàng thượng phái tới lần này, quan trọng nhất là, hoàng tử thì đương nhiên không phải quý nha!

Nhị Ngưu đi đi chân, nghĩ nếu lát nữa hoàng tử muốn phạt mình, lúc đó nên làm sao giờ.

“Ta.....Ta.....Ta không biết người là hoàng tử.”

“Vậy người hiện tại đã biết?”

“Ta....Ta....Đã biết, nhưng....Không phải thường nói không biết không có tội sao? Ta trước đó cũng không biết a!”

Trầm Trọng Sơn nhìn bộ dáng khấn trương của Triệu Nhị Ngưu, cảm thấy buồn cười, người này thật sự là vô cùng ngốc.

“Có biết vì sao ta gọi người tới không?”

“Ta.....Tối hôm qua ăn vụng bánh mì?”

Trầm Trọng Sơn một trận chán nản, chuyện nhỏ như vậy đáng để gia gia ta đến quán sao? Đen nghiêm mặt lắc đầu.

“Vậy người muốn ta tới đây làm gì?”

Nhị Ngưu gãi gãi đầu, trong lòng hơi sợ, nếu hoàng tử điện hạ không phải muốn phạt hần ăn vụng bánh mì, thì còn có chuyện gì nữa, không lẽ là hần muốn trả cho ta đám cá bỏ lại hôm đó!

“Chẳng lẽ là người muốn trả ta mấy con cá kia? Không cần, không cần, ta còn có thể đi bắt!”

Lần này Trầm Trọng Sơn thật sự là hoàn toàn nổi giận, trong nháy mắt đến trước mặt Triệu Nhị Ngưu.

“Ai muốn mấy con cá chết của người!”

Nhị Ngưu choáng váng, hần không biết vì sao hoàng tử điện hạ vừa rồi còn ngồi ở chỗ rất xa kia, lại có thể trong nháy mắt đứng trước mặt mình. (khinh công siêu phàm của anh bị em nó nói thành yêu thuật =))

“Người....Người....Người biết yêu thuật?”

Mặt Trầm Trọng Sơn càng đen thêm, nghĩ mình ở trong cung không bị người hại chết, đến chỗ này lại bị cái ngốc tử làm cho tức chết. Đang định hảo hảo giáo huấn tên ngốc này một chút, chợt nghe bên ngoài có người hô to.

“Báo....Hoàng tử điện hạ, nam di đột kích!”

6. Chương 6

Nam di dựng doanh trại đối diện Quan thành, ở giữa cách một con sông lớn. Thủ lĩnh nam di tên là Bồ Khuyết Lương, là một quân vương còn khá trẻ, nhưng không những làm cho phía nam Vân Nam trở nên hưng thịnh cường đại, còn dần dần thôn tóm các tiểu quốc xung quanh tạo thành An Nạp quốc hiện tại, nay còn muốn tấn công nước Yên, đánh chiếm Quan thành, ý đồ xưng bá.

Nhị Ngưu ra trường thấy Cao Lý ngồi cách đó không xa, vẻ mặt trầm tư suy ngẫm. Nhị Ngưu nghĩ Cao Lý là đang lo lắng cho hần, bước qua đó nói.

“Cao Lý, ta không có việc gì nhì, người sao lại ngồi ở chỗ này đâu?”

Cao Lý ngẩng đầu cười cười, khuôn mặt tuần tú tràn đầy lo lắng, nhưng Triệu Nhị Ngưu không nhìn ra được.

“Người sao lại biết hoàng tử kia?”

“Nga, ta chính là ra suối tắm giặt thì gặp, ta không biết hần là hoàng tử!”

Cao Lý có điểm trầm mặc, đứng lên đi về phía lều của mình, Nhị Ngưu gãi gãi đầu, cũng đi về theo.

Còn Trầm Trọng Sơn bên kia, sau khi cho Nhị Ngưu lui xuống liền sai người gọi các vị tướng quân tới, ngồi vây quanh bàn vuông nhìn bản đồ trên bàn thảo luận.

“Bọn chúng thật đúng là ngông cuồng, dám đóng quân ngay trước mặt chúng ta. Chúng ta trực tiếp đánh qua đó luôn đi.” Tướng quân Tư Mã Huy tức giận nói, tuy là một thân bản lĩnh, nhưng lại giống y đúc Triệu Nhị Ngưu, đầu óc vô cùng đơn giản.

“Không được, An Nạp tuy là man hoang tiểu quốc, nhưng sợ là đã chuẩn bị tấn công từ lâu, nước Yên chúng ta tuy giàu có đông đúc, nhưng lại khuyết thiếu binh lực, nếu cứ rần rỗi đầu nhất định khó có thể thắng được.” Trầm Trọng Sơn nói xong liền ngồi xuống trầm tư.

“Bọn chúng mang bao nhiêu binh?”

“Đại khái hơn mười vạn!”

“Chúng ta chỉ có năm vạn binh lực, tuyệt đối không thể đánh bừa, cần phải dùng trí!”

“Vây....”

Trầm Trọng Sơn đứng lên phất phất tay.

“Các tướng quân đi nghỉ tạm trước đi, đợi ta cân nhắc cân nhắc một chút.”

“Vâng, thưa điện hạ.”

Chỉ chốc lát sau, trong lều đã thanh tịnh trở lại. Trầm Trọng Sơn đi vào nội gian, lật xem bản đồ địa hình của nơi này.

“Lắm!”

Trầm Trọng Sơn đột nhiên kêu một tiếng, tức thì có một người từ phía trên nóc lều phi xuống, quỳ gối hành lễ.

“Điện hạ.”

Người nọ một thân hắc y, dáng người cao ráo cường tráng, gương mặt lạnh lùng không chút biểu tình, hần tên là Thượng Quan Lãm, kinh thành đệ nhất thị vệ, lần này được Hoàng thượng phái tới bảo vệ Trầm Trọng Sơn, nhưng hần biết, Trầm Trọng Sơn võ nghệ cao cường, căn bản không cần hần bảo vệ.

“Đêm nay người đi thám thính doanh trại Bồ Khuyết Lương một chút.”

“Tuân lệnh.”

Thượng Quan Lãm rời trưởng, Trầm Trọng Sơn ngồi trên ghế thăm nghĩ một lát liền đứng dậy đi ra suối luyện công. Suối nước này hàn khí khá cao, thích hợp làm nơi luyện công, vừa lúc có thể giúp hần luyện Băng Tâm Bí Quyết. Băng Tâm Bí Quyết hỉ lãnh kị nhiệt, nếu luyện thành không chỉ tăng thêm mấy thành công lực, mà e là thiên hạ này cũng không ai có thể địch lại. Ngồi ở trong nước, hàn khí từ nước suối chậm chậm tiến vào thân thể, Trầm Trọng Sơn dùng nội lực hút hàn khí tự nhập đan điền, lại dùng Băng Tâm Bí Quyết nhu hợp rồi truyền vào kinh mạch, liền thấy một cỗ nhiệt khí tăng lên trong người, được nửa canh giờ thì ngừng lại, Băng Tâm Bí Quyết nhất định phải luyện từ từ, quyết không thể nóng vội, nếu không thực dễ dàng phá hủy tâm mạch, tẩu hỏa nhập ma.

Từ trong nước đi lên, làn nước phản chiếu ánh trăng, Trầm Trọng Sơn tựa như thủy yêu mỹ lệ tuyệt diệu, lại thêm mặt mày hần giờ đang mỉm cười, quả nhiên là không hổ với bốn chữ “Nam nhan khuyên quốc”.

Trầm Trọng Sơn nhớ tới tình cảnh gặp Nhị Ngưu ngày hôm đó, nghĩ đến hần lấp bắp “Ta...Ta...Ta” đậm đặc giọng quê cùng vẻ mặt ngốc nghếch liền bất giác cong lên khóe môi, lập tức hạ cái quyết định——nhất định phải bắt tên ngốc kia tới hầu hạ mình. Trầm Trọng Sơn là người nghĩ khó không nghĩ dễ, chính vì chuyện này rất đơn giản cho nên hần cũng sẽ không nghĩ vì sao mình phải bắt Triệu Nhị Ngưu làm thuộc hạ, nhưng nếu y theo Trầm Trọng Sơn vốn lớn lên trong chốn cung đình tranh đấu khắc nghiệt mà nói, xác thực không hề có một chút đề phòng đối Triệu Nhị Ngưu, là việc trước nay chưa từng có.

7. Chương 7

Hôm nay Triệu Nhị Ngưu rất không dễ chịu, không phải do chưa ăn no, mà do Lô quân sự đến gọi hần. Nhị Ngưu đầy lòng nghi hoặc đối lấy là điều đến chỗ hoàng tử điện hạ làm thị vệ. Nhị Ngưu không mấy tình nguyện, trời biết hần sợ hãi hoàng tử kia biết bao, luôn cảm thấy hoàng tử như là cái quỷ hồn, bằng không sao lại biết yêu thuật? Rằng va vào nhau lập cập, Nhị Ngưu run run quay về lều trại của mình, Cao Lý liền quần tới.

“Nhị Ngưu, người làm sao vậy? Lô quân sự gọi người làm gì?”

“Hần bảo ta đi làm thị vệ chỗ hoàng tử điện hạ.”

“Cái gì? Bảo người đi làm thị vệ cho hoàng tử?”

Triệu Nhị Ngưu phì cười gật đầu, Cao Lý cảm thấy việc này có vẻ nghiêm trọng.

“Nhưng người đâu biết võ công a! Gọi người đi làm thị vệ gì a?”

“Võ công, cái gì là võ công?”

Nhị Ngưu lại bắt đầu phát huy tinh thần học tập, Cao Lý ngã xuống đất không dậy nổi.

“Này....Nói như thế nào nha! Chính là chiêu thức đánh nhau rất lợi hại đi!”

“Nga.....”

Nhị Ngưu gật đầu, cảm thấy mình thật sự là không có học thức, gãi gãi đầu lại nghĩ tới việc mình sắp phải đi làm thị vệ, gương mặt lập tức biến sắc.

Cuối cùng vẫn là thu dọn hành lý đi hướng lầu trại hoa lệ kia đi. Triệu Nhị Ngưu lôi kéo Cao Lý nói nói mấy câu, dặn dò hắn nếu chẳng may mình bị chết thì nhất định phải mang hài cốt hắn về nhà, haiz....Nói đến cuối sinh thê lương a.

Cao Lý nghĩ mình nên đi gặp hoàng huynh, nếu không gặp, Triệu Nhị Ngưu có lẽ sẽ vuột khỏi tay mình, nghĩ vậy liền đứng dậy đi về phía lầu của Trầm Trọng Sơn.

Trầm Trọng Sơn đang đọc sách, mưu tính lợi dụng sông lớn đánh nam di, nhưng vấn đề là nên dùng như thế nào mới được? Còn chưa nghĩ ra cách, liền nghe có người nói.

“Hoàng huynh, người xem cái gì?”

Trầm Trọng Sơn ngẩng đầu, thấy một thiếu niên tuấn tú đứng trước mặt, cười cười.

“Tiểu Lục Tử, người lại trốn tới, nếu như bị phụ hoàng bắt được, xem người làm sao bây giờ?”

“A....Không phải đã bảo người không được gọi ta như vậy sao? Người có tin ta gọi người là Tiểu Nhị Ca không?”

Trần Trầm Trọng Sơn rơi xuống ba cái hắc tuyến, Tiểu Nhị Ca? Tên này thật đúng là....

“Vân Phong, người trốn đi chơi còn chưa tính, sao lại chạy tới chỗ này? Rất nguy hiểm!”

Trầm Vân Phong cũng chính là Cao Lý tùy tiện ngồi xuống, cầm chén trà lên uống.

“Nhị ca, người trước đừng hỏi ta tới chỗ này làm gì, ta hỏi người vì cái gì muốn Nhị Ngưu làm thị vệ?”

Trầm Trọng Sơn trầm mặc, ngầm nghĩ ngốc tử kia có bản sự gì khiến cho thân đệ đệ của mình bất chấp thân phận bị bại lộ tìm đến mình truy vấn.

“Người thật quan tâm hắn a!”

“Đương nhiên, hắn là huynh đệ của ta mà!”

Trầm Trọng Sơn híp mắt.

“Nga....”

Trầm Vân Phong đập bả chén.

“Giọng điệu người kiểu gì thế hả?”

“Người hiểu được a....”

“Hừ, cho dù thế thì đã làm sao, ta chính là vừa ý ngốc Ngưu kia!”

Trầm Trọng Sơn không ngờ Vân Phong thừa nhận nhanh như vậy, nhất thời có điểm không phản ứng kịp, Trầm Vân Phong lại tiếp tục nói.

“Nhị Ngưu cũng không biết võ công, bên cạnh người có bao nhiêu cao thủ như thế, còn muốn hắn tới làm cái gì!”

Trầm Trọng Sơn đứng lên đi hướng cửa sổ nhìn ra ngoài một lát rồi quay đầu lại, cười cười.

“Người vừa ý hần đó là chuyện của người, ta muốn hần làm thị vệ đó là chuyện của ta, dù sao ta cũng sẽ không vừa ý hần, người lo lắng cái gì!”

Trầm Vân Phong thấy Nhị ca của mình lộ ra vẻ mặt này liền biết việc này là định chắc rồi, cho dù người lấy đao kề vào cổ hần, hần cũng sẽ không chịu thay đổi, nhất thời tức giận, ngồi ở ghế cắn cắn chén trà. Trầm Trọng Sơn thấy bộ dáng đó của đệ đệ, tươi cười càng sâu.

“Ta lập tức viết thư cho phụ hoàng, xem hần trị người như thế nào.”

Trầm Vân Phong không buồn ngẩng đầu, tiếp tục cắn chén trà.

“Tùy người, người tiểu nhân vô sỉ, phụ hoàng hiểu ta nhất chắc chắn sẽ không trị ta!”

“Cũng đúng....Nếu không ta viết cho Lan đại nhân một phong thư?...”

Trầm Vân Phong lập tức thay đổi sắc mặt, nhảy dựng lên, ôm chân Nhị ca nói.

“Nhị ca tốt của ta, người hiểu ta nhất, người hiểu ta nhất a, người ngàn vạn lần đừng kêu tên bại hoại kia đến a, tiểu đệ ta còn muốn sống lâu vài năm mà!”

Trầm Trọng Sơn gật gật đầu, cười gian một cái, Trầm Vân Phong thầm nghĩ không hay..

“Vậy người liền tự mình trở về, có lẽ còn may mắn không gặp phải tình nhân yêu dấu kia của người a. Nếu người không quay về, ta chỉ còn cách viết thư gọi hần đến, nếu người định giữa đường đào tẩu, thì không cần lo lắng, ta sẽ phái ám vệ một đường hộ tống người!”

Trầm Vân Phong nghiêng răng nghiêng lợi.

“Người là diêm vương....Ta không phục....”

Tiếng quát tháo theo bước chân ám vệ khiêng Trầm Vân Phong đi xa cũng dần dần tiêu thất.

Trầm Trọng Sơn ngồi trước bàn múa bút thành văn, vẽ mặt tính kế.

“Lan Sĩ Thành, người nên cảm tạ ta a!”

8. Chương 8

Trầm Vân Phong khóc nháo đòi gặp Triệu Nhị Ngưu lần cuối, nói là không chừng lần sau gặp lại phải kêu Nhị hoàng tẩu. Trầm Trọng Sơn sắc mặt xanh mét, thiếu chút nữa vận công giết người, tên Tiểu Lục Tử người, người vừa ý liền tưởng rằng ai cũng vừa ý a! Cũng không nhìn Triệu Nhị Ngưu kia xem! Muốn Trầm Trọng Sơn ta vừa ý cũng cần phải có chút tư sắc a!

Cuối cùng Trầm Vân Phong vẫn là được gặp Triệu Nhị Ngưu. Triệu Nhị Ngưu thay đổi một thân y phục thị vệ, nhìn qua còn có chút vừa mắt, Trầm Vân Phong liền càng luyện tiếc. Triệu Nhị Ngưu không biết huynh đệ mình vì sao lại về mặt khổ sở.

“Cao Lý a, người sao thế, không lẽ là ăn cái gì nên đau bụng?”

Trầm Vân Phong lắc đầu.

“Nhị ngưu a, ta phải đi.”

“A?....Đi chỗ nào a?”

“Về nhà!”

“Ai nha....Vậy thật tốt a!”

Trầm Vân Phong nhìn Triệu Nhị Ngưu vui mừng liền càng thêm ấm ức.

“Nhị Ngưu, người nên cẩn thận a. Hoàng huy..Khụ...Hoàng tử kia thật là cái ma đầu ăn sống nuốt tươi a!”

“A....Thật đúng là yêu quái a! Ta đây nên làm sao bây giờ?”

Trầm Vân Phong cười gian.

“Người có thể cách xa hẳn liền cách thật xa, tốt nhất không nên gặp mặt trước khi ta quay lại!”

“Nga, ta biết rồi! Cao Lý, người về nhà làm gì nha?”

“Bị người giết...”

“Gi? Ai nha, Cao Lý, vậy người đừng về a!”

“Không được, phải về, nếu ở lại sẽ bị người nào đó gọi người nào đó đến ăn!”

Cao Lý đi rồi, Triệu Nhị Ngưu sợ hãi, đây là chỗ nào a, Cao Lý còn nói ở lại sẽ bị người ăn, ai nha nương ta! Vẫn là Cao Lý nói đúng, nhất định phải cách hoàng tử yêu quái kia xa xa một chút, nếu ta bị ăn, Hoa Lan ở nhà sẽ khóc chết.

Triệu Nhị Ngưu mỗi ngày thật cẩn thận, vì không muốn ở lại lâu nên có việc gì cũng đều giành đi làm, nhưng trong quân doanh không ai biết tâm tư của Triệu Nhị Ngưu a, ai ai cũng cảm thấy Triệu Nhị Ngưu thật là người tốt, việc gì cần cũng giúp, còn không có một câu oán hận, tham gia quân ngũ đều là hán tử nghĩa khí, nên liền coi Triệu Nhị Ngưu như là huynh đệ của mình.

Hôm nay, Lương Viên thật vất vả lên đi tìm Triệu Nhị Ngưu, xa xa đã thấy Nhị Ngưu đang giúp người ta khuân lương thực nấu cơm, bèn chạy qua hỏi.

“Nhị Ngưu ca, không phải người đi làm thị vệ cho hoàng tử sao? Sao lại ở chỗ này khuân vác?”

Triệu Nhị Ngưu nhìn trái nhìn phải, nhỏ giọng nói với Lương Viên.

“Cao Lý nói hoàng tử kia là yêu quái, dặn ta phải cẩn thận.”

Lương Viên nghen nghen, cuối cùng không nhin được, bật cười.

“Ha ha ha ha...”

Nhị Ngưu gãi đầu khó hiểu.

“Người cười gì? Ta nói thật đấy!”

“Ha ha....Nhị Ngưu ca, cái này buồn cười quá! Người nói tiếp vài cái, ta quay về nói cho Lai thúc nghe!”

“Không phải, ta không nói chuyện cười a! Viên, người nghe ta nói!”

“Ừ ừ, người nói đi!”

“Hoàng tử kia biết yêu thuật nha, ngày đó hẳn cách ta rõ ràng xa như vậy, thế mà ta vừa mới chớp mắt một cái hẳn đã đứng trước mặt của ta a, thật là hù chết ta mà!”

Lương Viên cảm thấy chính mình thật sự là quá thông minh, nếu giống như Nhị Ngưu thì liền chết luôn đi.

“Nhị Ngưu ca, đó không phải là yêu thuật, là khinh công.”

“Khinh công? Đó là gì? Không phải yêu thuật sao hẳn lại chạy nhanh như vậy a?”

“Nghe qua võ công không? Đó là thứ rất rất lợi hại!”

“Nghe qua, ta nghe Cao Lý nói qua, nhưng hẳn nháy mắt đã đến nha....Võ công sẽ lợi hại như vậy?”

“Đó là do người chưa từng nhìn thấy, võ công thật sự rất lợi hại, trên trời dưới đất, người muốn đi chỗ nào thì đi chỗ nào!”

Ai nha nương của ta, vậy thật rất lợi hại a, Nhị Ngưu sờ sờ đầu.

“Vậy người nói hoàng tử kia không phải là yêu quái?”

“Khẳng định không phải a, gốc....Hoàng tử đó là có võ công, người xem xem hoàng tử kia xinh đẹp như thế, có yêu tinh nào lại đẹp đến vậy không!”

Lương Viên lâm vào ảo tưởng xx đối Trầm Trọng Sơn, một miếng nước miếng chảy xuống ròng ròng.

Triệu Nhị Ngưu giúp hẩn lau lau nước miếng hổi.

“Thế sao Cao Lý lại nói hoàng tử là yêu quái?”

“Đó là do hẩn ghen tị với mê tín thời, hẩn ghen tị mỹ mạo của hoàng tử điện hạ của chúng ta a!”

“Nga! Ta hiểu rồi!”

Triệu Nhị Ngưu gật gật đầu, một bộ bưng tỉnh đại ngộ.

Người biết cái gì, Trầm Vân Phong nếu ở đây giờ này chắc chắn sẽ vừa véo lỗ tai Nhị Ngưu vừa nói như vậy, Trầm Trọng Sơn chính là yêu quái ăn thịt người không nhả xương, chỉ có tên ngốc như người mới có thể ai nói gì cũng cho là đúng! [tác giả: người không phải cũng nói lung tung với hẩn]

Triệu Nhị Ngưu tin lời Lương Viên, vì thế bắt đầu ở lì trong trường, Trầm Trọng Sơn cũng theo đó bắt đầu buồn bực, thử nghĩ coi nếu có một tên ngốc mỗi ngày đều dùng ánh mắt sùng bái nhìn người chăm chăm, liệu người có buồn bực hay không.

“Triệu Nhị Ngưu, người nhìn ta làm gì?”

Đúng vậy, từ sáng đến giờ Triệu Nhị Ngưu liền oanh oanh tạc tạc chăm chăm nhìn Trầm Trọng Sơn.

“A a a?”

Triệu Nhị Ngưu hồi thần liền có điểm ngượng ngùng, nhưng mình rõ ràng là vụng trộm nhìn, sao lại vẫn bị phát hiện a? [tác giả: người xác định người núp ở góc lều liếc mắt 60 độ ngắm Trầm Trọng Sơn là vụng trộm nhìn?]

“Ta....Ta....Chỉ là.....”

“Chỉ là cái gì?”

Trầm Trọng Sơn tâm trạng tốt hổi.

“Chỉ là....Viên nói người có võ công, nên ta muốn nhìn một chút!”

Dứt lời, vẻ mặt khát khao nhìn Trầm Trọng Sơn, Trầm Trọng Sơn không địch nổi đôi mắt đầy sao của hẩn.

“Muốn nhìn?”

“Muốn muốn....!”

Triệu Nhị Ngưu tiến gần thêm vài bước, gật đầu liên tục như cầu. Trầm Trọng Sơn đứng lên, cầm lấy hũ sắt nhỏ phía sau, nhẹ nhàng nắm nắm vài cái, sau đó ném cho Triệu Nhị Ngưu, Triệu Nhị Ngưu nhìn khối cầu sắt tròn tròn trong tay, lại nhìn nhìn bàn tay hoàn mỹ không chút sứt mẻ của Trầm Trọng Sơn, đột nhiên kêu to lên một tiếng. Trầm Trọng Sơn đang chuẩn bị nhận Triệu Nhị Ngưu sùng bái, kết quả lại nghe đến...

“Ai nha, cái hũ sắt tốt như vậy a! Đáng tiếc đáng tiếc a! Nếu người không cần thì cho ta a! Nhà ta còn không có cái nào tốt như vậy đâu!”

Trầm Trọng Sơn nghiêng răng nghiêng lợi.

“Triệu Nhị Ngưu!!!!!!!!!!!!!!”

“Ai???? Người chờ chờ ta!”

Nói xong liền chạy ra ngoài, bỏ Trầm Trọng Sơn đứng ở kia trợn mắt há mồm. Chỉ chốc lát sau Triệu Nhị Ngưu đã quay lại, cầm trong tay rất nhiều thiết khí. (thiết khí: vật dụng bằng sắt)

“Ai....Một chết ta, người xem xem mấy thứ này, ta sửa đã lâu cũng chưa sửa xong, người dùng chiêu vừa rồi giúp ta sửa sửa chút đi!”

Trầm Trọng Sơn hoàn toàn ngây người, tên ngốc này biết hẩn là ai đi, xem hẩn đường đường Nhị hoàng tử của Đại Yên quốc, mà lại bị một tên thổ bao tử trên đũa như vậy?

“Người ra lệnh cho ta?”

Híp mắt đầy nguy hiểm, nếu là Trầm Vân Phong thì tuyệt đối không bao giờ dám chọc vào Trầm Trọng Sơn lúc này.

“A? Không phải a. Ta chỉ là muốn người giúp ta một chút a! Chỗ công cụ này đều hỏng hết rồi, Trương đại bá không có cách nào đào đất mà!”

Không phải mệnh lệnh a! Trầm Trọng Sơn vừa lòng, nhìn nhìn đồng công cụ trước mặt, hẳn đương nhiên sẽ không động tay sửa, liền lấy ra một thỏi bạc.

“Người bảo hần mua cái mới đi, mấy thứ này không cần nữa!”

Nhị Ngưu thấy thỏi bạc kia, tức thì mở to mắt.

“Hảo đại bạc a, ta còn chưa thấy nhiều bạc như vậy đâu!”

Triệu Nhị Ngưu ngẩng đầu, sùng bái tăng thêm.

“Người có thật nhiều tiền nga!”

Trầm Trọng Sơn cảm giác đầu mình có chút đau.

9. Chương 9

Triệu Nhị Ngưu cảm thấy hoàng tử không xấu, lá gan cũng liền tăng lên. Chủ yếu là do Triệu Nhị Ngưu lớn lên trong thâm sơn, người người sinh sống hòa bình, không có tranh đấu, không có bóc lột, cho nên trong đầu hần vốn không có quan niệm địa vị tôn quý gì gì đó, hơn nữa hần còn là cái ngốc tử, không phải sao? Chính vì thế mà đại ngốc tử Nhị Ngưu của chúng ta ngay sau khi dùng số tiền Trầm Trọng Sơn cho, mua về một đồng lớn công cụ cho Trương đại bá, liền đặt Trầm Trọng Sơn vào vị trí người tốt.

Triệu Nhị Ngưu làm thị vệ dưới trướng Trầm Trọng Sơn kỳ thật chính là chân lẳng quăng pha trà rót nước, không phải thao luyện mệt mỏi như người khác, nên Triệu Nhị Ngưu đối với công việc này rất là vừa lòng, lúc rảnh rỗi thường thường giúp Triệu đại bá làm đủ việc, không thì giúp A Thảm nấu cơm vác vác đồ ăn, giúp huynh đệ mức nước, giúp Thái thúc ở mã phòng phơi cỏ....Thế nên trong mắt mọi người hần chính là cái thanh niên tốt thường xuyên giúp đỡ người khác a.

“Nhị Ngưu, người nói đến bao giờ chúng ta sẽ đánh nam di kia mà?”

A Phúc – cũng là thị vệ như hần dựa vào cây cột trước trướng nói.

“Sao ta biết được đâu! Mùa thu đến ta còn muốn về nhà mà! Nương rẫy nhà ta hẳn là đến kỳ thu hoạch a!”

A Phúc còn muốn nói cái gì, chợt nghe Trầm Trọng Sơn ở trong lều gọi người.

“Ta đi vào đi, người ở đây nghỉ ngơi một chút.”

A Phúc cảm kích nhìn Triệu Nhị Ngưu chạy vào, cũng không nên trách hần a, đứng ở đây vài cái canh giờ, chân đều đã tê rần.

Trầm Trọng Sơn gọi Triệu Nhị Ngưu vào quả thực cũng không phải có việc gì quan trọng, chẳng qua là cảm thấy mình suy tính chiến sự cả đêm, đầu ong ong nhức mỏi, liền muốn tìm người nào đó đến giải giải phiền muộn.

“Người lại đây!”

Trầm Trọng Sơn vẫy vẫy tay ý bảo Triệu Nhị Ngưu tới chỗ mình.

“Có chuyện gì a?”

Triệu Nhị Ngưu tiến đến thấy trước mặt Trầm Trọng Sơn có một tấm bản đồ lớn.

“Ai!!! Đây là gì? Sao lại nhiều tuyến tuyến như vậy a?”

“Cái này gọi là bản đồ.”

“Bản đồ? Dùng để làm gì?”

“Dùng để đánh giặc!”

“Cái này dùng như thế nào a? Ta tới giờ cũng chưa từng thấy qua!”

“Ha ha, nếu người biết dùng, heo mẹ cũng biết leo cây!”

Trầm Trọng Sơn nở nụ cười, Triệu Nhị Ngưu cảm thấy nụ cười của hắn còn đẹp hơn cả ánh trăng ngoài cửa sổ.

“Người cười thật là đẹp, so với Hoa Lan nhà ta còn đẹp hơn!”

Trầm Trọng Sơn ngẩn người, thấy ánh mắt Triệu Nhị Ngưu chân thành tha thiết, thấy dung nhan xinh đẹp của mình phản chiếu trong mắt hắn, lần đầu tiên cảm giác bản thân trong mắt người khác chân thật đến như thế.

“Hoa Lan là ai?”

“Hắc hắc, muội muội của ta, lớn lên khá đẹp!”

Triệu Nhị Ngưu ngượng ngùng cười cười, gãi đầu lại nói.

“Kỳ thật....Người cũng rất đẹp!”

Trầm Trọng Sơn tà mị nở nụ cười, trong mắt tràn đầy thỏa mãn.

Triệu Nhị Ngưu cẩn thận nhìn bản đồ, không hiểu, thật sự không hiểu.

“Đây là gì? Quanh co khúc khuỷu.”

“Đó là con sông trước mặt, là điểm quan trọng bảo vệ chúng ta, nhưng cũng cản trở chúng ta.”

Trầm Trọng Sơn không hề cảm thấy nói những lời này cho Triệu Nhị Ngưu có cái gì không ổn, dù sao cũng không có gì cần lo lắng.

“Nga, ta nhìn xem, Ừm....Thật giống con kênh ở thôn của ta a, chỉ không dài bằng nó thôi! Con kênh đó là do chúng ta đào, lấy nước từ hồ sâu bên trong, mùa đông hồ đóng băng sẽ không có nước, bất quá mùa xuân đến băng sẽ tan ra. Đúng rồi! Lúc đó nước rất lớn, ruộng đều ngập nước....”

Triệu Nhị Ngưu còn chưa nói xong đã bị Trầm Trọng Sơn xông tới giữ chặt.

“Người nói cái gì?” Trầm Trọng Sơn kích động nắm chặt bả vai hắn.

“Ta....Ta....Ta nói con sông trong bản đồ giống kênh ở thôn ta!”

“Không phải, dưới nữa!”

Triệu Nhị Ngưu quỳnh lên.

“Ta nói cái gì a? Ta đã nói con kênh kia vào mùa đông sẽ đóng băng, không có nước.”

“Đúng đúng đúng, chính là cái này!”

Trầm Trọng Sơn buông Triệu Nhị Ngưu ra, đi đến trước bản đồ, nhìn một lúc rồi bỗng nhiên cười ha ha, hô to.

“Người tới, mau mời các lộ tướng quân.”

10. Chương 10

Triệu Nhị Ngưu lại ra trước, có điểm không hiểu được, chính mình cũng chưa nói gì a.

“Kênh ở thôn ta có vấn đề gì sao?”

A Phúc thấy Triệu Nhị Ngưu đi ra, liền kéo hắn tới hỏi.

“Làm sao thế, giờ này còn gọi các tướng quân đến?”

“Ta cũng không biết!”

“Quên đi, đến đến, A Thắm vừa mang tới chút thịt bò, chúng ta mau ăn đi! Buổi tối ở bờ sông đúng là lạnh a!”

Triệu Nhị Ngưu vừa nghe có ăn liền quên nghi hoặc, vẻ mặt hạnh phúc nhai nhai thịt bò.

Còn Trần Trọng Sơn, sau khi sai người gọi các lộ tướng quân tới, liền vây quanh bàn vuông, ở giữa vẫn là tấm bản đồ kia.

“Chư vị tướng quân, ta nghĩ ra một kế sách! Có thể làm cho quân ta đại thắng Bồ Khuyết Lương mà lại không mấy hao tổn!”

“Vậy điện hạ mau mau nói!”

“Ừm, ta nghĩ chúng ta nên lập tức tấn công Bồ Khuyết Lương. Bằng không đợi hấn điều đủ binh lực, e là chúng ta sẽ khó chống đỡ!”

“Ai nha, cuối cùng cũng được đánh rồi, ta đều nhanh vội muốn chết!” Tên gốc Tư Mã Huy lại bắt đầu kêu la.

Trần Trọng Sơn vỗ vai hấn nói.

“Tướng quân đừng vội, chúng ta cần bàn bạc kỹ hơn. Theo người của ta [Thượng Quan Lãm] thám thính được, Bồ Khuyết Lương đang bí mật điều chiêu binh mã, hấn là muốn vây khốn chúng ta. Do đó chúng ta cần phải tiên phát chế nhân, Mã Giang Quân, người chỉ huy người may bao, sau đó đổ đầy cát vận chuyển đến thượng du ngăn nước sông lại. Lý tướng quân, người dẫn 2000 quân mặc dạ y tới giờ Tý (11h đêm-1h sáng) lên vào rừng cây xung quanh doanh trại của địch, chờ quân doanh ta bắn pháo hiệu liền đánh vào, đối cớ của quân ta. Tư Mã tướng quân, người dẫn 1 vạn quân chờ ở bờ sông, các lộ tướng quân khác liền tùy ta tấn công!” (tiên phát chế nhân: ra tay trước nhằm giành lợi thế)

“Ai? Ta không hiểu á!”

Tư Mã Huy ồn ào.

“Tướng quân nghe theo là được, tuyệt đối sẽ không thất bại.”

Trần Trọng Sơn tự tin cười cười, tuyệt mỹ dung nhan lộ vẻ thư thái.

Gần giờ Tý, Lý tướng quân liền dẫn quân lặn qua sông, thượng du đã bị bao cát ngăn lại, mặt nước phía hạ du một mảnh yên tĩnh, nhìn không ra chút gợn sóng. Quan thành vẫn như ngày thường, không hề có dấu hiệu xuất binh. Trần Trọng Sơn thân mặc khôi giáp, vẻ mặt nghiêm túc, tư thế oai hùng hiên ngang đứng trên đài cao, uy phong vô cùng. Trần Trọng Sơn vận khởi nội lực, mượn lực khuếch âm.

“Toàn quân nghe lệnh!”

Chỉ một tiếng, mấy vạn tướng sĩ đã bị chấn kinh, cảm thấy bên tai ông ông vang vang, những người tập võ sẽ nói.

“Hảo nội lực!”

Còn gốc tử như Triệu Nhị Ngưu sẽ nói.

“Nương ta a, cổ họng thật là hảo!”

Trần Trọng Sơn nhìn các tướng sĩ, vừa lòng gật gật đầu.

“Xuất quân!!”

“Xuất quân!”

“Xuất quân!”

Khấp nơi tiếng hô vang dội.

Triệu Nhị Ngưu không biết nên làm cái gì bây giờ, hiện tại hắn không phải binh lính, nên hay không nên đi đánh trận đây? Không đi thì làm sao có thể lập quân công nha? Lần đầu tiên Triệu Nhị Ngưu mất hứng vì phải làm thị vệ.

“Nếu ta không lập quân công ta sẽ không có được căn phòng lớn, cũng sẽ không có tiền thưởng, ta sẽ không thể cùng Hoa Lan ăn thịt mỗi ngày!”

Triệu Nhị Ngưu bắt đầu nói thầm.

“Không được, ta đi, ta muốn có thịt ăn!”

Dứt lời liền lấy trường mâu của mình đuổi theo đội ngũ ra khỏi thành.

Quân đội ẩn núp tiến đến hạ du, sau đó lên vượt sông lúc này đã bị ngăn lại. Tập hợp chỉnh trang hàng ngũ liền tấn công quân doanh của Bồ Khuyết Lương. Bồ Khuyết Lương không ngờ Đại Yên quốc sẽ chủ động tấn công, nghe được cấp báo đúng thật lắp bắp kinh hãi, nhưng lập tức đã hồi thần lại, điều chỉnh quân đội xuất binh.

Binh mã hai bên giằng co, Trầm Trọng Sơn giục ngựa đi tiên phong, Bồ Khuyết Lương thấy tướng quân thống lĩnh của Đại Yên quốc lại là thiếu niên như hoa như ngọc, nghĩ kia khẳng định là Nhị hoàng tử Trầm Trọng Sơn nổi danh khắp thiên hạ, liền lớn tiếng cười nói.

“Đại Yên quốc có phải không có người hay không, sao lại đi tìm tiểu cô nương đến dẫn binh nha!”

Trầm Trọng Sơn biến sắc, mắt lộ hung quang.

“Đừng vội giở võ mồm, hôm nay liền cho người toi mạng ở đây!”

Bồ Khuyết Lương ngựa mặt lên trời cười dài.

“Ha ha ha ha

Mĩ nương tử tính tình thật nóng nảy a! Hôm nay ta liền ôm người lên giường của ta, ta thật muốn nếm thử tư vị của thiên hạ đệ nhất mỹ nhân là như thế nào!”

Trầm Trọng Sơn áp chế lửa giận, nghĩ tới kế sách của mình, không thể chỉ vì vài câu nói của hắn mà lộ ra, bèn rút kiếm chỉ lên trời.

“Kích trống, xuất binh, giết.....”

“Giết.....”

Nhất thời, tiếng hò hét vang tận trời xanh, quanh quẩn cả một khu vực rộng lớn, hồi lâu vẫn chưa ngừng.

Triệu Nhị Ngưu đứng ngay trong bộ binh đội, gốc hồ hồ chạy về phía trước, còn chưa hiểu tình hình hiện tại ra sao, đã thấy quân địch xông tới trước mặt, lại thấy quanh mình đã có người ngã xuống, máu chảy lênh láng, gãy chi tàn phế, mới hiểu được đây là đánh giặc, chính mình đã ở trên chiến trường, hơn nữa tùy thời đều có khả năng sẽ bị giết chết. Tim hắn đập bình bịch, tiếng kêu la xung quanh lọt thẳng vào tai, chấn đến đau nhức. Hắn cảm trường mâu huy huy loạn xa, chạy loạn, trốn loạn, cuối cùng cũng không có bị thương, nhìn địch nhân nhe răng cười trước mặt, Triệu Nhị Ngưu nổi giận. (gãy chi: gãy chân gãy tay)

“Ta cũng không muốn giết người, sao người lại còn muốn giết ta chứ! Ta chỉ giúp thôn mỗ heo khi tét đến thôi, không giết người!”

Đối phương đương nhiên không buồn nghe hắn nói nói mấy lời ngu ngốc, một đao chém qua, Triệu Nhị Ngưu coi như phản ứng nhanh, giương trường mâu cản được, nhưng trường mâu lại bị chặt đứt, Triệu Nhị Ngưu vội nhặt bả đao chém lại. Vóc dáng Triệu Nhị Ngưu to cao, khí lực cũng rất mạnh, một đao đi qua, người nọ không chống đỡ được, phải lùi về sau.

Về phần Trầm Trọng Sơn, vừa xuất binh hắn liền chạy tới đi đầu, vận khởi nội lực xuất ra một kiếm, một kiếm kia uy lực vô cùng, một nhát chém chết mấy chục nhân mã của đối phương. Binh sĩ nam di thấy vậy không dám tiến lên công kích, Bồ Khuyết Lương lập tức giục ngựa tới, thầm nghĩ mỹ nhân này bản lĩnh không nhỏ.

Binh khí va chạm, Bồ Khuyết Lương cũng là cao thủ, Trầm Trọng Sơn nghĩ nên tỏ vẻ yếu thế trước mặt Bồ Khuyết Lương nên chịu vài vết thương, lại nhìn quân mình đã có chút không địch lại, liền sai người thổi kèn, ám chỉ lui quân.

Vừa nghe tiếng kèn, binh sĩ Yên quốc liền quay ngựa chạy về phía bờ sông, đó là đường lui mà Trầm Trọng Sơn bố trí, Bồ Khuyết Lương thấy Yên quân lui lại, đội hình chặt vật, lợi dụng lúc thắng thế, đốc ý đuổi theo, dẫn quân truy kích, muốn đánh luôn tới Quan thành, nghĩ thầm phe mình hơn mười vạn binh mã, khẳng định là thắng chắc rồi.

Trầm Trọng Sơn dẫn binh vượt qua sông liền lập tức sai người đẩy lên đại hỏa, lửa nường theo sức gió càng cháy mạnh thêm, quân đội của Bồ Khuyết Lương bị ngăn ở giữa sông không thể lên bờ, vừa định quay lại thì chợt nghe thấy bên tai vang lên tiếng ầm ầm, còn chưa hiểu được chuyện gì xảy ra đã bị đại thủy đột ngột kéo tới bao trùm.

11. Chương 11

Trận này đương nhiên là Đại Yên quốc thắng, quân đội của Bồ Khuyết Lương bị nước cuốn trôi tứ phân ngũ liệt, lại bị binh sĩ do Tư Mã Huy chỉ huy ẩn núp ở bên bờ sông thu thập không còn một mảnh. Nhưng lý do vì sao lại thắng, vị đại tướng quân đầu óc đơn giản này hiển nhiên không mấy hiểu rõ, mà gốc tử Triệu Nhị Ngưu của chúng ta cũng đồng dạng không hiểu. (tứ phân ngũ liệt: ý là chia năm xẻ bảy)

Quan thành tức khắc biến từ lo sang mừng, cả thành giăng đèn kết hoa, náo nhiệt vô cùng, dân chúng đứng chật ngoài cửa thành, trên tay cầm cơm rượu, đợi chờ tướng sĩ凯旋 hoàn trở về.

Trầm Trọng Sơn thật là uy phong, cưỡi ngựa đi đầu, vẻ mặt lạnh lùng, quả nhiên là thể hiện đầy đủ khí phách hoàng gia, hơn nữa hắn lại có trương tuyệt mỹ dung nhan, thật sự là cướp đi vô số trái tim của các cô nương hai bên đường, người người đổ mắt hướng hắn tặng chút hoa quả, hoa tươi, hà bao..v.v...Triệu Nhị Ngưu vui vẻ a, cởi áo ra nhận đồ ăn của dân chúng cho, cười không thấy mắt. (hà bao: ví dụm tiền..)

Quân đội hùng dũng oai vệ tiêu sái tiến vào quân doanh, nơi đó sớm đã chuẩn bị tiệc rượu, chỉ chờ bọn họ trở về khai khánh công yển.

Trận chiến lớn qua đi không còn cảm giác khẩn trương như lúc đầu, vì vừa mệt vừa đói, Triệu Nhị Ngưu vừa ngồi xuống bàn liền vội ăn thật vui vẻ, chợt nghe một tiếng phao vang, bầu trời nổ rộ từng đóa hoa sáng rực, một hồi hoan hô, khánh công yển chính thức bắt đầu. Từng cái lò đều nường toàn dê to, từng nồi đều nấu thật nhiều thịt bò, từng cái bình đều là đựng đầy hảo tửu, còn có thật nhiều đồ ăn do dân chúng đưa đến, Triệu Nhị Ngưu ngồi dưới đất hăng hái ăn nhai nhai, thậm chí hôm nay mình nhất định phải ăn đủ cả vốn lẫn lời.

Trong chủ trường, Trầm Trọng Sơn cầm lên chén rượu.

“Các vị tướng quân, ta trước kính các người một ly!”

Dứt lời liền một hơi cạn sạch.

Các tướng quân nhất nhất cầm lên chén rượu trước mặt, cạn.

“Hảo!!! Hôm nay thắng trận tất cả đều nhờ vào chư vị tướng quân, sau khi trở về ta chắc chắn sẽ bẩm báo phụ hoàng ban thưởng!”

“Hoàng tử điện hạ thật sự là khiêm tốn, trận này tất cả đều là kế sách của điện hạ, bọn thuộc hạ chỉ là vâng theo điện hạ an bài thôi!! Nếu tính công lao, hoàng tử điện hạ mới là đứng đầu!!”

“Đúng đúng đúng! Đúng vậy!”

Tửu lượng của Tư Mã Huy không cao, mới uống một ly đã đỏ mặt, lúc nói lời này đã có điểm ngà ngà say.

“Các tướng quân mới là khiêm tốn, kế sách này nếu không có các vị tướng quân góp lực, cũng là vô dụng lý luận suông thôi!!”

Lời này nói rất đúng, các tướng quân thực vô cùng cảm động, cảm thấy Nhị hoàng tử tuy bề ngoài tiểu bạch kiêu mà quân nhân bọn họ xem thường nhất, nhưng lại thực là một hán tử, không những có dũng có mưu, còn không hề có một chút tự cao, nhất thời địa vị của Nhị hoàng tử trong lòng bọn họ lại cao thêm một bậc.

“Nếu trận này đã thắng, Bồ Khuyết Lương cũng bị chúng ta bắt làm tù binh, không biết điện hạ định khi nào thì hồi kinh?”

“Ngày mai!!!”

Triệu Nhị Ngưu không dám uống rượu, hẳn biết mình không có tử lượng gì, nếu cố uống sẽ rất khó chịu, vì thế ngồi ở ngoài trướng bắt đầu suy tưởng, nếu chiến trận đã đánh xong, mình có phải sẽ được về nhà hay không?”

“Ai nha! Nếu được thì thật sự là quá tốt, ta về nhà còn có thể kịp vụ thu hoạch a, hắc hắc!”

“Người sao có thể lập tức trở về nhà!”

Lương Viên đi tới ngồi bên cạnh Triệu Nhị Ngưu.

“A....? Không thể về nhà thì đi chỗ nào?”

“Thế mà cũng hỏi! Đương nhiên là vào kinh rồi!”

“Vào kinh? Ta không đi, ta lại không có việc gì cần, sao lại phải vào kinh a!”

Lương Viên có lẽ đã uống chút rượu, mặt mũi hơi hồng hồng.

“Chúng ta phải hộ tống hoàng tử điện hạ hồi kinh a! Chúng ta đánh thắng trận, triều đình sẽ cho chúng ta tiền thưởng!”

Hai mắt Triệu Nhị Ngưu sáng lấp lánh.

“Thật sự a! Vậy có bao nhiêu tiền thưởng a!”

“Ta nghe Lô quân sự nói là mỗi người được 12!”

“Gi? 12, nường ta a, nhiều tiền như vậy a, nếu ta có nhiều tiền như vậy, ta về thôn là Hoa Lan có thể sống ngày lành!”

Lương Viên mắt sáng lờ lờ.

“Đi không?”

Triệu Nhị Ngưu hào khí vạn trượng.

“Đi!!!!!!”

Tử lượng của Trầm Trọng Sơn rất tốt, các vị tướng quân đều say đến bất tỉnh nhân sự, hẳn vẫn một bộ thần thái sáng láng, sai người tiến bước các tướng quân, liền vào nội gian cởi chiến y thay lam sam, kỳ thật lúc này hẳn căn bản sẽ không nhớ tới còn có một người là Triệu Nhị Ngưu, chỉ khi nhìn bản đồ trên bàn mới nhớ tới.

“Kế sách này cũng có công lao của tên gốc đó a! Người tới, kêu Triệu Nhị Ngưu đến!”

“Vâng.”

Triệu Nhị Ngưu cùng Lương Viên đang bàn luận xem có tiền thì nên làm gì, chợt nghe có người gọi hẳn.

“Có chuyện gì vậy?”

“Điện hạ tìm người!”

“Nga, ta qua ngay, Viên, ta đi a!”

Trầm Trọng Sơn nhìn Triệu Nhị Ngưu ngốc hồ hồ tiến vào, không biết sao lại cảm thấy buồn cười, khoe miệng bất giác giương lên.

Triệu Nhị Ngưu vừa vào liền thấy Trầm Trọng Sơn mặt mày tươi cười, thật đẹp, hoa đào mắt đóng đầy thủy quang trong suốt, hai gò má dưới màu vàng của ánh đèn có phần hơi hồng ửng đỏ, miệng khẽ mỉm cười, làm Triệu Nhị Ngưu ngẩn ngẩn nhìn như ngốc tử, trong lòng cũng chỉ có một câu Hoa Lan dặn dò.

“Đừng để hồ ly tinh bên ngoài lừa!”

Nhìn xem, trước mặt không phải có một con đò sao!

Trầm Trọng Sơn ngồi xuống, chỉ chỉ vị trí bên người, ý bảo Triệu Nhị Ngưu ngồi vào, Triệu Nhị Ngưu thật sự rất ngốc, vội vàng đi qua ngồi.

“Người gọi ta tới đây làm gì a?”

Nhìn xem nhìn xem, đây là giọng điệu một tiểu dân chúng như người nên dùng để nói chuyện với hoàng tử sao? Nhưng thật ra Trầm Trọng Sơn cũng không để ý.

“Ta gọi người tới đương nhiên là có chuyện tốt a!”

“Chuyện tốt gì nhi?”

Trầm Trọng Sơn nhìn đôi mắt sáng lấp lánh trước mặt, nở nụ cười, chĩa chĩa bản đồ.

“Trận thắng này cũng có công lao của người, người muốn cái gì?”

Triệu Nhị Ngưu tức thì nhảy dựng lên.

“Ai nha!!!! Ta lập công!!!! Ta muốn cái gì??? Cái gì a???”

Triệu Nhị Ngưu vẻ mặt khó xử đi đi lại lại, vò đầu bứt tai.

“Ta muốn cái gì cũng được chứ?”

“Đúng vậy!”

Ý cười trên mặt Trầm Trọng Sơn càng đậm, nghĩ thầm ta thật muốn nhìn xem tên thổ bao tử người có thể muốn cái gì!

Triệu Nhị Ngưu nhìn hắn, bắt đầu đếm đếm.

“Hoa Lan vẫn muốn một cái vòng cổ, Đại Bảo muốn có dao mổ heo, Trương thẩm muốn có thớt tốt, La gia muốn mua cái tẩu mới, Tiểu Bàn muốn ăn kẹo gừng....Ai nha, thiệt nhiều người nga, ta đều không nhớ nổi, người để ta nghĩ nghĩ lại, chờ ta tính hết lại nói cho người!”

Dứt lời trực tiếp ngồi xổm xuống đất vẽ vẽ tính tính.

Trầm Trọng Sơn trừng to mắt, một đôi mắt đẹp mở to hết cỡ, cuối cùng Thượng Quan Lãm ở trên nóc lều chỉ nghe....

“Ha ha ha ha.....!!!”

Thượng Quan Lãm suýt nữa ngã xuống dưới, hắn có điểm hoài nghi lỗi tai mình nghe nhầm, tiếng cười này hình như là Trầm Trọng Sơn a. Ngoáy ngoáy lỗ tai, khi đã xác định không có vấn đề gì, Thượng Quan Lãm lại cẩn thận lắng nghe tiếng cười kia, sau đó trực tiếp té từ trên nóc lều xuống.

Trầm Trọng Sơn cười đủ, liền cũng hiểu được có vẻ kỳ quái, mình đây là làm sao vậy? Sao lại có thể không để ý hình tượng lớn tiếng cuồng cười! Sao lại sẽ cảm thấy ngốc tử này thật đúng là đáng yêu, đây là làm sao vậy?

Triệu Nhị Ngưu không để ý đến hắn, còn đang tính tính toán toán, thậm chí cả việc có nên mua xương cốt cho cầu cầu nhà bên hay không cũng đều tính vào.

Haiz....

Trầm Trọng Sơn lại nhìn nhìn Triệu Nhị Ngưu, dừng cười, leo lên giường nằm xuống ngủ, bất quá hắn đã quên mất một chuyện rất quan trọng nha, chuyện này cho tới giờ hắn cũng chưa từng quên a, tin tưởng ta, ngoại trừ hôm nay, hắn chưa từng quên a, đó chính là _____ còn chưa rửa mặt đã đi ngủ!!!!

Hắn còn không phát hiện một việc, đó là, người lúc nào cũng cảnh giác cao như hắn cứ nhiên lại có thể không chút phòng bị ngủ ngay trước mặt Triệu Nhị Ngưu như vậy.

12. Chương 12

Thời tiết thật là đẹp a, Trầm Trọng Sơn mở mắt nhìn nhìn thái dương ngoài cửa sổ, hít sâu một hơi không khí trong lành, bên tai có tiếng chim nhỏ kêu líu ríu cùng_____ Trầm Trọng Sơn đen mặt nhìn Triệu Nhị Ngưu ngủ trên mặt đất, tiếng ngáy không hài hòa kia chính từ lỗ mũi Triệu Nhị Ngưu phát ra.

“Ta cảm thấy mình có phải hay không quá khoan dung?” Trầm Trọng Sơn ngẫm nghĩ. Đứng dậy xuống giường liền dùng chân đá đá Triệu Nhị Ngưu.

Triệu Nhị Ngưu đang nằm mơ, cao hứng tưởng được ăn thịt gà, đùi gà kia vừa to vừa thơm, ăn như thế nào cũng không hết.

“Ừm ừm ừm...Ăn ngon, ăn ngon thật...ừm...”

Đúng vậy, Triệu Nhị Ngưu chính đang vẽ mặt hạnh phúc ôm chân Trầm Trọng Sơn cắn cắn, Trầm Trọng Sơn nổi giận, hít sâu một cái rồi thở ra, một cước đá lăn Triệu Nhị Ngưu.

“Còn không mau dậy!!!!”

Triệu Nhị Ngưu đứng lên, nhu nhu mắt, thấy rõ là Trầm Trọng Sơn, hắc hắc ngây ngô cười.

“Hắc hắc, trời đã sáng a, hắc hắc, ta còn mơ được ăn đùi gà a!”

“Phải không? Ta thấy chắc đi.”

Trầm Trọng Sơn trêu chọc nói.

“Ai nha, hoàng tử điện hạ, người dậy rồi a, ta giúp người lấy nước!”

Triệu Nhị Ngưu lăn lông lốc đứng lên, liền chạy ra ngoài.

Tới giờ xuất phát, khôi giáp tỏa sáng, thần thái rạng rỡ, thật đúng là một đội giang sơn anh hùng lang. (lang: chàng)

Trên đường, là quân đội Đại Yến đang hồi kinh, Trầm Trọng Sơn ngồi trên lưng ngựa, Triệu Nhị Ngưu đi ngay bên cạnh, trên vai khoác bao vải bọc đồ dùng sinh hoạt.

“Người đã nghĩ ra muốn thưởng gì chưa?”

Triệu Nhị Ngưu ngẩng đầu, mặt đầy mồ hôi.

“Ai? Ta suy nghĩ cả đêm qua a, nghĩ xong rồi, ta còn viết xuống a!”

“Phải không? Cho ta xem!”

“Úc!” Trầm Trọng Sơn cầm tờ giấy kia cẩn thận xem, nhìn mãi nhìn mãi cũng không ra cái gì, nào có chữ nào a!

“Đây là chữ ở đâu?”

Triệu Nhị Ngưu đỏ mặt gãi gãi đầu.

“Ta không biết chữ, đó là ta vẽ những thứ ta muốn, vòng tròn tròn kia là cái thớt, nga~ đó là vòng cổ cho Hoa Lan, còn đây là kẹo vừng, đây là cái tẩu....Hắc hắc, ta vẽ không đẹp, người không hiểu đi!”

Khóe môi Trầm Trọng Sơn giật giật, nhìn nhìn lại tờ giấy kia, vẫn không thấy ra được cái gì, lại liếc mắt nhìn Triệu Nhị Ngưu một cái.

“Người cứ cầm lấy đi, hồi kinh sau sẽ thưởng cho người!”

Triệu Nhị Ngưu nở nụ cười thật tươi đáp lại, mồ hôi phản chiếu ánh nắng lại có điểm đẹp mắt., Trầm Trọng Sơn lắc lắc đầu, phục hồi lại tinh thần.

Cả đội quân đông như vậy, buổi tối nghỉ ngơi là một vấn đề lớn, cũng may quan viên các nơi đều biết là Nhị hoàng tử thống lĩnh, sao dám chậm trễ, nhanh nhanh đón Trầm Trọng Sơn đến phủ đệ của mình.

Trầm Trọng Sơn là tuyệt sắc mỹ nhân, quan viên nho nhỏ chỉ nghe đồn Nhị hoàng tử Đại Yên quốc mạo mỹ hiếm có, nhưng không có cơ hội được tận mắt nhìn thấy, giờ Nhị điện hạ đến nghỉ lại ở phủ của mình, cả nhà quan viên trên dưới lớn bé đều kéo tới xem. Trầm Trọng Sơn ngồi ở thượng vị, cũng không giận việc mọi người ngạc nhiên nhìn hắn như nhìn hầu tử, vẫn như trước cử chỉ tao nhã, khí chất cao quý.

Hôm nay Trầm Trọng Sơn vận một thân lam sắc trường bào, dáng người cao ráo, da thịt trắng nõn ửng ửng sáng lên dưới ánh mặt trời, bày hiện sắc thái như trân châu ngọc thạch. Chỉ cần một khuôn mặt, một cái liếc mắt, cũng đã đủ kinh người, gương mặt trơn bóng không chút tỳ vết, một đôi hoa đào mắt ẩn chứa phong tình vô hạn, tóc đen như mực, sống mũi cao cao, môi hồng răng trắng, cảm giác thanh khiết như lan, quả không hổ là tuyệt sắc thiên hạ.

“Ai nha, Nhị hoàng tử thật sự là đẹp a!”

Một tiểu thiếp nói.

“Đúng vậy đúng vậy! Thật đúng như là thiên tiên a.”

Triệu Nhị Ngưu đứng một bên nghe thế ngốc ngốc cười cười, lại có điểm cảm giác kiêu ngạo.

Quan viên địa phương coi như liêm khiết, trong nhà khá giản dị, có một thê, một thiếp, hai trai một nữ. Trầm Trọng Sơn vừa lòng gật gật đầu.

“Dương đại nhân thật là thanh quan liêm khiết!”

Dương tiểu quan nghe vậy vội vàng quỳ lạy.

“Hoàng tử quá khen rồi.”

“Được rồi, người cũng không cần tiếp đãi gì nhiều, chuẩn bị một ít đồ ăn cùng đậm trà là được!”

“Vâng, hoàng tử điện hạ hẳn đã mệt mỏi, tiểu nhân xin dẫn ngài đến biệt viện nghỉ ngơi!”

“Ừm...”

Biệt viện khá thanh tĩnh, giờ đã vào đầu thu, hoa sen trong hồ đều đã úa tàn, chỉ còn chút mùi hương thơm ngát còn thoang thoảng vương lại trong không khí, hoa cúc lại nở rộ một mảnh vàng rực.

Cho tất cả lui xuống, chỉ chừa Triệu Nhị Ngưu tại bên người, Trầm Trọng Sơn ngồi trong tiểu đình bên hồ, nhàn nhã uống chút thanh tửu, Triệu Nhị Ngưu đứng bên nhìn chăm chăm vào hoa sen tàn úa, Trầm Trọng Sơn liền hỏi.

“Không lẽ là người đang cảm khái thu sâu?”

Triệu Nhị Ngưu nghe tiếng hỏi thần lại.

“Gì? Cái gì thu? Ta nghe không hiểu?”

“Vậy người nhìn cái gì?”

Triệu Nhị Ngưu hắc hắc cười hai tiếng.

“Ta nhìn đài sen trong hồ, nếu không hái thì sẽ hỏng mất, bên dưới còn có không biết bao nhiêu củ sen nữa a!”

Lần đầu tiên Trầm Trọng Sơn thấy mình như một tên ngốc, bằng không sao đã biết Triệu Nhị Ngưu là ngốc tử còn hỏi hắn thu sâu gì a!

“Đương nhiên là có rất nhiều, vậy người muốn làm gì?”

“Ta thấy có một chiếc thuyền, ta muốn đi hái đài sen.”

“Hái làm gì?”

“Ta muốn mang về nhà cho muội muội ăn, nghe nói cái đó bồi bổ thân thể!”

Trầm Trọng Sơn cảm thấy có điểm không vui, nhưng vì sao lại không vui, hắn cũng không biết.

Chỉ chốc lát sau, Triệu Nhị Ngưu đã ở trên chiếc thuyền kia, bắt quá có thêm một người, tất nhiên là Trầm Trọng Sơn. Hắn nói ngắc ngứ tàn cảnh cũng không tồi, Triệu Nhị Ngưu mới không buồn nhìn ‘tàn cảnh’ gì gì a, toàn bộ tâm tư của hắn đều đặt trên đài sen, vươn tay ngắt một cái.

“Nương ta a, người mau nhìn xem đài sen này to thật to a!”

Trầm Trọng Sơn cầm chén rượu lên uống, nhìn bộ dáng ngốc nghếch của Triệu Nhị Ngưu, nở nụ cười.

Cười giải thanh sầu, cho dù Triệu Nhị Ngưu căn bản không có sầu, nhưng nhìn Trầm Trọng Sơn tươi cười như hoa, đã nghĩ tới bốn chữ “Nam nhan khuynh quốc” Cao Lý nói trước đây.

“Ai! Ta hỏi người a!”

“Hử?”

“Người tên là gì a? Ta còn không biết tên người đâu!”

Đáy lòng hắn khẽ run lên, gương mặt nhìn Triệu Nhị Ngưu, vẻ mặt vô cùng thành khẩn, chất phác.

“Người muốn biết?”

Triệu Nhị Ngưu vò vò đầu.

“Đúng vậy, ta cũng không biết người tên gì, chỉ có người biết tên của ta, như vậy sao được a!”

Sao lại không được? Trầm Trọng Sơn nghĩ thầm, ta chính là hoàng tử a, tên há có thể tùy tiện nói cho thứ dân như người, cho dù là mẫu hậu của hắn cũng chỉ gọi tên khi còn bé mà thôi. Nhìn nhìn lại Triệu Nhị Ngưu, gương mặt tầm thường đến cực điểm, chỉ có một đôi mắt đen láy, lấp lánh như trời đêm đầy sao.

“Ai nha, người ngẩn người a! Ta hỏi tên người đó! Người nói hay không a?”

Triệu Nhị Ngưu cầm tay hắn lắc lắc, Trầm Trọng Sơn hồi thần, thấy trước mắt là một đôi mắt sáng ngời.

“A~! Người đúng là càn quấy a! Ta một cái hoàng tử ở trước mặt người nhưng lại thật không có giá!”

“Úc!!”

Nói thật, Triệu Nhị Ngưu chưa từng đem việc Trầm Trọng Sơn là hoàng tử đặt ở trong lòng, hắn không hiểu hoàng tử thì cao đến mức nào.

“Cái kia....Hoàng tử có phải là vị trí rất lợi hại hay không a?”

“Người nói xem?”

Triệu Nhị Ngưu liên tục lắc đầu.

“Quên đi, như vậy cũng rất tốt.”

Trầm Trọng Sơn một ngụm uống cạn, hái một đài sen cho Triệu Nhị Ngưu, nói..

“Còn có, tên của ta là Trầm ____ Trọng ____ Sơn.”

13. Chương 13

“Trầm Trọng Sơn, người viết cái gì thế!”

Từ khi biết tên của Trầm Trọng Sơn, Triệu Nhị Ngưu liền cứ vậy gọi thẳng tên của hắn. Trầm Trọng Sơn cũng không cảm thấy có vấn đề gì, ngược lại còn có một chút cao hứng. Lúc này, Trầm Trọng Sơn đang ngồi trước thư án viết thư hồi đáp cho Lan Sĩ Thành, thì thấy Triệu Nhị Ngưu vốn đi ra ngoài hái táo lại bước vào.

“Cái gì vậy?”

Trầm Trọng Sơn thấy ngực Triệu Nhị Ngưu nhô lên một khối to liền hỏi.

Triệu Nhị Ngưu vừa lấy táo từ trong ngực ra vừa nói.

“Cây táo ngoài kia kết quả rồi nha, người xem, quả rất to.”

Dứt lời, còn cầm lấy quả to nhất chà chà vào áo, sau đó đưa cho Trầm Trọng Sơn.

“Úc?”

“Cho người ăn a! Ta ăn rồi, rất ngọt!”

Trầm Trọng Sơn nhìn quả táo bị chà lau đến bóng loáng, lại nhìn gương mặt chất phác tươi cười của Triệu Nhị Ngưu, cầm quả táo cắn một miếng.

“Như thế nào?”

Trầm Trọng Sơn lại cắn một miếng.

“Rất ngọt!”

Triệu Nhị Ngưu nở nụ cười, hắc hắc cười không ngừng, cầm một quả khác cắn ăn.

“Ta nói rồi thôi!”

Hai người trong phòng ngọt ngọt ngào ngào ăn táo, ám vệ ẩn thân bên ngoài lại là vẻ mặt hoảng sợ, người nhìn ta, ta nhìn người không biết làm sao...

“Tứ, đó là Nhị điện hạ của chúng ta đi? Không phải giả mạo?”

“Này....Này....Ta không biết a, đừng có hỏi ta!”

Ám vệ tên là Tứ lộ ra gương mặt búp bê đỏ bừng, mỗi lần hấn bị dọa sợ đều sẽ biến thành như vậy.

“Ai...Ta cảm thấy điện hạ chủ nhân hoàn mỹ, lạnh lùng, nghiêm túc....[tĩnh lược mấy vạn chữ] của chúng ta đã biến mất rồi, mà hoàng phi chủ nhân cũng sắp xuất hiện a!”

Ám vệ Tam vẻ mặt bà tám ghé lại đây, một bộ đợi xem kịch vui.

“Hắc hắc, ta nhưng là thực vừa ý ngốc tử kia nga!”

Vừa nói xong, trong phòng liền “Vụt” một tiếng bay ra cái gì đó, rất nhanh đánh về phía Tam, Tam cả kinh, lập tức rút dao chém qua, kết quả nhìn lại, thì ra là một quả táo, đã bị Tam chém thành hai mảnh cánh hoa, tiếp theo là thanh âm của Trầm Trọng Sơn truyền đến.

“Các người có vẻ thực nhân a, cũng dám bàn luận chuyện của chủ tử đâu!”

Cả đám ám vệ nhất tề rung mình một cái, tức khắc không thấy bóng dáng.

Chỉ có Thượng Quan Lãm, cũng chính là Nhất, biểu tình thủy chung chuyện không liên quan đến ta, dẫu mình trên cây táo, hái một quả cắn ăn.

Bên trong phòng, Triệu Nhị Ngưu cũng chỉ thấy Trầm Trọng Sơn ném một quả táo ra ngoài, sau đó lại nói một câu với ai đó, ngẩn ra, vội vàng chạy đến cửa sổ hướng ra phía ngoài hết nhìn đông tới nhìn tây.

“Trầm Trọng Sơn, người làm gì a, tự dưng ném táo đi làm chi a? Người vừa nãy nói chuyện với ai?”

Trầm Trọng Sơn ăn quả thứ hai, khóe mắt cong cong, nhìn Triệu Nhị Ngưu.

“Không có gì, chỉ là vừa thấy một con quạ đen thật to thôi!”

“Ai? Quạ đen, giờ này còn có quạ đen a!”

Triệu Nhị Ngưu nhảy vọt một cái, chạy vội ra ngoài đi bắt quạ đen.

Trầm Trọng Sơn nhìn theo, bất giác nở nụ cười tuyệt diệu.

14. Chương 14

Giờ tuất (19h-21h), không hiểu sao lại đổ mưa to, Triệu Nhị Ngưu ngồi cạnh cửa sổ ngắm người nhìn hồ nước bên ngoài, Trầm Trọng Sơn ngồi trước bàn viết viết cái gì, một trận gió mát thổi tới, lật tung giấy Tuyên Thành trên bàn, Trầm Trọng Sơn buông bút, đi tới đứng bên cạnh Triệu Nhị Ngưu.

“Nhìn cái gì?”

“A?”

Triệu Nhị Ngưu đang mải miên man suy nghĩ, không nghe thấy lời Trầm Trọng Sơn nói.

“Người nhìn cái gì?”

Trầm Trọng Sơn lặp lại, lấy áo choàng treo ở bên phủ thêm cho Triệu Nhị Ngưu.

Triệu Nhị Ngưu ngượng ngùng, hắc hắc vài tiếng, nghiêng nghiêng đầu.

“Ta chỉ là thấy trời mưa rất to, chỉ sợ nếu ẩm ướt, hạt giống nhà ta không biết sẽ thế nào?”

“Vậy sao?”

“Cũng không hẳn, nhà ta vốn cũng chỉ có mình ta có thể làm việc, giờ ta lại đi thì sao có thể làm nha! Vốn đang định chờ đi kinh thành lĩnh tiền thưởng trở về thu hoạch lương thực, nhưng trời lại mưa to như vậy, một ít lương thực ở nhà có lẽ sẽ bị mốc hỏng rồi!”

Trầm Trọng Sơn im lặng mỉm cười ngồi ở bên nhìn Triệu Nhị Ngưu thao thao kể chuyện nhà, cũng không cảm thấy nhàm chán, biểu tình trên mặt Triệu Nhị Ngưu rất sinh động, cũng khá buồn cười.

Triệu Nhị Ngưu thấy Trầm Trọng Sơn không nói lời nào mà chỉ mỉm cười nhìn mình, đáy lòng không biết vì sao lại run lên, đổ mặt dịch dịch về phía sau.

“Người đừng ngồi gần ta như vậy!”

“Nga.....?”

Trầm Trọng Sơn cao hứng, nhếch môi nhích về phía trước, Triệu Nhị Ngưu thấy gương mặt đẹp như mộng ảo ở ngay trước mặt, cẩn thận nhìn một lần, thật đẹp, ánh mắt thủy thủy như có thể nói, môi hồng nhuận sánh với anh đào, từng hồi thơm ngát phả vào mặt, Triệu Nhị Ngưu thấy mình có điểm say.

Trầm Trọng Sơn vừa định nói chuyện, Triệu Nhị Ngưu liền đứng lên, mặt đỏ tía tai.

“Ta....Ta....Đi ra ngoài nhìn xem hết mưa chưa!”

Dứt lời, liền chạy vội ra khỏi phòng, Trầm Trọng Sơn ngắm người, nở nụ cười.

Đứng dậy định đi ra ngoài nhìn xem, lại đột nhiên nghe một tiếng thét kinh hãi, Trầm Trọng Sơn khẽ run lên, lập tức khinh công phi ra ngoài.

“Triệu Nhị Ngưu!!!!”

Ngoài phòng một mảnh đen kịt, mưa to che phủ tất cả, không thể thấy được bất cứ thứ gì, chỉ nghe chung quanh vang lên tiếng binh khí bén nhọn va chạm.

“Điện hạ.”

Ám vệ Tam phi tới hộ trước mặt Trầm Trọng Sơn.

“Chuyện gì?”

“Có thích khách.”

“Bao nhiêu?”

“Hơn hai mươi!”

“Như thế nào?”

“Cao thủ!”

Trầm Trọng Sơn nghe xong liền vọt vào trong mưa, rút kiếm chém về phía thích khách. Thích khách thấy một hoa phục công tử tuyệt mỹ xông tới liền biết đây là Nhị hoàng tử, tất cả tụ lại, triển khai vây công, Trầm Trọng Sơn nóng vội, ra chiêu ngoan tuyệt độc ác, nháy mắt đã giết chết mấy người, hướng bốn phía hô to.

“Triệu Nhị Ngưu!!!!”

Không người đáp trả, chỉ có công kích càng ngày càng nhiều, Trầm Trọng Sơn không quan tâm, một lòng tìm Triệu Nhị Ngưu, thích khách bên trái một kiếm đâm thẳng vào gáy Trầm Trọng Sơn, ám vệ Nhị vùng kiếm cản được, Trầm Trọng Sơn tìm một hồi không thấy, biết Triệu Nhị Ngưu đã bị bắt đi, sắc mặt âm lãnh hạ lệnh.

“Bất sống!”

Ám vệ là cái gì, là thị vệ đại nội do Trầm Trọng Sơn tự mình chọn lựa, người người đều là cao thủ đứng đầu, tuy rằng thích khách hơn hẳn về nhân số, nhưng đối với cao thủ hộ vệ thân chinh bách chiến bên cạnh Trầm Trọng Sơn mà nói vẫn là không đáng để vào mắt.

Nếu đã ra lệnh, ám vệ cũng vốn không có gì cần cố kỵ, khê đảo người, chỉ nghe một hồi kiếm âm cùng tiếng kêu thảm thiết, xung quanh liền tĩnh lặng như cũ.

“Điện hạ, bất sống ba người, đã chết chín người, những cái khác chạy thoát!”

Trầm Trọng Sơn liếc mắt nhìn nhìn, trên mặt không có một chút biểu tình.

“Ừm!”

Nói xong liền đi vào phòng, các ám vệ kinh hãi, tuy nói Trầm Trọng Sơn trước kia vẫn đều âm lãnh như thế, nhưng từ khi gặp Triệu Nhị Ngưu thật sự đã sinh động hơn rất nhiều, có điều Trầm Trọng Sơn lúc này quả thực là âm lãnh đến mức khiến người kinh hãi.

Mà nội tâm Trầm Trọng Sơn lúc này cũng chính đang sóng gào mãnh liệt, một cỗ tử khí dâng lên tận đầu, tức giận tới cực điểm, vung tay một cái phá nát giá sách kê bên, ngồi trước bàn cười lạnh, hoa đào mắt trần hiển sát khí.

“Được, được, được lắm.”

Trầm Trọng Sơn liên tục nói ba chữ được, thân thủ cầm bút viết xuống.

“Là người bức ta, đừng trách ta vô tình!”

15. Chương 15

Về phần Triệu Nhị Ngưu, một tên đại nghịch tặc, đến bây giờ còn chưa rõ ràng tình cảnh của mình, vẫn không hiểu được vì sao vừa rồi mới ra cửa lại một chút cũng không biết gì. Đây là chỗ nào? Triệu Nhị Ngưu sờ sờ quần áo bị ướt nhẹp, cảm thấy có điểm lạnh, mở to hai mắt nhìn xem bốn phía, nhưng xung quanh chỉ là một mảnh tối om.

“Lạch cạch!”

Tia sáng hắt vào, đâm vào hai mắt Triệu Nhị Ngưu, người nọ đi đến đứng trước mặt hắn, sai người.

“Trối lại!”

Triệu Nhị Ngưu muốn há mồm nói chuyện, nhưng bất luận cố sức ra sao cũng không thốt được nửa tiếng, Triệu Nhị Ngưu vội vàng sờ sờ đầu lưỡi, chắc không phải là thành câm điếc đi? Nhưng đầu lưỡi vẫn còn rành rành đây a! Triệu Nhị Ngưu hoang mang lo sợ, nếu hiểu biết võ công thêm một chút, có lẽ hắn sẽ biết mình chỉ là bị điểm á huyết mà thôi.

Triệu Nhị Ngưu bị trối lại, kéo đi ra ngoài, vừa ra khỏi gian phòng tới đến không thấy nổi một đầu ngón tay, mới phát hiện bên ngoài kỳ thật đã là ban ngày. Triệu Nhị Ngưu một trận kinh hoàng, những người ban

ngày ban mặt lại mặc quần áo đen này là ai a! Nhìn gương mặt không một chút biểu tình, giống hệt như là người chết vậy.

“Ồ ô ô....” Triệu Nhị Ngưu phản kháng, vận vẹo thân thể muốn thoát khỏi cầm giữ.

Hắc y nhân đi đầu tức thì trầm mặt, đi tới, dùng chuôi đao đập xuống một cái, Triệu Nhị Ngưu liền hôn mê bất tỉnh.

“Đưa lên xe!”

Triệu Nhị Ngưu bị ném lên xe ngựa, một đường xóc nảy khiến người đầy dầu xanh tím, trên mặt bị vài vết cắt, vài dòng máu tươi từ đó chảy ra.

Trầm Trọng Sơn bất an ngồi ngầy ngốc ở trong phòng, hần đang đợi, đợi Thượng Quan Lãm đưa Triệu Nhị Ngưu quay về.

Thượng Quan Lãm nhảy vào từ cửa sổ, quỳ xuống.

“Điện hạ, thuộc hạ vô năng!”

Đầu óc một hồi quay cuồng, huyết khí cuộn cuộn dâng lên, lại phải gắng gượng kiềm chế.

“Đứng lên nói!”

Thượng Quan Lãm đứng dậy.

“Thuộc hạ đuổi theo tới vùng núi Thái Hòa, thì gặp phải thuật che mắt!”

Trầm Trọng Sơn trầm mặt, phát tay, Thượng Quan Lãm lui ra. Thông thả bước đến bên cửa sổ, nhìn ra phía ngoài, càng nghĩ càng hận, vỗ chưởng, cửa sổ tức khắc sụp xuống.

“Thiếu một sợi tóc, ta muốn người chết!”

Ám vệ Tam như một trận gió phiêu tiến vào, gương mặt xinh đẹp lộ vẻ mỗi mệ.

“Bẩm điện hạ, thích khách bị bắt chỉ giao cái này!”

Trầm Trọng Sơn vội cầm lấy, mở thư ra.

“Muốn người, một mình tới Đoạn Hồn Nhai – núi Thái Hòa.”

Ám vệ Tam chỉ thấy trước mắt nhoáng lên một cái, Trầm Trọng Sơn liền không thấy bóng dáng, nhặt tờ giấy kia lên, liếc mắt một cái đã thất kinh biến sắc.

Triệu Nhị Ngưu cảm thấy trên người đau đớn, một trận lạnh lẽo ập tới, tỉnh lại. Cố gắng mở to mắt, mới nhìn rõ, bản thân mình đang bị bắt dựa vào tường, tay chân bị trói chặt, lại nhìn người ngồi trước mặt, Triệu Nhị Ngưu chớp chớp mắt, thật là một công tử tuấn tú, một thân hoa phục, khí chất cao nhã, không thể với tới. Triệu Nhị Ngưu muốn nói nói, cố sức hồi lâu vẫn là không thể phát ra nửa tiếng.

Vị công tử tuấn tú kia thấy Triệu Nhị Ngưu tỉnh lại, đi tới, cười lạnh.

“Ta đối đãi ngươi chân thành tha thiết, ngươi lại coi trọng loại hàng này!”

Sau đó dùng tay nâng cằm Triệu Nhị Ngưu lên nhìn chăm chú, cuối cùng ghét bỏ bỏ ra, khinh thường nói.

“Ngươi cũng xứng ở bên Trầm Trọng Sơn!!!”

Dứt lời liền phát tay áo đi ra ngoài, chỉ phách một người tới nói.

“Điện hạ ra lệnh phải thu thập cho tốt!”

Triệu Nhị Ngưu có điểm hiểu được, chuyện này giống như có liên quan tới Trầm Trọng Sơn, nhưng lại có quan hệ gì với hắn đâu? Chính đương trầm nghĩ không thể giải, thân thể đã bị người đánh mạnh cho một cái, vừa nóng vừa đau, Triệu Nhị Ngưu giương mắt nhìn, thấy một hắc y nhân đang cầm roi trong tay.

“Ồ ô ô....”

Triệu Nhị Ngưu vắn vẹo thân hình, biết mình sợ là sẽ bị đánh, sau đó roi da liên tiếp hạ xuống. Đau, chết tiệt, đau quá, Triệu Nhị Ngưu đau đến nước mắt đầm đìa mà vẫn không thể nói ra nửa lời, chỉ cảm thấy cơ thể mình tựa hồ như bị cắt ra từng khối từng khối, một roi rơi xuống mặt, mắt hấn mờ đi, nửa bên mặt sưng lên, hắc y nhân thấy Triệu Nhị Ngưu không có phản ứng liền tiến tới, hôn mê.

Hôn mê càng dễ xử lý, hắc y nhân lấy một thùng nước muối, “Rào” một tiếng, Triệu Nhị Ngưu liền tỉnh.

“Ồ...”

Triệu Nhị Ngưu không kêu được, quần áo ướt sũng, nước mắt rơi xuống càng nhiều, miệng vết thương vì bị nước muối thấm vào, đều nổi rõ lên trông thật dữ tợn. Giờ khắc này ngay cả quyết tâm chết hấn cũng có rồi, đau như thế ai có thể chịu được! Ta không chọc ai nhạ ai sao lại bị đánh a!

Trầm Trọng Sơn một mình đi vào Đoạn Hồn Nhai núi Thái Hòa, liền gặp một người ngồi trong thạch đình, bên cạnh đứng mấy hắc y nhân, Trầm Trọng Sơn bước vào, đứng lại, nhìn Trầm Thiên Vũ trước mặt lạnh lùng nói.

“Thái tử điện hạ, đã lâu không gặp!”

Trầm Trọng Sơn một thân bạch y, gió thổi phiêu phiêu, gương mặt tuyết lệ hiển lộ âm lãnh, Trầm Thiên Vũ nhìn thấy người mình thương nhớ đã lâu, hốc mắt đỏ lên.

“Trọng Sơn...”

Tiến lên muốn cầm tay Trầm Trọng Sơn, nhưng Trầm Trọng Sơn lại dịch lui lại, cách Trầm Thiên Vũ vài bước xa.

“Triệu Nhị Ngưu đâu!!!!”

Trầm Thiên Vũ ngẩn người, chưa xót cười cười, lại ngồi xuống nhìn đoạn nhai, không nói một lời, Trầm Trọng Sơn rút kiếm chỉ thẳng về phía Trầm Thiên Vũ, rống giận.

“Đem Triệu Nhị Ngưu trả lại cho ta!!!!!!”

Hắc y nhân xung quanh thấy chủ tử của mình bị Trầm Trọng Sơn dùng kiếm chỉ vào, liền rút kiếm vây quanh.

Trầm Thiên Vũ phát phát tay, hắc y nhân lại lui xuống, hấn vươn tay giữ chặt kiếm của Trầm Trọng Sơn.

“Trọng Sơn, nếu không phải ngươi trốn tránh ta, ta cũng sẽ không làm như vậy!”

Trầm Trọng Sơn cười lạnh vài tiếng.

“Ta trốn tránh? Ta không tránh chẳng nhẽ lại mặc ngươi bài bố sao!!!”

“Trọng Sơn...”

Ngữ khí của Trầm Thiên Vũ càng thêm phần chua xót, ánh mắt tràn đầy thống khổ cùng tịch liêu.

“Đừng gọi ta! Giao Triệu Nhị Ngưu ra đây.”

Trầm Thiên Vũ trầm mặc một lát rồi ngẩng đầu, vô hạn đau thương.

“Ngươi quan tâm hấn đến như vậy???”

Trầm Trọng Sơn thu kiếm vung lên, tảng đá lớn bên cạnh tức khắc bị bỏ đôi.

“Quan tâm, sao lại không quan tâm! Hấn đơn thuần, hấn thiện lương, chí ít hấn cũng sẽ không đối đệ đệ của mình động thủ!!!”

Trầm Thiên Vũ khẽ run rẩy, sắc mặt tái nhợt, ngón tay vì xiết chặt chén rượu mà thấy cả xương cốt.

“Ha ha ha ha!!!!!!”

Cuồng cười bao hàm tất cả chua xót, Trầm Thiên Vũ bóp nát chén rượu trong tay.

16. Chương 16

Một trận kinh phong nổi lên, Trầm Trọng Sơn híp mắt, thâm nghĩ kiếm khí thật là lợi hại, xoay người bay ra thạch đình, liền thấy bên cạnh Trầm Thiên Vũ xuất hiện một nam nhân vận y phục thanh nhã, quanh thân tràn đầy sát khí. Nhưng trong lòng hắn lúc này chỉ cảm thấy đau xót, tức giận tăng vọt thiếu chút nữa đã nhào đến, đương nhiên không vì cái gì khác, đơn giản bởi tay nam nhân kia đang giữ chặt Triệu Nhị Ngưu.

Quần áo hoàn toàn rách nát, vết máu khắp người đã khô lại, da thịt không có chỗ nào lành lặn, một vài nơi còn sâu đến mức thấy được cả xương cốt, khuôn mặt sưng đỏ nhìn không ra nguyên trạng, Triệu Nhị Ngưu cứ như vậy bị nam nhân kia túm lấy, ngay cả nửa điểm hơi thở cũng không cảm giác được.

Trầm Trọng Sơn cường chế sợ hãi, nói với chính mình “Đó không phải là Triệu Nhị Ngưu, không phải Triệu Nhị Ngưu!” Cũng không dám tới gần, sợ vừa tiến lên sẽ thật sự nhìn thấy thi thể của Triệu Nhị Ngưu.

“Triệu Nhị Ngưu đâu!!! Mau trả hắn cho ta!!!!”

Rống giận chấn động cả sơn cốc, kinh khởi một đàn cò trắng!

Nam nhân kia cười nhạt.

“E là Nhị hoàng tử bị hoa mắt rồi, người trên tay ta chẳng phải là Triệu Nhị Ngưu sao!!!”

Trầm Trọng Sơn giận đỏ mắt, giơ kiếm.

“Không thể nào. Mau trả người cho ta, nếu không đừng trách ta vô tình!”

Lời này là nói với Trầm Thiên Vũ, Trầm Thiên Vũ tiến lên phía trước vài bước, ôn hòa nở nụ cười.

“Trọng Sơn, nếu ta thả hắn, ngươi sẽ theo ta hồi cung?”

Trầm Trọng Sơn cười to.

“Ngươi còn tưởng rằng ta là Trầm Trọng Sơn trước đây mặc người không chế trong tay sao?”

Dứt lời, liền bắt đầu huy kiếm, một kiếm bổ về phía nam nhân, nam nhân hiển nhiên là cao thủ, nhắc Triệu Nhị Ngưu lên liền lùi về hướng đoạn nhai, mấy chục hắc y nhân cũng từ khắp các phương hướng đồng loạt lao tới.

Trầm Trọng Sơn một lòng đặt tại Triệu Nhị Ngưu đang bị thương, vận khởi kiếm quét ngang một cái, hắc y nhân làm sao đỡ được, nhất thời đã có mấy người bị chấn văng ra, Trầm Thiên Vũ đứng trước đoạn nhai, nam nhân đứng chắn trước hắn cười lạnh, xiết chặt cổ Triệu Nhị Ngưu.

Trầm Trọng Sơn gần như ngưng thở, gắt gao nhìn chăm chăm vào nam nhân kia, lòng rối như tơ vò, động tác cũng chậm lại, hắc y nhân tận dụng thời cơ, lập tức giương kiếm đâm tới, Trầm Thiên Vũ kinh hô.

“A! Trọng Sơn!!!!”

Chậm chính là chậm, hướng chi đây lại là cao thủ quyết đấu, chốc lát, Trầm Trọng Sơn đã chịu vài đạo kiếm thương, tuyết y nhiễm đỏ, sắc mặt cũng trắng bệch. Trầm Trọng Sơn cắn răng, hận chính mình quan tâm sẽ bị loạn, cương chế ý thức quay về, nhưng vẫn không thể không lo lắng cho người đang không hề động đậy kia.

Trầm Thiên Vũ định chạy tới, lại bị nam nhân bắt lấy cổ tay kéo lại.

“Uông Tử Lăng, ngươi giữ ta làm chi!!!”

Nam nhân tên Uông Tử Lăng vẻ mặt tàn nhẫn cười lạnh.

“Ngươi đã nói, chỉ cần dẫn hắn về là được!!!”

“Nhưng hắn bị thương!!!”

“Cái đó ta mặc kệ, chúng ta cũng không thương lượng việc này!!!”

“Ngươi!!!!”

Trầm Thiên Vũ nghẹn họng, tức giận không nói được gì, Ông Tử Lăng thuận thế ôm eo hắn.

“Nếu người ngoan ngoãn, ta đương nhiên giúp người dẫn hắn trở về!!”

Ám vệ tới cũng rất nhanh, Thượng Quan Lãm vừa đến đã chắn trước mặt Trầm Trọng Sơn, các ám vệ khác vây quanh hắn, bắt đầu triển khai công kích. Trầm Trọng Sơn vận khí phi thân, thẳng đến trước đoạn nhai.

Ông Tử Lăng một lòng muốn có được Trầm Thiên Vũ, nhưng có một Trầm Trọng Sơn đứng giữa thì sao có thể đắc thủ, liếc nhìn phía sau, một chưởng ném Triệu Nhị Ngưu xuống vực, Trầm Trọng Sơn kinh hô.

“Triệu Nhị Ngưu!!!!”

Vội vàng nhào tới, khá lắm, chốc lát đã giải quyết hai người, ám vệ chạy vội tới vách đá, thần sắc sợ hãi.

“Điện hạ!!!!”

Làm sao còn thấy bóng dáng Trầm Trọng Sơn, chỉ có một làn sương trắng phiêu phiêu trước mắt.

Trầm Thiên Vũ choáng váng, đỡ đỡ bị Ông Tử Lăng giữ chặt, đột ngột thét một tiếng chói tai rồi ngất đi.

Ông Tử Lăng ôm chặt người trong lòng, ôn nhu vuốt gọn tóc mai của Trầm Thiên Vũ, ngẩng đầu, tàn nhẫn mỉm cười.

“Đi!”

Ra lệnh một tiếng, liền không thấy bóng người, hắc y nhân cũng chạy theo sau, chỉ còn một đám ám vệ đứng ở vách đá, không biết nên làm thế nào bây giờ.

17. Chương 17

Thượng Quan Lãm dù sao cũng là kinh thành đệ nhất thị vệ, rướn người nhìn xuống vách đá, ngừng tai lắng nghe, gương mặt nghiêm túc không chút biểu tình, quay đầu nhìn đám ám vệ chân tay luống cuống nói:

“Phía dưới là nước.”

Nhị, Tam, Tứ, Ngũ đại ra, lập tức lắng nghe, quả nhiên nghe thấy tiếng nước chảy rất nhỏ từ bên dưới truyền đến.

“Là nước!!!”

“Nói cách khác điện hạ có lẽ không có việc gì!”

Thượng Quan Lãm gật đầu, nói.

“Tam, người trở về dẫn quân đội tiếp tục hồi kinh.”

Lại quay đầu nói với những người khác.

“Chúng ta đi xuống!”

Bên này, Trầm Trọng Sơn vừa nhìn thấy Triệu Nhị Ngưu rơi xuống vách núi, nhất thời hồn vía lên mây, đầu còn lý trí gì nữa, không chút suy nghĩ đã nhào tới ôm lấy Triệu Nhị Ngưu, thẳng tắp rơi xuống. Trước cái chết, thời gian có nhanh mấy cũng trở nên dài vô cùng, cả quá trình, Trầm Trọng Sơn gắt gao ôm Triệu Nhị Ngưu, quay người hắn lại, để Triệu Nhị Ngưu dựa hẳn vào mình, nhìn khuôn mặt sưng đỏ của hắn, gí sát vào mũi Triệu Nhị Ngưu, hơi thở mỏng mảnh phả vào mặt, Trầm Trọng Sơn nở nụ cười, chụt một cái hôn lên môi Triệu Nhị Ngưu.

Thượng Quan Lãm nói không sai, phía dưới vách núi là một hồ lớn, vì thế, khi Trầm Trọng Sơn ôm Triệu Nhị Ngưu rơi vào nước, làm kinh động đám sinh vật xung quanh, nói nhảm, nếu người đang an nhàn tung tăng trong nước hay nghỉ ngơi trên cây, trên trời lại thỉnh linh giáng xuống hai cục to tướng, người có sợ tới mức thần kinh đứt đoạn không??

“Rầm!!!”

Một tiếng nổ thật lớn, bọt nước bắn tung tóe, sóng gợn ngàn tầng, mặt hồ dao động dồn dập, sau đó lắng dần lại, kế tiếp nhô lên một cái đầu, cái kia thật là đẹp a, bầy cá dưới nước lặn xuống không muốn ngoi lên, hoa nở trên cành ử rũ khép cánh không muốn mở ra, mặt trời trên cao cũng lấy mây che mặt, bịch một tiếng, vài con chim rơi xuống đất, tất cả đều hôn mê bất tỉnh. [tác giả: hoàn toàn là khoa trương, khoa trương thôi há há!!!]

Bên cạnh cái đầu tuyệt mỹ kia lại xuất hiện thêm một cái đầu nữa, chỉ khác là vô cùng thâm thẳm, hai mắt nhắm chặt, tất nhiên là không phải ai khác ngoài Triệu Nhị Ngư của chúng ta. Trầm Trọng Sơn ôm lấy Triệu Nhị Ngư gắng sức bơi về phía bờ. Lên bờ, nhẹ nhàng đặt Triệu Nhị Ngư xuống.

Triệu Nhị Ngư nằm trên mặt đất, đôi môi trắng bệch, mặt mũi xanh tím, vết thương trên người vì dính nước mà lại bắt đầu chảy máu, Trầm Trọng Sơn đau lòng, xé quần áo vắt khô, cẩn thận giúp hắn lau miệng vết thương.

“Ai...”

Triệu Nhị Ngư há miệng thở dốc, mặt nhẵn mảy máu, miệng vết thương vừa đau vừa nóng rát.

Trầm Trọng Sơn kinh hãi, nâng Triệu Nhị Ngư dậy gọi hắn.

“Triệu Nhị Ngư!!!”

Triệu Nhị Ngư chính thấy đau đớn khó chịu, nghe người ta gọi hắn, cố gắng lắm mới mở to mắt được, ánh nắng chiếu vào chói mắt, còn chưa kịp thích ứng thì gương mặt đẹp không nói nên lời đã xuất hiện trước mắt.

“Á?”

Triệu Nhị Ngư chỉ cảm thấy đau đầu hoa mắt, cả người đều đau, chưa nói được nửa câu, ô ô vài tiếng đã không còn khí lực. Trầm Trọng Sơn sốt ruột, vội kiểm tra mạch của hắn, mạch đập mỏng manh cơ hồ sắp mất, lập tức đỡ Triệu Nhị Ngư ngồi ngay ngắn, đặt tay lên lưng hắn bắt đầu truyền chân khí.

Nửa khắc sau, sắc mặt Triệu Nhị Ngư hồng nhuận hơn một chút, dường như hồi được ít khí lực, lại mở mắt, nhìn Trầm Trọng Sơn muốn hắc hắc cười, ai ngờ lại liên tục ho khan. Trầm Trọng Sơn thấy khác thường, vươn tay xem xét cổ Triệu Nhị Ngư, không thể nói, thì ra là bị người điểm á huyết, Trầm Trọng Sơn hừ mạnh một tiếng, điểm chỉ giải huyết.

“Tốt rồi tốt rồi, ngươi có thể nói nói!”

Thân thủ vô vô lực Triệu Nhị Ngư.

“Khụ khụ....Khụ..khụ....Trầm....Khụ.....Trầm Trọng Sơn?....Khụ khụ....”

“Phải, là ta!”

Triệu Nhị Ngư đỡ hơn, thuận chút khí, nhìn Trầm Trọng Sơn hắc hắc bật cười.

“Hắc hắc, mạng ta đúng là lớn, ta còn tưởng rằng ta sẽ bị đánh chết đâu!”

Sắc mặt Trầm Trọng Sơn trầm xuống, ôm chặt Triệu Nhị Ngư, nhẹ nhàng nói.

“Ta nhất định sẽ bắt bọn chúng phải trả giá!”

“Ai ai ai!!! Ngươi nhẹ nhẹ thôi, đau chết ta!!!”

Triệu Nhị Ngư kêu la, Trầm Trọng Sơn thả lỏng chút, nhìn hắn đầy yêu thương, trong mắt tận hiến ôn nhu, chỉ hận mình sao không mang theo ít thuốc trị thương.

“Nhị Ngư, ngươi nằm trước, ta đi hái ít thuốc!”

“Nga, vậy nhanh nhanh trở về!”

Ngốc ngốc gật gật đầu.

Khi Trầm Trọng Sơn trở về, Triệu Nhị Ngưu đang ngủ, nhìn hai hàng lông mày của hắn nhú lại, trái tim đau xót như bị ai bóp chặt. Cho lá thuốc vào miệng nhai nhuyển, đắng đến mức làm Trầm Trọng Sơn nhắm mắt, nhổ ra đắp lên miệng vết thương của Triệu Nhị Ngưu, xé áo băng lại.

Lúc Triệu Nhị Ngưu tỉnh lại trời đã gần tối, đồng lửa bên cạnh lách tách cháy to, thật ấm áp, Triệu Nhị Ngưu xoay người phát hiện mình đang nằm gọn trong lòng Trầm Trọng Sơn, cảm giác ngượng ngùng, giường mắt nhìn lại, đôi mắt hoa đào của Trầm Trọng Sơn trong suốt nhìn hắn dưới ánh lửa.

“Tỉnh?”

Triệu Nhị Ngưu gật gật đầu, muốn khởi động thân thể, lại bị Trầm Trọng Sơn ôm lấy.

“Mới bôi thuốc, không nên cử động!”

“Nga!”

“Đói bụng đi! Nào!”

Trầm Trọng Sơn đẩy mặt ý cười, vươn tay lấy cá cùng gà rừng đang nướng, cầm trong tay, xé nhỏ uy đến bên miệng Triệu Nhị Ngưu. Tay Triệu Nhị Ngưu không có sức lực, không nâng dậy nổi, liền tùy ý Trầm Trọng Sơn dứt cho hắn ăn. Trầm Trọng Sơn cười càng thêm tươi, xé một miếng to cho vào miệng mình cắn một nửa, lại đưa đến miệng Triệu Nhị Ngưu. Triệu Nhị Ngưu dựa vào ngực Trầm Trọng Sơn nên không nhìn thấy, ngốc hồ hồ vui vẻ ăn ăn. Cứ như vậy người một miếng, ta một miếng, một con cá một con gà rốt cục cũng hết, Triệu Nhị Ngưu thấy hơi khát, nhìn Trầm Trọng Sơn ngượng ngùng mở miệng.

“Khát?”

Trầm Trọng Sơn chính là nhất đại nhân tinh. [nhân tinh: kẻ tinh quái, khôn ngoan...vân và vân vân..giống như yêu quái đã thành tinh]

“Ừm...”

Triệu Nhị Ngưu chính là đệ nhất ngốc tử.

Giảo hoạt chột lóe trong mắt Trầm Trọng Sơn, nhếch môi cười gian, vui vui mừng mừng bưng bưng chạy đến bên hồ, uống một ngụm nước, lại vui vui mừng mừng chạy về, nếu lúc này bị đám ám vệ nhìn thấy, chắc chắn sẽ trợn mắt bất tỉnh tập thể, đây vẫn là Nhị hoàng tử Trầm Trọng Sơn vô vạ lãnh khốc khiến người sợ hãi đó sao?

Triệu Nhị Ngưu nhìn Trầm Trọng Sơn, không hiểu hắn bị sao vậy, sao lại có điểm giống Lương Viên a!

Trầm Trọng Sơn ngồi xổm xuống trước mặt Triệu Nhị Ngưu, vẫy vẫy tay, Triệu Nhị Ngưu ghé sát lại gần, không biết hắn muốn làm gì.

Tay trái Trầm Trọng Sơn duỗi ra, đè lại gáy Triệu Nhị Ngưu, hôn lên môi hắn, nước được chậm rãi truyền qua, ẩm ẩm, ngọt ngọt, còn có cái gì đó trơn trơn.

Triệu Nhị Ngưu ngây người, hai mắt trợn to.

Ám vệ một đường vất vả tìm kiếm vừa lúc thấy được cảnh này, đứng sững lại ở cách đó không xa, cái cảm thấy như sắp rớt đến nơi.

Triệu Nhị Ngưu lấy lại tinh thần, toàn thân không có khí lực, tay để trước ngực Trầm Trọng Sơn không đẩy ra được, mặt cũng nghẹn đỏ bừng.

“Ô ô ô...” [nghẹn chết ta...]

Trầm Trọng Sơn thỏa mãn, liếm liếm đôi môi bị hôn đến sưng đỏ của hắn, ôm người vào trong lòng, lạnh lùng nói.

“Trò hay xem đủ rồi a! Có muốn gia diễn lại lần nữa không?” [gia: lão gia, ông chủ, cụ lớn,...cách xưng hô của nô bộc, hạ nhân đối với chủ nhân; hoặc là tự xưng của quan lại quý tộc địa chủ phong kiến]

Triệu Nhị Ngưu rùng mình một cái, cách đó không xa, ngoại trừ Thượng Quan Lãm, các ám vệ còn lại cũng đồng loạt rùng mình một cái.

18. Chương 18

Đám ám vệ giật mình phát hiện điện hạ của họ lại có điểm tràn đầy sức sống khác hẳn trước đây, khóe mắt ẩn chứa ý cười, mặt mày đầy vẻ thỏa mãn ôm lấy Triệu Nhị Ngưu! Cho nên trong lòng họ nhất trí quyết định, Triệu Nhị Ngưu!!! Về sau chúng ta tuyệt đối sẽ ủng hộ người, người nhất định phải giúp điện hạ của chúng ta mãi luôn như vậy a!!!

~Triệu Nhị Ngưu còn không biết chính mình đã thu được sự ủng hộ của đám ám vệ, chỉ là cảm thấy quần bách, nằm trong lòng Trần Trọng Sơn đầy mãi cũng không ra, gấp đến độ ứa mồ hôi.

“Trầm.....Trần Trọng Sơn, người mau thả ta!”

“Nga? Người đứng lên được?”

“Người thả ta ra trước, ta tự đứng được!”

Dứt lời liền giãy dụa muốn đứng lên, còn chưa đứng thẳng đã lão đảo chuẩn bị ngã xuống, Trần Trọng Sơn tức khắc vươn tay kéo Triệu Nhị Ngưu lại ôm chặt vào lòng.

“Còn muốn đứng lên không!”

Triệu Nhị Ngưu đỏ bừng mặt, thoáng nhìn đám ám vệ ở một bên vẻ mặt tươi cười trông chờ kịch vui, quần bách liền vùi đầu vào ngực Trần Trọng Sơn trốn trốn.

Trần Trọng Sơn ôm lấy Triệu Nhị Ngưu, đối ám vệ nói.

“Về thôi!”

Quân đội đóng ở trấn La Bình, khi mấy người Trần Trọng Sơn đuổi tới nơi đã là chàng vạng. Triệu Nhị Ngưu mê man nằm trong lòng Trần Trọng Sơn, vì bị trọng thương, lại thêm rơi xuống nước, nên bắt đầu sốt cao. Trần Trọng Sơn vội vàng đi vào một khách điểm, đặt Triệu Nhị Ngưu lên giường rồi quay đầu hạ lệnh.

“Lắm, người đi báo cho Tam chúng ta sẽ ở lại đây mấy ngày. Nhị, người đi mời đại phu đến! Tứ, người gọi tiểu nhị nấu nước! Ngũ, bảo chường quây chuẩn bị chút thanh chúc.”

Không lâu sau, đại phu đến, xem xét vết thương trên người Triệu Nhị Ngưu, bắt mạch. Trần Trọng Sơn vội hỏi.

“Như thế nào?”

“Công tử không cần lo lắng, vị công tử này chỉ bị thương ngoài da, chưa tổn hại đến gân cốt, có điều sợ là sẽ lưu lại bệnh căn!”

“Vậy phải làm thế nào?”

“Chỉ cần chú ý điều dưỡng là được!”

Đại phu kê đơn, Nhị liền đi theo lấy thuốc. Trần Trọng Sơn ngồi bên giường nhìn Triệu Nhị Ngưu mê man ngủ, mặt mày nhảnh nhó bất an, thân thủ dụi dụi vuốt ve.

[Ta thích hẳn!]

Trần Trọng Sơn thầm nói với chính mình.

[Ta thích hẳn ngốc nghếch tươi cười, thích đôi mắt hẳn lấp lánh trong suốt, thích hẳn chân thuần, thích hẳn thiện lương, thích hẳn bình thường.]

Trần Trọng Sơn hôn lên trán Triệu Nhị Ngưu, nở nụ cười hạnh phúc đến cực điểm.

“Ngốc tử, ta thích người.”

Khi Triệu Nhị Ngưu tỉnh lại, Trần Trọng Sơn đang nhận bát thuốc từ tay Nhị bưng vào, thấy hẳn tỉnh, lập tức đi tới nâng hẳn dậy.

“Vừa lúc, mau uống thuốc.”

Cầm lấy thìa muốn uy Triệu Nhị Ngưu, Triệu Nhị Ngưu liếc nhìn thấy ám vệ Nhị đứng ở cửa nghiêng đầu đầy hy vọng nhìn hai người bọn hắn liền cảm thấy là lạ.

“Ta....Ta tự mình uống!”

Trầm Trọng Sơn nheo mắt, giơ chén thuốc ra xa.

“Không được, ta uy người!”

“Ta có thể tự mình uống, không cần phiền toái người!”

Ánh mắt Triệu Nhị Ngưu vẫn phiêu hướng ngoài cửa, Trầm Trọng Sơn liếc mắt một cái, một tia hàn quang, ám vệ Nhị cúi đầu. Quay đầu, ôn hòa cười nói.

“Người không lẽ còn muốn ta dùng miệng uy người?”

Triệu Nhị Ngưu mơ hồ, tức khắc nhớ tới lúc ở bên hồ Trầm Trọng Sơn uy mình uống nước, đỏ mặt lấp bắp.

“Người....Ta.....!”

Còn chưa nói ra cái gì đã bị Trầm Trọng Sơn uy một thìa đầy, cứ như vậy vẫn là bị Trầm Trọng Sơn uy uống hết thuốc.

Uống thuốc xong rồi, Trầm Trọng Sơn sai Nhị bưng thanh chúc tới, vừa đặt lên bàn, Triệu Nhị Ngưu đã ngửi thấy mùi thơm nhìn chăm chăm vào bát, Trầm Trọng Sơn cười thâm, bưng bát tới, Triệu Nhị Ngưu lập tức vươn tay.

“Này....Này ta tự mình ăn!”

“Ừ!”

Trầm Trọng Sơn ngay tại bên cạnh nhìn Triệu Nhị Ngưu lang thôn hổ yết, sắc như xuân hoa.

Triệu Nhị Ngưu ăn no, lại muốn ngủ, tựa vào mép giường gà gật. Trầm Trọng Sơn khép lại thư trong tay, đóng cửa sổ đi đến bên giường, sau một hồi tất tất tác tác thanh, liền lên giường, ôm lấy Triệu Nhị Ngưu, xoay xoay tìm tư thế thoải mái, nhìn người im lặng ngủ trong lòng, gương mặt tầm thường, hơi thở nhẹ nhàng khoan khoái, Trầm Trọng Sơn cảm thấy bản thân đã mê muội thật sâu..thật sâu..

Hôm sau, Trầm Trọng Sơn dậy sớm, Triệu Nhị Ngưu còn đang ngủ say, kéo chăn lại cho hắn, vén gọn những lọn tóc lòa xòa, Trầm Trọng Sơn đi qua bình phong ra gian ngoài.

“Lắm!”

Một trận gió thổi quét vào mặt, từ ngoài cửa sổ ản vào một người, dáng người cao gầy, nhẹ nhàng tiếp đất không một tiếng động.

“Điện hạ.”

“Tra ra không?”

“Đã điều tra ra, người nọ là Cẩm Ngọc cung cung chủ Uông Tử Lăng!”

“Cẩm Ngọc cung?....Hừ! Cả ma giáo đệ nhất thiên hạ cũng đến đây!”

Trầm Trọng Sơn thoáng nhìn bình minh ngoài cửa sổ, suy tư hồi lâu, sau đó đi đến trước bàn lấy bút viết nhanh, chỉ chốc lát sau, một phong thư đã nằm trong tay Thượng Quan Lãm.

“Giao cho Lan đại nhân!”

19. Chương 19

Triệu Nhị Ngưu vốn là nông dân, da dày thịt béo, qua vài ngày những vết thương kia đã tốt lên nhiều lắm, ngay cả sẹo cũng chưa lưu lại, bất quá việc này Triệu Nhị Ngưu cũng không quan tâm, chỉ một Trầm Trọng Sơn dùng không biết bao nhiêu dược liệu quý hiếm trên người hắn, thuốc tốt, thuốc quý cái nào dùng được

thì dùng cho bằng hết. Triệu Nhị Ngưu khờ khờ ngu ngu, là một tên gốc tử chính hiệu, cảm thấy được này quá đắt tiền không dám dùng, vì thế mỗi ngày đều nghĩ cách để không phải uống.

Triệu Nhị Ngưu đứng bên cửa sổ thấy ám vệ Nhị bưng bát đi về phía này liền sụ mặt, quay đầu nhìn Trầm Trọng Sơn đang ngồi gần bên nói.

“Trầm Trọng Sơn, ngươi xem ta đều tốt lắm, không cần phải uống thuốc kia nữa, được không?”

Trầm Trọng Sơn mở một mắt, liếc liếc Triệu Nhị Ngưu, thu công ngừng luyện.

“Không muốn uống?”

Triệu Nhị Ngưu gật đầu liên tục, đi tới kéo kéo vạt áo Trầm Trọng Sơn.

“Ta khỏe lắm rồi, ngươi xem, ta không có việc gì mà.”

Dứt lời còn giơ tay giơ chân chứng minh, bộ dáng như hầu tử làm xiếc.

Trầm Trọng Sơn thuận thế ôm eo Triệu Nhị Ngưu, ám vệ Nhị đi vào thấy thế cười tươi roi rói.

“Nhị, đây là lần uống cuối cùng của hôm nay đi!”

“Dạ phải, thưa điện hạ.”

Quay đầu lại nhìn Triệu Nhị Ngưu nói.

“Ngươi uống nốt lần này, ta dẫn ngươi đi ra ngoài ăn được không?”

“Thật...Thật..Thật chứ?”

“Ừ, thật.”

Triệu Nhị Ngưu bắt chập, dứt khoát cầm lấy bát, nhìn nước thuốc đen đen, nhắm mắt lại đưa đến miệng, hầu kết chuyển động mấy cái, uống hết, sau đó đặt bát xuống, nước mắt lưng tròng nhìn Trầm Trọng Sơn.

“Đáng...Đáng chết ta!!”

Trầm Trọng Sơn nở nụ cười tuyệt mỹ, ám vệ Nhị nhìn xem choáng váng. Trầm Trọng Sơn ôm Triệu Nhị Ngưu, dứt cho hần miếng mứt táo, cái mặt nhăn nhu của Triệu Nhị Ngưu rốt cục giãn ra, cũng không phát hiện Trầm Trọng Sơn đang ôm mình, còn tung tăng như con chim sẻ reo hò âm ỉ:

“Mau, mau, mau, chúng ta đi ăn luôn đi, ai nha, đói chết ta, mỗi ngày đều ăn cháo, ta cũng sắp không còn vị gì nữa rồi!”

Dứt lời liền kéo tay Trầm Trọng Sơn hướng ra cửa.

Triệu Nhị Ngưu thật cao hứng, Trầm Trọng Sơn thực thỏa mãn, vài cái ám vệ lại thực sâu não.

“Đó vẫn là điện hạ của chúng ta sao!!!”

Gương mặt xinh đẹp của Tam nhân thành một đoàn.

Ra khách điểm mới biết bên ngoài là một mảnh thương thị phồn vinh, Triệu Nhị Ngưu buồn chán lâu lắm, nhìn cái gì cũng cảm thấy mới lạ, đi đằng trước trái ngắm phải ngắm, Trầm Trọng Sơn cầm chiết phiến theo sau, nhìn người phía trước tung tăng nhảy nhót, tươi cười như một xuân phong.

Haiz....Cái này thật là lỗi của Trầm Trọng Sơn, ngươi bảo ngươi một cái tuyệt sắc đại mỹ nhân vốn không nên đi ra ngoài gieo họa cho nhân gian, dù có đi ra, nhưng không có việc gì thì để làm chi còn vẻ mặt tươi cười, nhìn xem, nhìn xem, tiểu ca ăn mì kia đều đem mì nhắm thẳng mặt đất rồi, đại thúc bán rượu đổ đầy cốc còn tiếp tục đổ a, mấy thiếu gia chuẩn bị vào kỹ viện cũng đều đi ra kia....Haiz....Ngươi còn đứng đó cười, tất cả mọi người trên phố đều đang thẳng tắp nhìn ngươi chằm chằm này, ngươi thì tốt rồi, trong mắt chỉ thấy cái tên Triệu Nhị Ngưu như hầu tử kia, chỉ khổ cho ám vệ chúng ta ẩn tại một bên a, người nào người nấy đều hướng về phía ngươi, phải cẩn thận đề phòng nha!!!

“Đại thúc, cái này bao nhiêu tiền?”

Triệu Nhị Ngưu cầm trong tay một cái tượng sứ, khuôn mặt mập mạp rất là đáng yêu, Triệu Nhị Ngưu chuyển chuyển chơi chơi thấy rất thích ý.

“Hửm?”

Một hồi lâu lão bản cũng chưa trả lời, Triệu Nhị Ngưu ngẩng đầu nhìn.

“Lão...Lão bản, người sao lại chảy...chảy nước miếng a?”

Triệu Nhị Ngưu túm tay áo lay lay lão bản đại thúc, lão bản hơi chút tỉnh táo lại, lau lau nước miếng về mặt sùng bái.

“Thật đẹp a! Thật đẹp! Thật đúng là như thần tiên giáng trần a!!!!”

“Úc?”

Triệu Nhị Ngưu không hiểu, gãi gãi đầu nhìn theo ánh mắt lão bản, không phải là Trần Trọng Sơn đó sao!! Trần Trọng Sơn cười cười, đi tới, lấy tượng sứ trong tay Triệu Nhị Ngưu giơ lên ngắm nghía.

“Người thích?”

“A! Ta thấy nó rất đáng yêu! Muốn mua về nhà cho cháu ta chơi chơi nha.”

Triệu Nhị Ngưu đắm chìm trong ảo tưởng, nghĩ khi mình trở về hẳn là Hoa Lan đã có đứa nhỏ, ha ha!

“Cái này bao nhiêu tiền?”

Trần Trọng Sơn cầm tượng gỗ hỏi lão bản sớm đã ngây ngốc kia, lão bản thấy Trần Trọng Sơn vốn đã thần hồn chao đảo như thấy tiên nhân từ trên trời bay xuống, càng đừng nói giờ phút này tiểu mỹ nhân lại đứng trước mặt nói chuyện cùng mình, đầu choáng mắt hoa, lão bản lắp bắp nói.

“Không....không....Không cần tiền, tặng cho người!!!”

Triệu Nhị Ngưu vừa nghe không cần tiền, ôi, cao hứng điên rồi, một phen đoạt lấy tượng sứ nhét vào túi quần, sợ lão bản hối hận, vội kéo Trần Trọng Sơn bước đi.

“Hắc hắc, người này cũng thật tốt bụng, mua này nọ cũng không đòi tiền, người nói đúng không!”

Mặt cười rạng rỡ, hai mắt sáng ngời, hàm răng trắng bóng, Triệu Nhị Ngưu cười đến sáng lạng, Trần Trọng Sơn động tâm, nắm chặt tay Triệu Nhị Ngưu, hồi đáp một nụ cười chói lòa hơn nắng.

Chỉ nghe một tiếng “Rầm” vang, không cần hoài nghi, đó là người qua đường định lực không đủ mà ngã xuống, Haiz....Cho nên mới nói gieo họa nhân gian a!

Địa điểm là một nhà gian trong Phụng Hoàng tửu lâu, sự vật là một bàn toàn đồ ăn ngon, nhân vật là Triệu Nhị Ngưu đang cuồng ăn, Trần Trọng Sơn rót rượu nhấp nhấp, cùng ám vệ Nhất, Nhị, Tam, Tứ, Ngũ đứng một bên.

“Nương ta a, đồ ăn này ăn ngon thật, ta còn chưa từng nếm qua thứ nào ngon như vậy a!!!”

Tay trái một cái chân, tay phải một miếng thịt gà chiên giòn, miệng nhai nửa miếng tôm hùm, miệng Triệu Nhị Ngưu đầy mỡ là mỡ, ha ha ngời ăn.

Các ám vệ xấu hổ cúi đầu, Triệu Nhị Ngưu đói lắm sao, xem tư thế này sợ là một đầu ngưu cũng nuốt trôi đi.

Trần Trọng Sơn thì lại tình nhân trong mắt ra Tây Thi, nhìn Triệu Nhị Ngưu chỉ cảm thấy hẳn hàm hậu đáng yêu, cầm khăn tay giúp Triệu Nhị Ngưu lau chùi dầu mỡ dính ở khóe miệng cùng quần áo.

“Ha ha a, cảm ơn a, người cũng ăn a, đừng chỉ ngồi nhìn ta ăn, ai ai, các người cũng đến ăn a, đừng làm gì nha!!”

Ngón tay bóng nhẫy chỉ thẳng hướng ám vệ, cả đám bất giác thấy trái tim băng giá, quả nhiên, hai mắt Trần Trọng Sơn mang đao phong bắn tới, ẩn ý bên trong là: [Các người còn không mau rút đi!!] Nương a, ám vệ vừa nói vừa vội vàng chạy ra bên ngoài.

“Thuộc hạ nhớ ra còn có việc chưa làm, xin được cáo lui trước.”

Triệu Nhị Ngưu còn chưa thấy rõ ràng, ám vệ đã không thấy bóng dáng, chỉ còn Triệu Nhị Ngưu miệng ngậm một miếng thịt gà trộn mắt ngậy ngốc.

“Ân ân?” [Người đâu?]

Trầm Trọng Sơn cười cười lau khô miệng Triệu Nhị Ngưu, dịch lại gần ôm eo hần.

“Bọn họ có việc, người từ từ ăn, không đủ lại kêu!”

Triệu Nhị Ngưu ô ô vài tiếng, vui đầu ngốc ăn.

Tay trái nâng chén rượu, tay phải đặt bên hông Triệu Nhị Ngưu sờ sờ soạng soạng, Trầm Trọng Sơn cảm thấy hôm nay thực mỹ mãn a!

20. Chương 20

Kinh thành càng ngày càng gần, Triệu Nhị Ngưu lại càng hưng phấn, cả ngày cùng Lương Viên nơi nơi chạy loạn, thấy cái gì mới mẻ thú vị cũng bàn tán âm ỉ, buổi tối trở về những thứ đó nhất định sẽ ở trên bàn của Trầm Trọng Sơn. Ngốc tử Triệu Nhị Ngưu đương nhiên không biết đây là Trầm Trọng Sơn lệnh cho ám vệ đi theo bảo vệ hần mua về cho hần, thấy thứ mình thích ở trước mặt Trầm Trọng Sơn, lập tức chạy đến tròng mắt nghiên cứu, cũng không dám động vào, Trầm Trọng Sơn liền cố ý trái đưa phải đẩy, Triệu Nhị Ngưu cũng đi theo trái đưa phải đẩy, bộ dáng ngốc nghếch kia thật sự là nhạ sát Trầm Trọng Sơn.

Triệu Nhị Ngưu tuy nói là có điểm ngu dốt, nhưng hần vẫn biết Trầm Trọng Sơn rất tốt với hần, có điều nếu hỏi vì sao lại thế, Triệu Nhị Ngưu cũng không trả lời được.

“Bởi vì chúng ta là bằng hữu?”

Haiz....Thật muốn băm người ra để làm cơm.

“Chỉ bằng bộ dáng đó của người? Người ta nhưng là hoàng tử nha! Người ta là thiên hạ đệ nhất tiểu mỹ nhân nha! Chỉ bằng bộ dáng ngốc ngốc ngu ngu của người!!!”

Đầu óc Triệu Nhị Ngưu không phản ứng kịp, trước khi ngủ mới ngẫm lại, nghĩ không ra cũng quên mất luôn.

Trầm Trọng Sơn thì một bụng ý xấu, nghĩ sau khi hồi kinh liền áp tải Triệu Nhị Ngưu đến phủ đệ của mình, ném lên giường ăn sạch sẽ không còn một mảnh. Hỏi vì sao hiện tại không ăn? Đơn giản vì dù Triệu Nhị Ngưu nói thương thể trên người đã tốt lắm rồi, nhưng đại phu nói nếu không cẩn thận điều dưỡng sợ sẽ lưu lại bệnh căn, cho nên Trầm Trọng Sơn mới hạ quyết tâm vì đại cục mà bỏ qua ham muốn của bản thân, ngày sau còn rất dài, nên vì ‘tính phúc’ chung thân mà suy nghĩ, đúng không? (tính phúc: ờ ờ, cái việc mà ai cũng biết là việc gì đấy)

Trầm Trọng Sơn đảo mình, nhìn Triệu Nhị Ngưu ngủ say trước mắt, tay đặt lên eo hần, để đầu hần dựa vào ngực mình, kéo kéo chần, đầy mặt tươi cười đi vào giấc ngủ.

Muốn hỏi bọn họ là như thế nào cùng giường a! Trầm Trọng Sơn gian trá, hạ lệnh mỗi ám vệ một người một phòng, chiếm hết các phòng trong khách điểm, Triệu Nhị Ngưu cũng chỉ còn cách cùng với Trầm Trọng Sơn ngủ chung một phòng. Trầm Trọng Sơn còn nói cái gì mà không có nhiều chần, hơn nữa ngủ trên đất không tốt cho thương thể của hần, Triệu Nhị Ngưu liền cảm động, ngốc hề hề leo lên ngủ cùng Trầm Trọng Sơn, Haiz....Đây là kết quả của ngốc tử không có đầu óc a!!!

Quân đội ở các thành trấn đều được đối đãi rất tốt, không riêng gì đánh bại nam di, chủ yếu vẫn là do có Trầm Trọng Sơn mang danh “Nam nhân khuyinh quốc”. Mỗi khi vào thành tất sẽ khiến toàn thành đến vây xem, khiến nữ tử khắp nơi thẹn thùng cúi đầu đỏ mặt, nam tử thì lòng mang khát khao, nếu đây là Chiến quốc, chỉ sợ sẽ hạ xuống bêu danh “Hại nước hại dân” a!

Triệu Nhị Ngưu ngồi trên lưng ngựa, đi bên cạnh Trầm Trọng Sơn, mặc cũng là y phục quý giá ‘Trầm đại gia’ mua cho, nhìn qua còn có vài phần uy phong, ngẫu nhiên cũng được vài nữ tử ưu ái, cô nương nhà

người ta đỏ mặt, hấn cũng đỏ mặt theo, đây là lần đầu tiên có nhiều cô nương xinh đẹp như vậy nhìn chăm chăm hấn mà! Trầm Trọng Sơn chỉ thoáng nhìn đã biết Triệu Nhị Ngưu đang nghĩ cái gì, thuận gió vung tóc, triển khai một cái tuyệt mỹ tươi cười, đã đủ mê hoặc mấy cô nương ưu ái Triệu Nhị Ngưu chuyển mắt, lơ đi Triệu Nhị Ngưu.

Quan viên địa phương đã sắp xếp từ trước, Trầm Trọng Sơn cùng chư vị tướng quân vừa bố trí thỏa đáng mọi việc xong, đã được dẫn đến đại sảnh.

Triệu Nhị Ngưu đi theo, bước chân vào sảnh đã sáng ngời hai mắt, oa....! Thiệt nhiều đồ ăn a!!! Trong đại sảnh bày mấy bàn tiệc rượu, trên bàn đều là món ngon mỹ vị, Triệu Nhị Ngưu vừa ngắm vừa nuốt nước miếng ừng ực.

“Mời điện hạ ngồi!”

Quan viên họ Lý mời Trầm Trọng Sơn ngồi xuống, dâng trà thơm.

“Chư vị tướng quân mời ngồi!”

Trầm Trọng Sơn nhấp một ngụm trà thơm nói.

Triệu Nhị Ngưu đứng tại chỗ thất thần, không biết nên làm sao bây giờ. Trầm Trọng Sơn cười cười, giữ chặt tay Triệu Nhị Ngưu, kéo hấn tới ngồi ngay cạnh mình, nhẹ giọng nói.

“Người cứ ngồi ở đây, bàn này nhiều đồ ăn ngon!”

Mắt Triệu Nhị Ngưu đã sớm rớt xuống đồ ăn rồi, tùy ý Trầm Trọng Sơn kéo tay hấn ngồi ở kia cười ha ha.

Ấm vệ cũng trở thành minh vệ, ngồi ở bàn bên cạnh, thấy nhưng không thể trách, bất đắc dĩ nhìn chủ nhân nhà mình, nhưng những người khác không biết a, người này là ai a, được hoàng tử điện hạ săn sóc như vậy, không lẽ cũng là hoàng tử?

“Điện hạ, không biết vị đại nhân này là...?”

Quan viên họ Lý đổ mồ hôi lạnh, nếu thật sự là hoàng thân quốc thích, thì chẳng phải là chậm trễ tiếp đón.

Trầm Trọng Sơn khoát khoát tay, lại khôi phục vẻ mặt nghiêm trang.

“Lý đại nhân không cần lo lắng, chỉ là bằng hữu của ta mà thôi.”

“Vâng.”

Lý đại nhân lau lau mồ hôi, nghĩ rằng là bằng hữu của hoàng tử điện hạ, còn có thể là người bình thường sao?

“Khai tiệc đi!”

Trầm Trọng Sơn thấy ánh mắt nôn nóng của Triệu Nhị Ngưu, trong lòng buồn cười, cầm chiếc đũa gấp một miếng sườn xào chua ngọt bỏ vào bát hấn, Triệu Nhị Ngưu sung sướng, vội cầm đũa gấp bỏ vào miệng, vừa ăn vừa nói.

“Ngon...Ăn ngon....Cám ơn a!”

Những người khác ngại ngần xấu hổ, người này rốt cuộc là hạng người nào a? Sao lại không có lễ nghi như thế, thô lỗ như thế! Nhưng đó cũng chỉ là nghĩ trong lòng thôi, còn ngoài mặt vẫn là một bộ hòa ái giả dối.

Trong mắt Triệu Nhị Ngưu cái gì cũng không có, chỉ có gà vịt thịt bò trên bàn, thập phần mê say hăng hái ăn. Trong mắt Trầm Trọng Sơn cái gì cũng không có, chỉ có Triệu Nhị Ngưu đang vui vẻ ăn uống kia, giúp hấn gấp gấp thức ăn cũng đã cảm thấy mỹ mãn.

“Trầm Trọng Sơn, đây là gì?”

Triệu Nhị Ngưu chỉ vào cá muối trong bát nói.

“Đây là cá muối, ăn ngon sao?”

“Ừ, ừ, ăn ngon, nhưng sao lại là cá đầu, người xem nó tròn tròn đen đen, lại không đầu không đuôi.”

Người bên cạnh ghen một hơi, muốn cười lại không dám cười, đến mức mặt tím lại, đành phải cầm chén rượu uống liên tục.

Trầm Trọng Sơn khẽ cười, lại gấp một miếng bỏ vào bát Triệu Nhị Ngưu.

“Đúng a, rõ ràng không giống còn gọi là cá, cứ mặc nó, ăn ngon liền ăn nhiều một chút!”

Triệu Nhị Ngưu ừ ừ hai tiếng, nhận bát canh gà từ tay Trầm Trọng Sơn húp một ngụm.

Dù sao cũng là hoàng tử, dù sao cũng là tiểu mỹ nhân, cho nên bất luận người có là ai, cũng đều chạy tới chỗ Trầm Trọng Sơn kính rượu, hơn nữa còn có thể nhân cơ hội chiêm ngưỡng chiêm ngưỡng tuyệt sắc. Ai đến Trầm Trọng Sơn cũng không cự tuyệt, ai tới cũng uống, nhưng không thấy nửa phần men say, đó không phải do từ lượng của hắn cao, mà do hắn dùng nội lực bức rượu ra qua tay trái, người xem, trên đất không phải ẩm ướt một mảnh đó sao. Triệu Nhị Ngưu lại không xong, hắn không có nội lực, người đến kính Trầm Trọng Sơn, lại kính Triệu Nhị Ngưu, tuy nói Trầm Trọng Sơn giúp hắn đỡ hơn phân nửa, nhưng vẫn có non nửa vào bụng Triệu Nhị Ngưu.

Thoáng chốc, Triệu Nhị Ngưu đã đỏ mặt, hai mắt dại ra, không ăn gì nữa mà nhìn chăm chú vào chân gà trước mặt hắc hắc cười không ngừng, người khác thấy thế cũng không dám tới kính rượu. Trầm Trọng Sơn đỡ Triệu Nhị Ngưu, nhú mi, gọi vài tiếng, Triệu Nhị Ngưu không đáp lại, cúi đầu nhìn, ra là đã ngủ.

Cơm cũng không ăn, ôm Triệu Nhị Ngưu trở về biệt viện, ám vệ cáo từ đi theo, còn lại chút quan viên, phú hào ở đằng kia mơ mơ màng màng. Triệu Nhị Ngưu say khướt, nửa mê nửa tỉnh dựa vào người Trầm Trọng Sơn. Trầm Trọng Sơn đặt Triệu Nhị Ngưu lên giường, giúp hắn cởi bỏ áo khoác, nhận lấy tỉnh rượu trà trong tay ám vệ đưa đến bên miệng Triệu Nhị Ngưu uy hắn uống. Triệu Nhị Ngưu uống được mấy ngụm thì không chịu uống nữa, hai mắt lơ lơ đầy sương nhìn Trầm Trọng Sơn, gò má ửng hồng, Trầm Trọng Sơn vung tay lên, ám vệ liền tự giác lẩn nhanh ra ngoài, tiện tay còn đóng chặt cửa lại.

“Trầm....Hắc!!! Hắc hắc....hắc....Trầm Trọng Sơn....”

Ôm lấy Triệu Nhị Ngưu tựa vào cạnh giường, một tay vuốt ve cái lưng trơn bóng của hắn, Trầm Trọng Sơn nhẹ giọng hỏi.

“Làm sao vậy?”

Triệu Nhị Ngưu cảm thấy ngứa ngứa, bất an động đậy.

“Ta...Hắc....Ta cảm thấy...Hắc....Người thật tốt!”

Trầm Trọng Sơn cúi đầu nở nụ cười, thổi một hơi vào tai Triệu Nhị Ngưu.

“Hắc hắc....Người đối ta...Hắc...Tốt! Cho ta ăn thật nhiều thứ...Hắc....”

“Chỉ có vậy?”

“Không phải...Hắc...Còn có a....Người còn cứu ta....Ta nhớ rõ....”

“Vậy người muốn dùng cách nào báo đáp ta?”

Trầm Trọng Sơn hôn một cái lên cổ Triệu Nhị Ngưu, nhẹ nhàng cắn cắn, làm Triệu Nhị Ngưu thấy ngứa ha ha cười không ngừng.

“Ai....Người đừng...Hắc....Cắn ta, ta không thể ăn....”

Trầm Trọng Sơn không nói, một lòng một dạ thưởng thức mỹ vị trước mắt.

“Ừm....”

Triệu Nhị Ngưu chịu không nổi, giãy dụa muốn tránh khỏi ôm ấp của Trầm Trọng Sơn, nghi hoặc nhìn hắn.

Thật đúng là một bộ mỹ nhân say rượu vô hạn phong tình, đôi mắt sương mù mang theo thủy sắc, trong suốt nhuận nhuận phản chiếu thân ảnh Trầm Trọng Sơn, gò má ửng hồng còn hơn cả xuân hoa, khiến Triệu Nhị Ngưu càng thêm phần ngây thơ đáng yêu, bờ môi đỏ mọng ướt át, hơi thở mang theo hương rượu nồng bỏng, thân trên lồ lộ, mạch sắc da thịt dưới ánh nến càng hiển vẻ mị hoặc. Trầm Trọng Sơn tự đáy lòng rung động, chỉ cảm thấy toàn thân dấy lên một trận khô nóng, nhìn nhìn tên đầu sỏ về mặt vô tội trước

mặt, rốt cục nhìn không nổi thân thủ giữ chặt mặt hắn, hôn lên đôi môi mọng đỏ mê người kia. Triệu Nhị Ngưu mơ mơ hồ hồ, cũng không ý thức được hành động của Trầm Trọng Sơn là gì, chỉ cảm thấy trên môi có thứ gì đó thơm thơm mềm mềm rất là thoải mái, Trầm Trọng Sơn dùng đầu lưỡi khiêu khai khớp hàm của Triệu Nhị Ngưu, quấn lấy đầu lưỡi hắn, trần trọc, thẳng đến khi Triệu Nhị Ngưu mệt mỏi không còn khí lực, mềm thành một đồng, nằm trong lòng Trầm Trọng Sơn.

Hồi lâu, Trầm Trọng Sơn cuối cùng cũng buông ra đôi môi đã sưng đỏ, ngược lại bắt đầu liếm cắn cổ hắn, thâm nhập liền hôm nay luôn đi, làm cho Triệu Nhị Ngưu trở thành người của mình, nghĩ tới việc này, trong lòng Trầm Trọng Sơn tràn đầy ngọt ngào, đang chuẩn bị tiến công hai đóa mai hồng, lại bất chợt nghe thấy tiếng hít thở đều đều, ngẩng đầu nhìn, Trầm Trọng Sơn chỉ còn nước cười khổ, Triệu Nhị Ngưu chính đang dựa vào vai hắn ngủ ngon lành.

“Haiz...”

Thở dài, bảy phần bất đắc dĩ, ba phần không cam lòng.

Ôm lấy Triệu Nhị Ngưu nằm xuống, kéo chăn lên, nhắm mắt, khẽ phẩy tay ngọc, mấy ngọn nến trên tường liền phụt tắt.

21. Chương 21

Đến gần kinh thành, xung quanh một mảnh vui mừng, cờ giăng khắp nơi hoan nghênh Trầm Trọng Sơn trở về. Đối với Đại Nhai kinh thành, Trầm Trọng Sơn có thể coi như là quốc bảo lưu tinh, Triệu Nhị Ngưu không biết chữ, nhìn cờ hoa tung bay còn tưởng là phong tục đặc biệt của dân chúng trong kinh. Hai bên đường chật ních người đến xem, xa xa ngoài cổng thành, là các vị văn võ đại thần quyền cao chức trọng đứng chờ tiếp đón.

Triệu Nhị Ngưu chưa thấy qua trận thế lớn như vậy bao giờ, lui sát sau Trầm Trọng Sơn bồn chồn lo lắng, Trầm Trọng Sơn nhận ra Triệu Nhị Ngưu đang khẩn trương, quay đầu ôn nhu cười, cầm tay hắn.

Cổng thành, từng trận hoan hô, người người tấp nập, nam nữ già trẻ cổ vượn cao cổ chỉ để được một lần ngắm nhìn phong thái của Trầm Trọng Sơn.

Trầm Trọng Sơn xuống ngựa, liền có một người bước ra từ đoàn triều thần, người nọ một thân quan phục, thân hình cao lớn, gương mặt cực kỳ tuấn lãng, quả nhiên là một bộ tiêu sái phong lưu.

“Vi thần bái kiến Nhị hoàng tử.”

“Thừa tướng không cần đa lễ.”

Thừa tướng kia đi tới, chăm chú nhìn phía sau Trầm Trọng Sơn, vẻ mặt vui sướng, Trầm Trọng Sơn phù trán, thấp giọng nói.

“Nếu người còn tiếp tục nhìn như thế, ta dám cam đoan, Tư Mã tướng quân lập tức không thấy bóng.”

Dịch Tử Văn thu hồi ánh mắt, nhìn Trầm Trọng Sơn nói.

“Vậy ngày mai người nhất định phải mang theo hắc đến nhà ta!!!”

“Tư Mã Huy cũng không phải gốc tử! Người gọi hắc đến hắc sẽ đến sao?”

Người một câu, ta một câu, trong giọng nói tràn đầy vui sướng khi người gặp họa.

“Lan Sĩ Thành, người cũng không tốt hơn ta là bao a!”

Dung mạo như hoa như ngọc đầy ắp khinh thường, Lan Sĩ Thành nhướn mi, nheo nheo cặp mắt hồ ly, ngược lại nhìn về phía Trầm Trọng Sơn.

“Người người nói ở đâu?”

Trầm Trọng Sơn liếc mắt nhìn Triệu Nhị Ngưu phía sau, đắc ý cười tươi.

“Cũng chỉ có ta là may mắn a!”

Dịch Tử Văn cùng Lan Sĩ Thành nhìn theo, Triệu Nhị Ngưu không biết vì sao ba người kia đều nhìn mình, bất an cúi đầu.

Lan Sĩ Thành khụ khụ mấy tiếng, chuyển mắt.

“Trọng Sơn, gu thẩm mỹ của ngươi từ lúc nào lại giống với Tử Văn vậy! Thật đúng là độc đáo a!”

Dịch Tử Văn nhìn Triệu Nhị Ngưu rồi lại nhìn Tư Mã Huy, cười nói.

“Thật đúng là giống nhau!”

Vào thành, Trầm Trọng Sơn cùng chư vị tướng quân lập tức tiến cung tham dự yến hội Hoàng thượng tổ chức chào mừng bọn họ, bách quan đều được mời đến, tiếng chúc mừng không ngớt.

Quân đội được Lô quân sự dẫn đến bộ binh, mỗi người được thưởng mười lượng bạc, Triệu Nhị Ngưu cầm ngân lượng trắng bóng cười không thấy mắt, hết sờ rồi cắn.

“Nhị Ngưu ca, giờ ngươi về luôn sao?”

Lương Viên đi tới, lôi kéo Triệu Nhị Ngưu nói.

“Đúng vậy, ta phải về ngay, nhà ta còn có thật nhiều việc chưa làm đâu!”

“Không ở lại kinh thành ngoạn ngoạn sao?”

“Không được, những thứ ở kinh thành rất đắt đỏ a! Ta còn muốn cầm tiền về nhà mà! Ngươi không về nhà sao?”

Lương Viên hăng hái, chỉ tay lên trời.

“Ha ha, nơi này rất tốt a, ta muốn ở lại đây làm giàu, buôn bán kiếm thật nhiều tiền, mỗi ngày ăn sơn trân hải vị, tay trái tiểu mỹ nhân, tay phải tiểu mỹ nhân, ha ha ha ha...”

Triệu Nhị Ngưu rung mình một cái, Lương Viên này chắc không điên đi.

“Viên, vậy....Vậy....Ta đi đây...Ngươi cứ từ từ...Từ từ...”

Chưa nói hết câu, Triệu Nhị Ngưu đã chuồn mất dạng.

Còn chưa ra khỏi đại môn bộ binh, Triệu Nhị Ngưu đã bị người chặn lại.

“Đi? Nhị, ngươi đứng ở đây làm gì?”

“Nhị Ngưu ca, điện hạ bảo ta tới đón ngươi.”

Nhị vẻ mặt tươi cười, tranh thủ lấy lòng chủ tử tương lai.

“Nga, phải rồi, ta còn chưa từ biệt Trầm Trọng Sơn a!”

Nói lời từ biệt? Ngươi cho là ngươi đi được sao? Ám vệ Nhị nói thầm trong lòng, ngoài miệng lại nói.

“Đúng a, điện hạ bảo ta đưa ngươi tới quý phủ trước, buổi tối hần sẽ trở về tìm ngươi.”

“Nga, được.”

Không chút nghi ngờ, Triệu Nhị Ngưu vui tươi hơn hở đi theo Nhị đến phủ đệ của Trầm Trọng Sơn.

“Ta....Ta.....Nương ta a, đây....đây...Đây là nhà của Trầm Trọng Sơn?”

Nhị gật gật đầu.

“Nương a, cái vườn to như vậy a, thôn của ta cũng chưa lớn đến thế đâu! A, còn có hồ nước.”

Triệu Nhị Ngưu chạy đến bên hồ, khom người nhìn chăm chăm vào mặt nước.

“Nhị, ngươi mau đến xem, nhiều cá quá a! Ngươi xem cá to chưa kìa!”

Ám vệ Nhị đứng ở bên đèn mặt, điện hạ, ngươi yêu ai thế này? _ _____|||

Dọc theo đường đi Triệu Nhị Ngư ồn ào không ngớt, cái gì cũng cảm thấy mới lạ, cái gì cũng cảm thấy tốt, nhìn bài trí trong phòng chặc chặc kêu to: “Oa! Đây là bình hoa bằng gốm sứ, thật là đẹp mắt, oa! Đây làm bằng vàng sao? A, là sứ tử, nung ta, một cục vàng lớn như vậy a, ta có thể mua thiệt nhiều thịt đến ăn a! A a a! Đây là gì đây là gì!!!! Chẳng lẽ là trân châu mà thôn trưởng kể, ta ta ta.....Hoa Lan, ta rất cuộc thấy được trân châu trong truyền thuyết a!!!!”

“Thích thì tặng cho người!”

“Thật sao?”

Triệu Nhị Ngư rơi lệ, cầm trân châu ngẩng lên ngẩng xuống, liếc mắt thấy Trầm Trọng Sơn mỉm cười đứng bên từ khi nào, lập tức lấy lại tinh thần, buông trân châu, ngượng ngùng cười cười.

“Ta....Ta....Chỉ là nhìn xem, ta chưa thấy qua.”

Trầm Trọng Sơn cầm lấy tay Triệu Nhị Ngư, đem trân châu đặt vào tay hắn.

“Thích thì cứ lấy đi, trân châu ta còn nhiều mà.”

Triệu Nhị Ngư do dự hồi lâu, vẫn không biết nên hay không nên nhận.

“Trân châu này có quý lắm không?”

“Không quý, vật rẻ tiền thường thấy thôi.”

Triệu Nhị Ngư hoàn toàn tin hắn, cầm trân châu nhìn thật kỹ.

“Thật thế sao? Ta không biết, ta từng nghe thôn trưởng nói qua, hắn nói đây là thứ tốt!”

Trầm Trọng Sơn cầm tay Triệu Nhị Ngư, giúp hắn vuốt gọn vài sợi tóc rối.

“Cái này ở chỗ ta chỉ là vật bình thường, người muốn bao nhiêu có bấy nhiêu.”

Triệu Nhị Ngư bất an xoay người, né tránh đôi mắt như biết nói của Trầm Trọng Sơn.

“Ta....Ta....chỉ cần một viên là tốt rồi.”

Dáng vẻ ngại ngùng của Triệu Nhị Ngư, tựa như dạ lai hương nhỏ bé, tầm thường mà lại mê hoặc lòng người, thân thủ chặn ngang xoay người hắn lại ôm vào lòng, Trầm Trọng Sơn thỏa mãn hít sâu một hơi.

Triệu Nhị Ngư lại bối rối, vội vàng đẩy tay Trầm Trọng Sơn ra, đỏ mặt, ấp úng.

“Người....Người....Làm gì nha! Ta....Ta lại không lạnh!”

Trầm Trọng Sơn ‘phụt’ một tiếng cười to, kéo Triệu Nhị Ngư đã đỏ như gấc chín tới, vòng tay ôm, tựa cằm lên vai hắn.

“Ta không tin người thực ngốc như vậy, người thật sẽ ngốc đến mức không hiểu lòng ta sao?”

Tim Triệu Nhị Ngư đập liên hồi, chỉ cảm thấy đầu óc trống rỗng, ý trong lòng Trầm Trọng Sơn không hề phản ứng.

Trầm Trọng Sơn quay đầu ngậm vành tai hắn, nhẹ nhàng liếm cắn, hơi thở nóng bỏng mang theo hương hoa lan nhẹ nhẹ.

“Ta thích người, ngốc tử!”

Triệu Nhị Ngư cứ như đi vào cõi thần tiên, đứng ngốc tại chỗ, không nghe lọt nổi một chữ, toàn bộ suy nghĩ đều tập trung vào lỗ tai vừa tê vừa ngứa, người đang ôm mình thật ấm, trên người cũng thơm quá, thật thoải mái.

“Đồ đệ, người còn ôm hắn, hắn sẽ ngủ mất!”

Ngoài cửa sổ truyền tới một cổ kinh lực, nam nhân vận thanh y tiêu sái phi vào, cũng không quan tâm bên này có phải đang nùng tình mật ý hay không, ngồi xuống liền tự mình rót trà cho mình.

Triệu Nhị Ngưu vội đẩy Trầm Trọng Sơn ra, cái mặt đỏ bừng, cúi đầu thật thấp không dám ngẩng lên nhìn xem người vừa lên tiếng là ai.

“Trầm....Trầm.....Ta....Ta đi ra ngoài.....!”

Một câu còn chưa nói hết, Triệu Nhị Ngưu đã che mặt trốn ra ngoài.

Trầm Trọng Sơn sầm mặt, nhìn người đang nhàn nhã uống trà, tức giận nói.

“Sao ngươi lại tới đây, đại sư phụ đâu?”

Thanh y nhân chính đang uống trà, nghe được lời này lập tức phun ra, giậm chân.

“Đại sư phụ gì? Đại sư phụ gì chứ? Ta đây chỉ thích mỹ nhân, mỹ nhân xinh đẹp như hoa a!!!! Ngươi nếu còn nói đại sư phụ gì nữa, ta...Ta....Ta liền khóc cho ngươi xem!!! Ô ô ô ô.”

Trầm Trọng Sơn căm lặng nhìn sư phụ của mình, một đại nam nhân còn giống tiểu hài tử, sao hắn lại có một sư phụ như thế a!!!

Lục Thanh Sơn ngẩng đầu, thấy mình khóc lóc dường như có chút tác dụng, cao hứng, gương mặt thanh lệ xuất trần nở nụ cười, cho dù trên mặt vẫn còn vài giọt nước mắt.

“Hắc hắc, hảo đồ nhi, ta biết ngươi hiếu thuận nhất mà, cho nên....Hắc hắc!!!”

“Cái gì?”

Trầm Trọng Sơn nghiêm mặt.

“Hắc hắc....Dù sao chỗ ngươi rộng như vậy, sư phụ ta trốn....A không phải, sư phụ ta ở lại mấy ngày điều dưỡng điều dưỡng.”

Cười mỉa một cái, mục đích của ngươi là gì Trầm Trọng Sơn chẳng lẽ lại không biết?

“Tùy ngươi!”

Trầm Trọng Sơn ngồi xuống, rót một chén trà, tinh tế thưởng thức, trong lòng tính toán làm cách nào để biến Triệu Nhị Ngưu thành người của mình.

22. Chương 22

Triệu Nhị Ngưu nghĩ mình mắc bệnh, thấy Trầm Trọng Sơn tim liền đập mạnh liên hồi, như là sắp nhảy ra đến nơi.

Ngồi trên ghế, Triệu Nhị Ngưu cầm khối điểm tâm bỏ vào miệng, liếc mắt nhìn Trầm Trọng Sơn đang ngồi đọc sách gần đó, rồi lại vội vàng nhìn sang chỗ khác, sờ sờ ngực.

“Nương a, sao lại đập nhanh như vậy a?”

Triệu Nhị Ngưu thầm nói.

Kỳ thật, Trầm Trọng Sơn cũng không phải đang đọc sách, làm bộ làm dáng thôi, thấy Triệu Nhị Ngưu thoáng liếc mình một cái, Trầm Trọng Sơn nở nụ cười, buông sách, đi đến bên Triệu Nhị Ngưu.

Triệu Nhị Ngưu cứng người, toàn bộ lực chú ý đều đặt vào nhất cử nhất động của Trầm Trọng Sơn.

Trầm Trọng Sơn cầm một khối điểm tâm, tinh tế thưởng thức.

“Hoa quế cao này vào miệng liền tan, ngọt hương ngon miệng.”

Triệu Nhị Ngưu đứng phắt dậy, cũng không dám nhìn Trầm Trọng Sơn.

“Ta...Ta muốn đi ngủ!”

Dứt lời liền vội leo lên giường, giữ chặt chăn, trùm kín đầu.

Trầm Trọng Sơn nhìn đồng to to ở trên giường, đi qua, ôm cả chân lẫn người vào lòng, Triệu Nhị Ngưu sợ hãi, vội vàng chui đầu ra, hai má đỏ bừng.

“Mau thả ta ra!”

Trầm Trọng Sơn cười cười, càng ôm chặt.

“Không thả!”

“Người....Người....Người!”

Triệu Nhị Ngưu bắt đầu giãy dụa, nhưng hần bị khóa chặt trong chăn, Trầm Trọng Sơn lại dùng lực, Triệu Nhị Ngưu làm sao giãy ra được.

“Nhị Ngưu, ta có chuyện muốn nói với người, người đừng giãy nữa có được không.”

Triệu Nhị Ngưu quả nhiên bất động.

“Ta thích một người, người có biết là ai không?”

Tim Triệu Nhị Ngưu lại đập mạnh, ngoài miệng lại nói.

“Ta....Cũng không phải con giun trong bụng người, sao biết được chứ!”

“A

Biết ngay người sẽ nói vậy, ta đây nói cho người a, ta thích người này vóc dáng cao to, cái mặt thành thật, miệng lúc nào cũng ta ta ta, đã thế còn có điểm ngốc nghếch!”

“Người mới là tên ngốc!”

Triệu Nhị Ngưu buột miệng mắng to, Trầm Trọng Sơn ha ha cười rộ lên.

“Người mắng ta làm cái gì! Ta nói người?”

Triệu Nhị Ngưu đỏ mặt, không biết nhìn đi đâu.

“Ta....Ta....”

Chợt nghĩ tới lời Trầm Trọng Sơn, lập tức ghen hòng.

“Người có biết đó là người?”

Trầm Trọng Sơn thân thủ quay mặt Triệu Nhị Ngưu lại, bắt hần nhìn thẳng mình.

“Ta..... Ta không biết!”

Trầm Trọng Sơn mỉm cười, ôm chặt Triệu Nhị Ngưu vào lòng.

“Vây giờ người đã biết rồi!”

Triệu Nhị Ngưu không biết nên nói gì, mặt càng đỏ thêm, lại tiếp tục vùi đầu vào chăn.

Trầm Trọng Sơn không vội, hôn hôn mái tóc hần.

“Ta không bức người, người cứ thông thả nghĩ đi!”

Dứt lời liền buông tay ra cửa, Triệu Nhị Ngưu trốn ở trong chăn, mãi lâu sau không thấy động tĩnh gì mới lộ mặt ra, cẩn thận nhìn xung quanh, phát hiện Trầm Trọng Sơn quả thật đã đi rồi, mới thở phào nhẹ nhõm, nằm xuống muốn ngủ. Nhắm mắt lại, một hồi lâu, Triệu Nhị Ngưu vẫn không ngủ được, mở mắt ra nhìn chằm chằm vào sa mạn hoa lệ, suy tư nửa ngày mới nói một câu.

“Đêm nay hần không ngủ ở đây a!”

Nghĩ nghĩ lại nói.

“Không đúng, ta không thể ở chỗ này, ta phải về nhà!”

Lập tức xoay người xuống giường, thu thập những thứ của mình, được một nửa lại nghĩ.

“Nhưng Trầm Trọng Sơn nói thích ta, nếu ta đi rồi....Không đúng không đúng, hai chúng ta đều là nam nhân, nam nhân với nam nhân sao có thể cùng một chỗ!”

Nghĩ xong lại tiếp tục thu thập đồ đạc.

Nhẹ nhàng mở cửa, vừa đặt một chân qua bậc, đã có người nhỏ giọng nói.

“Công tử, nếu có gì cần, xin cứ nói với nô tỳ!”

Một mỹ nữ vận hồng sắc sa y đứng ngoài cửa, cung kính nói với Triệu Nhị Ngưu, Triệu Nhị Ngưu tức khắc lùi lại, ha ha nói.

“Không có việc gì, không có việc gì, ta không có việc gì đâu!”

Đóng cửa lại, Triệu Nhị Ngưu nhìn về phía cửa sổ đối diện, đi tới, vươn cổ ra bên ngoài.

“Nương a, cao thật đấy!”

Mặc kệ, cao thì cao a, Triệu Nhị Ngưu khoác túi đồ lên vai, xoay người nhảy qua cửa sổ, chỉ nghe một tiếng bịch, rồi lại một tiếng rên nho nhỏ.

“Ai nha, sao dưới này lại là bụi gai a!!! Mông của ta!!!”

Triệu Nhị Ngưu không dám kêu to, nước mắt đầy mặt lê ra khỏi bụi gai, cái mông hắn đã muốn nở hoa a.

“Ô ô ô ô, đau chết ta.”

Đau thì đau, đương nhiên vẫn phải nhìn nhìn xung quanh, tốt lắm, không có người phát hiện, vội vàng trốn sau gốc cây.

“Nhưng cửa ở đâu a?”

Gãi gãi đầu, Triệu Nhị Ngưu nhìn hoa viên rộng lớn, không biết nên đi đường nào.

Nơi nơi chạy loạn, lòng vòng hồi lâu, cuối cùng cũng tìm được đại môn, nhìn đại môn sơn son đỏ thẫm, Triệu Nhị Ngưu chỉ kém không có khóc lên.

“Ta rốt cục tìm được người rồi, sao người lại xa như thế a!!”

Lúc này đúng vào nửa đêm, nô dịch trông cửa ngồi ở một bên ngủ gà ngủ gật, Triệu Nhị Ngưu nhón chân đi qua, tháo chốt cửa, từ từ mở ra đại môn.

“Cạch...”

Đại môn nặng nề phát ra một tiếng cạch nhỏ, Triệu Nhị Ngưu đổ mồ hôi lạnh, quay đầu nhìn nô dịch, may mắn, còn ngủ say, vội vàng chuồn ra ngoài, rồi chạy như điên.

Bên này, Trầm Trọng Sơn đang đọc sách dưới đèn, ánh nến chiếu vào mặt hắn đổ bóng hai hàng mi dài, ngoài cửa có tiếng bước chân rất nhỏ, khinh phiêu vào cửa.

“Điện hạ.”

“Chuyện gì?”

“Nhị Ngưu ca....A không phải, Triệu công tử vừa rồi thừa dịp đêm khuya đào tẩu.”

Trầm Trọng Sơn ngẩn người, tiêu hóa hết tin vừa nghe, nhìn chăm chăm vào màn đêm đen kịt ngoài cửa sổ, giây lát, quay đầu cười nói.

“Cũng tốt, cứ để hắn ngấm lại, Tam, người đi bảo vệ Triệu Nhị Ngưu.”

Ám vệ Tam gật đầu nói.

“Vâng.”

Một cơn gió thoảng qua, lại phiêu ra cửa.

Trầm Trọng Sơn đứng trong phòng, ngọn nến đổ bóng hắn loang lổ lên bức tường phía sau, kiên định nói.

“Chờ ta giải quyết xong mọi việc, sẽ đi đón người về!!!”

23. Chương 23

Triệu Nhị Ngưu cấp tốc chạy thẳng về phía cổng thành, đến nơi mới phát hiện cổng thành còn đang đóng mà, phải tới sáng mai mới mở. Nhìn cổng thành cao cao, lại nhìn nhìn vóc dáng thấp bé của mình, Triệu Nhị Ngưu thở dài, thông thả đi đến ụ đất gần bên ngồi bệt xuống, nhưng chợt nghĩ ra nếu Trầm Trọng Sơn biết mình chạy trốn, phái người đuổi bắt thì làm thế nào, vì thế lại vội vàng trốn ra phía sau, co người thành một đoàn.

“Đêm nay vẫn còn lạnh quá a! Bụng cũng hơi đói, biết vậy thì nên ăn ít gì đó rồi mới trốn đi a! Ai...”

Triệu Nhị Ngưu lẩm bẩm, nhớ lại đồ ăn ngon cùng điểm tâm trong phủ Trầm Trọng Sơn, còn có cả giường nệm ấm áp.

Chờ chờ liền bắt giấc rơi vào giấc ngủ.

Mặt trời lên cao, Triệu Nhị Ngưu bị nắng chiếu chói mắt mà tỉnh giấc, bật người đứng lên nhìn về phía cửa thành, tốt rồi a, mở, vội vội vàng vàng chạy tới, nhìn vệ binh canh thành xếp hàng nghiêm chỉnh hai bên, tức thì chột dạ..

“Sẽ không bắt ta, sẽ không bắt ta, sẽ không bắt ta...”

Cúi đầu nhất cổ tác khí* xông ra cửa thành.

“Da? Hắc hắc, ta đi ra!”

Hồi đầu nhìn cổng thành không hề có động tĩnh gì như là muốn bắt người, Triệu Nhị Ngưu thở phào một hơi, xốc tay nải bước đi.

Một loạt những hành động ngốc nghếch của hắn thật đúng là làm ám vệ Tam ẩn thân tại cách đó không xa buồn cười muốn chết, đúng là tên đại ngốc mà, nếu điện hạ thật sự muốn bắt người, người còn có thể bước chân ra khỏi thành sao?

Nhìn bóng Triệu Nhị Ngưu càng ngày càng xa, Tam đi đến bên lão bá đang huy ngựa kéo xe, khuôn mặt xinh đẹp tràn đầy ý cười.

“Lão bá, ta dùng mười lượng bạc mua xe ngựa của người, có được không?”

Lão bá kia ngây ngốc choáng váng, tiểu mỹ nhân a mỹ nhân, lại nghe thanh âm ngọt như mật của tiểu mỹ nhân, miệng lão cười rộng ngoác đến mang tai.

“Bán, bán!”

Mười lượng bạc a, đủ dân chúng bình thường sống sung túc nửa năm.

Tam đưa bạc, rồi ngồi lên xe ngựa, ra khỏi cửa thành, mắt thấy sắp đuổi kịp Triệu Nhị Ngưu, liền với tay lấy trong ngực ra mặt nạ, chốc lát đã biến thành một tiểu lão đầu.

Triệu Nhị Ngưu vừa đi vừa ngâm nga hát, có chút đắc ý vì một đường thông thuận chạy trốn, nhưng càng đi lại càng không thấy thoải mái, trong lòng vẫn như có gì đó ghen lại.

“Còn nói thích ta, không thấy ta sao không đi tìm chứ! Hừ hừ, biết ngay là người lừa ta mà, may là ta không tin.”

Thân thủ bút ngọn cỏ đại ven đường, cầm trong tay xoắn xoắn.

“Ta mới không phải tên ngốc, Trầm Trọng Sơn người mới là ngốc tử!!! Hừ!!!”

Vút cỏ đại xuống đất, dẫm chân lên ra sức giày xéo.

“Tiểu huynh đệ đây định đi về chỗ nào a?”

Phía sau đột nhiên phát ra tiếng người, dọa Triệu Nhị Ngưu nhảy dựng, quay đầu nhìn lại, là một lão nhân đánh xe ngựa.

“Ta? Ta đi về nhà!”

“Vậy nhà ngươi ở đâu a?”

“Nhà ta ở thôn Bình Ao!”

Triệu Nhị Ngưu đơn thuần đến mức thành ngu ngốc rồi, ám vệ Tam hóa trang thành lão đầu thâm nghĩ.

“Có phải ở huyện XX không a, ta cũng phải đi tới đó! Chi bằng ta tiện đường đưa ngươi đi đi, cũng thêm bạn nói chuyện cho đỡ buồn nha!”

Triệu Nhị Ngưu nghe vậy, mừng rỡ vô cùng.

“Á á!! Đúng vậy, đúng vậy, chính là huyện XX, thôn của ta nằm ngay chỗ ngọn núi phía sau huyện.”

Dứt lời liền vội vàng leo lên xe ngựa.

“Hắc hắc, lão nhân gia, đa tạ ngươi a!”

Gãi gãi đầu, hồn nhiên tươi cười.

“Ha ha ha ha....”

Tam nhện không được cười ha hả, Triệu Nhị Ngưu không hiểu vì sao nên cũng ha ha cười phụ họa theo.

Dọc đường đi cũng thật là vừa nói vừa cười, đến lúc chạng vạng thì tới huyện XX, Triệu Nhị Ngưu xuống xe, cúi đầu khom lưng nói lời cảm tạ, ở trên trần mua nhiều đồ mới men theo đường núi đi về nhà, còn Tam vung tay lên lại khôi phục gương mặt xinh đẹp ban đầu, không một tiếng động theo sau Triệu Nhị Ngưu.

Triệu Nhị Ngưu muốn về nhà trước khi trời chưa tối nên vội vã bước đi, trên mặt đỏ một tầng mồ hôi, nhìn quang cảnh bốn phía càng ngày càng quen thuộc, tâm tình cũng càng thêm hồi hộp, gương mặt nhìn, xa xa từng cụm ánh sáng ẩn ẩn lóe lên, nơi đó là cửa thôn.

“Ta cuối cùng đã trở về!”

Dứt lời liền chạy về phía cửa thôn, còn chưa tới đã hô to.

“Hoa Lan, Đại Bảo, ta đã về rồi!!!”

Một tiếng reo to, lập tức dẫn tới mấy con chó trông nhà người ta đồng loạt sủa oang oang cảnh giác.

Hoa Lan đang vá lại quần áo, nghe thấy giọng nói thân quen, giật mình đâm vào tay, cũng không quan tâm đến máu chảy ra, liền mắt hăm đầy lệ chạy ra cửa.

“Ca....!”

Triệu Nhị Ngưu ôm lấy Hoa Lan nhào tới, hắc hắc cười không ngừng.

“Hoa Lan, ta đã về rồi!! Ta đã về rồi!!!”

Đại Bảo sốt ruột, vội chạy lại đây ôm Hoa Lan nói.

“Đừng chạy gấp như vậy, bị thương thân mình thì biết làm sao?”

Triệu Nhị Ngưu cúi đầu nhìn, A! Bụng Hoa Lan hơi hơi nhô lên, vui vẻ gật đầu liên tục.

“Tốt, tốt!!!”

Hoa Lan đỏ mặt, giữ chặt ca ca không buông tay.

Lão thôn trưởng đứng một bên rơi lệ.

“Trở về là tốt rồi, trở về là tốt rồi!!”

Toàn thôn đều kéo đến nhà thôn trưởng, vây Triệu Nhị Ngưu ở giữa, mỗi người sờ sờ một cái, ồn ồn ào ào.

“Rắc chắc thêm!”

“Phơi nắng đen!”

.....

.....

.....

Thật là, ai không biết còn tưởng là đang bán heo dẫu!

Triệu Nhị Ngư nhìn một đám người quen thuộc xung quanh, trong lòng một trận cảm động, có cảm giác như được trở về nhà, vội vàng lấy ra mấy thứ mình mua.

“A! Hoa Lan, xem, ta vòng bạc cho người, người không phải vẫn rất muốn sao! Đại Bảo, ta mua dao bầu cho người, người dùng mổ heo cực tốt! La gia gia, cho người cái tẩu! Trương thẩm nhi, cho người thớt! Tiểu Bàn, lại đây, ta mua kẹo vừng cho người....”

Triệu Nhị Ngư là một người rất tốt, dân trong thôn đều nghĩ như thế.

Cuối cùng, ngay cả cầu cầu nhà bên cũng được một cục xương to, nằm ngay bậc thềm phe phẩy đuôi mê mẩn gặm liếm.

Đêm đã khuya, người trong thôn lục tục ai về nhà nấy, nhà thôn trưởng vẫn còn sáng đèn, Triệu Nhị Ngư kéo Đại Bảo vào buồng trong nói chuyện.

“Đại Bảo, chỗ này là mười lượng bạc, bây giờ Hoa Lan hoài thai, người mua chút thức ăn ngon cho nàng bồi bổ!”

Vừa nói vừa cầm mười lượng bạc nhét vào tay Đại Bảo, Đại Bảo là người thành thật, đỏ mặt, gật gật đầu.

Hoa Lan mang thai, thân mình không bằng trước kia, hưởng hồ hôm nay Triệu Nhị Ngư trở về, nàng thực vô cùng xúc động, lại thức đến muộn như vậy, sớm bị mẹ chồng kéo đi ngủ.

Triệu Nhị Ngư chạy một ngày đường cũng quá mệt mỏi, về nhà mình liền ngã lưng nằm ngủ, có chuyện gì ngày mai nói sau! [chủ yếu là đồ ăn đồ ăn ta mệt mỏi a!]

24. Chương 24

Về phần Trầm Trọng Sơn, Triệu Nhị Ngư đi rồi, hắn liền bắt đầu an bài chính sự.

Lan Sĩ Thành ngồi phía bên thượng vị tinh tế phẩm trà, thỉnh thoảng liếc đôi mắt dài nhỏ, như có chút đắm chiêu, Dịch Tử Văn liếc mắt nhìn Trầm Trọng Sơn đang đứng trước cửa sổ, tùy tay gõ gõ chiết phiến.

“Trọng Sơn, người thật muốn làm như vậy?”

Trầm Trọng Sơn quay đầu lại, nghiêm mặt, khẩu khí nghiêm túc khẳng định.

“Ta chỉ có thể làm như vậy, nếu không hẳn nhất định sẽ không dễ dàng buông tha!”

Lan Sĩ Thành đi tới, chống tay tỳ bên cửa sổ.

“Nhưng dù sao hắn cũng là thái tử, thế lực trong triều không nhỏ, hưởng chi hiện tại lại thêm một cái Cẩm Ngọc cung, người có nắm chắc?”

“Cẩm Ngọc cung còn chưa đáng để ta bỏ vào mắt, bọn họ có lợi hại cỡ nào cũng sẽ không là đối thủ của Tuyệt Trường môn!”

“Sư phụ người tới đây?”

Trầm Trọng Sơn quay lại trước bàn, đặt ngón tay lên phong thư ám vệ Tam gửi đến.

“Ừ, cho nên chúng ta không cần lo lắng Cẩm Ngọc cung.”

“Người bức hạ hắn, vậy sau này định thế nào?”

Dịch Tử Văn hỏi.

Trầm Trọng Sơn giương mắt, quyết tuyệt.

“Đưa Lục đệ lên ngôi, sau đó quy ẩn.”

“Cái gì?”

Lan Sĩ Thành bật đứng lên, mặt nhẵn mày nhíu.

“Vân Phong làm thái tử? Vậy không phải là đẩy hấn vào đồng lửa sao?”

Dịch Tử Văn trợn trắng mắt.

“Thế mới nói người dùng để làm gì a! Người nghĩ thử coi! Lục hoàng tử lên ngôi, còn không phải dựa vào người?”

Lan Sĩ Thành ngẫm nghĩ, nhất thời cười tươi như hoa.

“Đúng rồi, sao ta lại không nghĩ đến chứ!”

“Vậy người tính làm như thế nào?”

Lại quay sang hỏi Trầm Trọng Sơn.

“Ta đã phái ám vệ truyền thư cho Ôn Tử Lăng, nói vậy hấn chắc chắn sẽ nguyện ý hợp tác cùng chúng ta!”

Dịch Tử Văn cùng Lan Sĩ Thành không hiểu, đồng loạt hỏi vì cái gì, Trầm Trọng Sơn nắm chặt phong thư trong tay, dung nhan tuyệt mỹ tràn đầy ý cười.

“Hỏi thế gian tình là gì a!”

Tiến Dịch Tử Văn cùng Lan Sĩ Thành ra khỏi cửa, Trầm Trọng Sơn đi về phía gian phòng Triệu Nhị Ngưu từng ở, ngồi trên giường, ngẩn người nhìn căn phòng trống rỗng.

“Đã ba ngày rồi, người liệu có nhớ ta không?”

Thầm cười khổ, nằm xuống giường,

“Ta nhớ người, rất nhớ người!”

Khát vọng mãnh liệt đốt cháy cõi lòng, thật muốn đem người gắt gao ôm vào trong ngực, hôn người, vuốt ve tấm lưng rắn chắc của người, nhìn người thẹn thùng đỏ mặt cùng ánh mắt trốn tránh, thật muốn thật muốn!!!

Nhắm mắt lại, hồi tưởng đủ loại biểu tình trên mặt Triệu Nhị Ngưu, nhếch môi mỉm cười, “Điện hạ, phủ thái tử phái người truyền tin!”

Ngoài cửa có người đến báo. Trầm Trọng Sơn mở mắt.

“Vào đi.”

Hạ nhân kia liền khom lưng tiến vào, dâng thư, Trầm Trọng Sơn phát tay, hạ nhân kia tức khắc lui xuống. Mở thư ra.

[Giờ Dậu, Hàn Sơn tự ngoài thành.] (giờ dậu: 17-19h)

Vung tay lên, tro tàn phiêu phiêu trong không khí.

Giờ Dậu, hoàng hôn buông xuống, chân trời xa xa một mảnh đỏ rực, ráng chiều chiếu rọi mái chùa Hàn Sơn tự, trong tự thanh tịnh vắng lặng, thỉnh thoảng một con bồ câu trắng bay qua, tạo cảm giác như thế ngoại đào tiên. Một cơn gió nhẹ lướt qua, phảng phất mang theo hương hoa lan dịu nhẹ, tiểu hòa thượng trông cửa dụi dụi mắt, đến khi lại mở mắt ra, liền thấy một người đứng cách đó không xa, nhất thời sững sờ, thẫm nghĩ không lẽ là tiên tử hạ phàm, bạch y phất phới theo gió, phong thái như tiên nhân giáng trần,

một đầu tóc đen thuận gió tung bay, làm nổi bật ngọc diện phong hoa tuyệt đại, ý cười trên môi như ẩn như hiện, trông mắt trong suốt thủy nhuận, quyến rũ mê người. Trầm Trọng Sơn nhìn tiểu hòa thượng há hốc mồm nhìn mình, liền nhớ tới bộ dáng ngốc nghếch của Triệu Nhị Ngưu lần đầu gặp mặt, không khỏi bật cười, mặt mày cong lên, thật là một bức tuyệt sắc!!!

Khi Uông Tử Lăng đến đó đúng lúc nhìn thấy cảnh này, trong kinh diễm cũng hiểu được vì sao Trầm Thiên Vũ mê luyến hấn đến vậy, trong lòng dâng lên hận ý, nhún chân vài bước đã đứng trước mặt Trầm Trọng Sơn.

“E là nữ tử khắp thế gian cũng không có người nào có dung nhan tuyệt mỹ hơn hoàng tử a!”

Uông Tử Lăng mở miệng đã hàm ý châm chọc, Trầm Trọng Sơn hận nhất là người khác so sánh hấn với nữ tử, nhưng giờ phút này hấn không những không tức giận, ngược lại mỉm cười.

“Cung chủ nói đùa!”

“Không biết Nhị hoàng tử có chuyện gì muốn nói với tại hạ.”

“Trầm mỗ hôm nay hẹn cung chủ tới đây, là muốn cùng cung chủ nói về chuyện của thái tử.”

Sắc mặt Uông Tử Lăng tức thì trầm xuống.

“Nói chuyện gì! Nói Thiên Vũ luyến mộ người?”

“Đó không phải là điều ta muốn, ta vẫn luôn coi hấn là huynh trưởng, nay đến nước này cũng là hấn bức ta!”

Uông Tử Lăng trầm mặc, hấn đại khái đoán được Trầm Trọng Sơn muốn hấn làm gì.

“Người muốn ta mang Thiên Vũ về Cẩm Ngọc cung?”

Trầm Trọng Sơn gật đầu.

“Ta sẽ tạo cơ hội, khiến mọi người nghĩ rằng thái tử đã chết!”

Uông Tử Lăng trầm tư, nhìn mây màu lơ lững trên đỉnh núi xa xa.

“Hấn sẽ hận ta.”

Trầm Trọng Sơn nghiêng gió mà đứng, sợi tóc tung bay che khuất một phần dung nhan, nhẹ giọng nói.

“Sẽ không, thái tử chỉ là không hiểu tình cảm của mình, hấn nghĩ yêu thương đối với ta là yêu, nhưng đó chỉ là do hấn chưa gặp người hấn yêu thật sự mà thôi.”

Uông Tử Lăng ngoái đầu nhìn lại.

“Người ấy sẽ là ta phải không?”

Trầm Trọng Sơn mỉm cười, lướt đi vài dặm, thanh âm trầm thấp truyền lại.

“Có lẽ.”

Liền không thấy thân ảnh, chỉ còn lại một mình Uông Tử Lăng đơn độc đứng đó, hai mắt dõi về phương xa khe khẽ nhắm.

“Có lẽ...có lẽ...có lẽ sao?”

Khóe môi nhếch lên cười khổ, trong lòng lại thầm hạ quyết định, cho dù là hận cũng muốn giữ người ở bên ta mãi mãi...

25. Chương 25

Triệu Nhị Ngưu về nhà được vài ngày, nhưng không biết vì sao, thường cảm thấy thiếu thiếu gì đó, tỷ như lúc ăn cơm không có người ngồi bên gấp thức ăn cho mình, không có người giúp nhặt xương khi ăn cá, không có người lau mỡ bên miệng, không có người đút điểm tâm khi ăn xong; lúc ngủ thì không có người kéo chăn,

lúc lạnh không có người ôm ấp, lúc nhàm chán cũng không có người chỉ cho mình xem những thứ thú vị, Triệu Nhị Ngưu biết, người này đối với hắn mà nói thật sự rất quan trọng, trong lòng Triệu Nhị Ngưu cũng hiểu rất rõ.

“Đi thì cũng đã đi rồi, hắn sẽ không tìm ta.”

Triệu Nhị Ngưu nhìn mặt trời dần hạ về phía tây, lằm bằm lầu bầu, lấy trăn châu trong ngực ra.

“Hơn nữa hai chúng ta đều là nam nhân, là không đúng!”

Vuốt ve một lát lại bỏ vào ngực, ngẩn người nhìn phía trước.

Lúc này Trầm Trọng Sơn đang ở thư phòng, chợt nghe ngoài cửa có tiếng bước chân vội vàng, sau đó lập tức thấy một người xông tới.

“Nhị ca!!!”

Trầm Vân Phong gào to, Trầm Trọng Sơn miễn cưỡng giương mi.

“Làm sao vậy?”

Trầm Vân Phong sải bước dài tới trước mặt Trầm Trọng Sơn, chống hai tay xuống bàn, tức giận nói.

“Người muốn hại đại ca?”

Trầm Trọng Sơn nhìn Lan Sĩ Thành theo sau chạy vội tới, vẻ mặt ảo não, bất giác thấy buồn cười.

“Lan đại nhân thật sự là bên gối êm tai a!”

Trầm Vân Phong đỏ mặt tía tai, xấu hổ không biết nên nhìn chỗ nào, nhưng vẫn còn chút lý trí, giữ chặt Nhị ca hồi hồn.

“Nhị ca, người vì cái gì muốn hại đại ca!”

“Không phải hại, chỉ là bắt đắc dĩ.”

“Cái gì bắt đắc dĩ? Người muốn phế thái tử vị của đại ca, đó là tạo phản a!!”

Trầm Trọng Sơn thở dài, kéo Vân Phong ngồi xuống.

“Vân Phong, người không hiểu, nếu ta không làm như vậy, chỉ sợ sớm hay muộn có một ngày ta sẽ giết hắn, nhưng hắn cũng là thân ca ca của ta!”

“Đúng vậy, đại ca đối với người tốt như vậy, vậy tại sao người lại muốn hại hắn?”

Trầm Trọng Sơn không mở miệng, im lặng cầm chén trà nhấp một ngụm, Trầm Vân Phong lắc lắc tay hắn, vội la lên.

“Nhị ca!!!”

Lan Sĩ Thành kéo Trầm Vân Phong về phía mình, lặng lẽ ghé sát vào tai hắn nói vài câu, Trầm Vân Phong lập tức biến sắc.

“Sao có thể như thế! Đại ca đối nhị ca!!! Sao có thể như thế, sao có thể!!!”

Trầm Trọng Sơn cười khổ, thầm nghĩ: Sao lại như thế ư? Nhưng hắn chính là đã làm như vậy!

Trầm Vân Phong lại đi đến trước mặt Trầm Trọng Sơn.

“Nhưng vậy thì liên quan gì đến việc hại đại ca?”

Trầm Trọng Sơn nhìn đệ đệ đơn thuần của mình, không biết nên trả lời như thế nào, sững sờ nhìn cái chén trong tay.

Lan Sĩ Thành ôm Trầm Vân Phong muốn đi ra ngoài, nhưng Trầm Vân Phong còn chưa có được đáp án, sao có thể ngoan ngoãn theo hắn chứ?

“Vì cái gì a? Nhị ca? Liên quan gì a? A!!! Lan Sĩ Thành, người mau buông ra!!!”

Trầm Trọng Sơn vẫn im lặng, hồi lâu mới nói một câu.

“Đại ca người đã điên rồi, nếu hần thành Hoàng thượng, ta nhất định sẽ không thoát khỏi tay hần.”

Một trận gió lạnh từ ngoài cửa sổ thổi vào, tóc đen bay tán loạn, khiến người tỉnh táo, ngoái đầu nhìn lại, phong thư trên bàn văn vẹn 7 chữ còn chưa ráo mực: [Mười lăm tháng tám, sẵn bắn trường.]

Bỗng nhiên, từ thư phòng bay ra một con bồ câu, hướng thái tử phủ.

Mười lăm tháng tám, trời quang nắng ấm, gió thu nhẹ nhẹ, khu vực săn bắn của hoàng thất đầy ắp người vây quanh, trên đài cao là chúng tần phi, hoàng tử, công chúa, chính giữa là một người độ tuổi trung niên, anh khí túc mục, thân mặc kim hoàng long bào, chính là hoàng đế Đại Yên.

Đám đông một hồi xôn xao náo động, chen chân hướng ra phía ngoài, chỉ thấy Trầm Trọng Sơn xuống ngựa ở bên ngoài trường săn, được ám vệ bảo hộ đi vào trong.

Một thân bạch y bất nhiễm bụi trần, tóc đen quán gọn phía sau, mặt tựa đào hoa, mắt thủy ẩn tình, môi đỏ răng trắng, mỗi nơi đi qua đều lưu lại mùi hương thoang thoảng, xa xăm tiêu hồn, thu hút lòng người.

Đại quan quý nhân, công tử tiểu thư, thị vệ binh sĩ, ai ai cũng không khỏi kinh diễm ngây người, bốn chữ ‘hoạt sắc sinh hương’ còn e là dơ bẩn mỹ mạo của Nhị hoàng tử.

Trầm Thiên Vũ lập tức đứng lên, kinh ngạc nhìn Trầm Trọng Sơn từ dưới đài bước tới, trong lòng vạn phần kích động, hai mắt tràn đầy nhiệt tình như lửa.

Trầm Vân Phong hết nhìn Nhị ca rồi lại nhìn Đại ca của mình, tâm tình ngổn ngang trăm mối, không cách nào giải tỏa.

“Nhị thần bá kiến phụ hoàng, mẫu hậu.”

Trầm Trọng Sơn quỳ lạy.

“Trọng Sơn, đến bên ai gia đi.”

Hoàng hậu xinh đẹp vậy vậy Trầm Trọng Sơn, vẻ mặt hoàng đế cũng đầy từ ái.

Trầm Trọng Sơn ngồi bên cạnh hoàng hậu, tùy hoàng hậu nắm tay hỏi.

“Trọng Sơn, đã lâu cũng không đến thăm ai gia, không lẽ là đã quên ai gia rồi?”

Hoàng hậu mân môi như tiểu hài tử, hai mắt bất mãn long lanh ngấn nước.

“Nhị thần yêu nhất là mẫu hậu, sao lại có thể quên mẫu hậu được, chỉ là đã nhiều ngày bận rộn không có thời gian thôi.”

Hoàng hậu vừa nghe lời này, cười khanh khách, đánh tay con mình một cái.

“Người chỉ khéo nịnh! Ai da, thật không biết người dùng cái miệng này mê chết bao nhiêu hảo cô nương.”

Trầm Trọng Sơn cười khẽ ra tiếng, thầm nghĩ cô nương thật không có, có tên đại ngọc tử là được.

Dù sao cũng là con mình, thấy hần như vậy, hoàng hậu vội vàng hỏi.

“Không lẽ là vừa ý cô nương nhà nào rồi?”

Trầm Trọng Sơn chỉ cười không nói, gật gật đầu.

Hoàng hậu cao hứng, hớn hở mừng rỡ như tiểu nữ tử.

“Ai nha, rốt cục ai gia cũng sắp được ôm tôn tử rồi, liền trồng cây vào người, đại ca người không chịu cười, làm ai gia nôn nóng muốn chết.”

Hoàng hậu xuất thân từ thứ dân, khi nói chuyện không bao giờ giả giọng trịch thượng.

Trầm Trọng Sơn vẫn không nói lời nào, bởi vì chuyện này hần cũng không có chỗ phản đối a! Nếu Triệu Nhị Ngưu có thể sinh đứa nhỏ, vậy quả thực chính là chuyện lạ ngàn năm có một.

Còn Trầm Thiên Vũ lại thực khẩn trương, nhìn Trầm Trọng Sơn đứng trước mặt, khoảng cách gần kề như vậy, tưởng niệm dâng trào khiến hắn như muốn phát cuồng, sắp không thể kiềm chế được nữa, bèn vội vàng đi qua.

“Trọng Sơn!”

Trầm Trọng Sơn nghiêng đầu nhìn, nụ cười nhu hòa tức khắc biến thành cười lạnh.

“Đại ca.”

“Ai nha, Nhị ca, người mau tới đây, hôm qua Lan Sĩ Thành cho ta cái này thú vị lắm, người mau đến xem xem.”

Trầm Vân Phong thấy đại ca đến chỗ nhị ca liền kêu to lên một tiếng, nhanh nhanh chóng chóng chạy tới kéo Trầm Trọng Sơn rời đi.

Trầm Thiên Vũ chưa nói được đôi câu thì Trầm Trọng Sơn đã đi mất, trong lòng một mảnh mất mát, nhìn bóng dáng xa xa, hai mắt sôi trào khát vọng.

Ở chỗ ngồi của quan lại dưới đài cao, Lan Sĩ Thành phù trán đau đầu nhìn Trầm Thiên Vũ, Dịch Tử Văn hắc hắc cười gian hai tiếng.

“Biết ngay là người không dùng được gì, chuyện này cũng đi nói cho Lục hoàng tử? Vậy không phải tự chui đầu vào rọ sao!!!”

Lan Sĩ Thành quay đầu híp mắt, dung nhan xinh đẹp đầy vẻ tính kế.

“Ai...! Kia không phải là Tư Mã tướng quân sao? Nữ tử đang nói chuyện với hắn là ai a! Thật đúng là một tiểu mỹ nhân a!!!”

Dịch Tử Văn lập tức quay đầu, không thể nào!!! Tên gốc to con Tư Mã Huy đang đỏ mặt cùng một nữ tử xinh đẹp chuyện trò vui vẻ, gương mặt anh tuấn tức thì chuyển hóa thành hàn sương, Tư Mã Huy ngốc nghếch không biết đại nạn sắp tới, còn ngượng ngùng gãi gãi đầu.

“Người thật đúng là vô dụng a! Tư Mã tướng quân đi kiểm ‘phở’ ăn? Không lẽ công lực người không được tốt? Ta có thuốc hay, vừa khéo tặng cho Thừa tướng dùng?”

Dịch Tử Văn trầm mặt, nghiêng răng nghiêng lợi.

“Tư Mã Huy, người muốn chết!!!!”

Đứng lên liền bước nhanh về phía Tư Mã Huy, xa xa, gốc tử to con Tư Mã tướng quân rung mình một cái. Sau lưng là Lan Sĩ Thành đắc ý cười tươi.

26. Chương 26

Tiếng trống vang vọng khắp khu vực sân bắn, bốn phía hò hét cổ vũ nhiệt liệt, các kỵ sĩ xếp thành hàng dưới đài cao, tất cả đều là quan gia quý tử. Hoàng đế đứng trên đài vung tay lên, toàn trường lập tức im phăng phắc, nhìn thẳng về phía hoàng đế, Trầm Trọng Sơn ngồi trên lưng ngựa đứng ở hàng đầu tiên, hai bên là Trầm Vân Phong, Dịch Tử Văn và Lan Sĩ Thành, Trầm Thiên Vũ không thể ở gần Trầm Trọng Sơn, đã hơi có vẻ vội vàng xao động.

“Thu thì sân bắn, người nào đoạt ngôi quán quân, trăm nhất định sẽ trọng thưởng, hy vọng hổ tử các nhà không phụ lòng trăm, bắt đầu đi!”

Một câu chấm dứt, công công đứng bên thanh thanh cổ họng hét to.

“Thu sẵn bắt đầu!!!”

Tiếng chiêng trống vang trời, tiếng người ồn ào.

Trầm Trọng Sơn không chỉ là tiểu mỹ nhân, mà là tuyệt sắc tiểu mỹ nhân, tất nhiên là có vô số người không ngừng thúc ngựa phi lại gần, hại hắn phải tốn rất nhiều khí lực mới thoát được đến chỗ hẹn trước với Uông Tử Lăng.

Hồ nước phẳng lặng, vài con cò trắng đậu bên bờ rửa lông, xung quanh là lá phong vàng đỏ xen lẫn, Trầm Trọng Sơn xuống ngựa đứng ở bên hồ, thăm đếm trong đầu, chỉ nghe từ xa truyền tới tiếng vó ngựa, không lâu sau đã nghe tiếng người reo.

“Trọng Sơn!!!”

Trầm Thiên Vũ né tránh tùy tùng, đuổi theo Trầm Trọng Sơn.

Trầm Trọng Sơn mở mắt, thở sâu, xoay người ngoái đầu nhìn lại, đáy mắt thanh tĩnh.

Trầm Thiên Vũ vội vàng xuống ngựa chạy tới, vẻ mặt vui sướng.

“Trọng Sơn, người cố ý ở chỗ này chờ ta sao?”

Trầm Trọng Sơn giương mắt nhoẻn miệng cười.

“Phải.”

Trầm Thiên Vũ mừng như điên, gần như là điên cuồng giữ chặt tay Trầm Trọng Sơn nói.

“Ta biết mà, ta biết mà, người cũng thích ta, thích ta, có đúng không!!!”

“Đại ca, người nghe ta nói!!”

Trầm Trọng Sơn nghiêng người, tránh Trầm Thiên Vũ lôi kéo.

“Đại ca, người đều không phải thật sự thích ta, người chỉ là không muốn mất đi đệ đệ người một tay yêu thương chăm sóc mà thôi!!”

“Không phải không phải, ta yêu người!!”

“Vậy người biết yêu là gì sao? Yêu không phải là giữ lấy, không phải là tra tấn, không phải là cướp đoạt, nó là bao dung, chúc phúc, chia sẻ.... Đại ca, chẳng lẽ người còn chưa hiểu được người cũng không phải thật sự yêu ta sao?”

Trầm Thiên Vũ cứng người, trợn trừng mắt, gương mặt trắng bệch, đột nhiên cười to hai tiếng, xoay người chạy đi, hắn không muốn nghe, không muốn nghe!!!

Uông Tử Lăng núp trên cây đau lòng nhìn Trầm Thiên Vũ, phát tay, một cành cây liền bắn ra.

“A...”

Trầm Thiên Vũ khê kêu một tiếng rồi ngã xuống, Uông Tử Lăng tức khắc ôm chặt hắn, người trong lòng đã không còn ý thức.

Trầm Trọng Sơn đứng bên, thở dài.

“Cung chủ, mong người đối tốt với hắn!”

Uông Tử Lăng không nói một lời, ôm Trầm Thiên Vũ phi thân về phía ngoài khu vực săn bắn, chốc lát đã không thấy bóng người.

Thượng Quan Lãm ôm một người từ trong rừng đi ra, người nọ có khuôn mặt giống hệt Trầm Thiên Vũ, chỉ khác là không có hơi thở mà thôi. Thượng Quan Lãm vung tay một cái, thi thể liền rơi xuống mặt hồ xanh ngắt, làm dấy lên tầng tầng gợn sóng.

Trầm Trọng Sơn lên ngựa, nhìn ‘Trầm Thiên Vũ’ trong hồ, nhếch môi nở nụ cười tuyệt mỹ.

“Người chắc chắn sẽ tìm được tình yêu thật sự...Lãm, đi!”

Tuần mã tung vó, chỉ để lại mùi hương thơm ngát thoang thoảng trong không trung.

Trong điện giăng đầy lụa trắng, hoàng hậu mất đi dung nhan xinh đẹp ngày nào, nước mắt còn vương trên gương mặt tái nhợt, ngồi ở nhuễn y sững sờ vô định nhìn phía trước, thậm chí cả hoàng đế Đại Yên uy nghiêm giờ phút này cũng không còn thần thái trước đây, nhìn quan tài của ái tử mà lặng lẽ lau lệ. Trầm Trọng Sơn đứng trước quan tài đặt xuống một nhành hoa lan, thủy mâu cũng lóng lánh ánh nước, chỉ có Trầm Vân Phong đã biết trước người nằm trong quan tài không phải là đại ca hắc, cắn răng chịu đau tự nhéo đùi mình cũng không nặn ra nổi một giọt nước mắt, bất lực nhìn Lan Sĩ Thành bên cạnh.

Cái chết của thái tử, quả thực rất kỳ quái, nhưng vì không có người chứng kiến Thái tử chết như thế nào, quan khám nghiệm tử thi cho ra kết quả là do chết đuối, nên cuối cùng cũng chỉ có thể kết luận là thái tử vô ý ngã vào hồ mà chết.

Trầm Thiên Vũ không có con nối dõi, tân thái tử hiển nhiên sẽ rơi xuống con thứ là Trầm Trọng Sơn. Hoàng đế dẫu sao cũng là người đứng đầu một nước, vượt qua đau đớn vì mất ái tử lấy lại tinh thần liền cho gọi Trầm Trọng Sơn tới.

“Đại ca người chết thực kỳ lạ, nhưng không có điểm nào có thể nghi ngờ, người là con thứ, đối việc này có ý kiến như thế nào?”

Lời này xem như chính diện hỏi thẳng, cái chết của Trầm Thiên Vũ có liên quan đến người hay không? Dù sao Trầm Thiên Vũ đã chết, theo thứ tự ngôi vị thái tử sẽ thuộc về Trầm Trọng Sơn.

Trầm Trọng Sơn quỳ lạy.

“Phụ hoàng, đại ca là thân ca ca của nhi thần, huống hồ đại ca đối nhi thần tình thâm ý trọng, nhi thần tuyệt sẽ không làm việc táng tận lương tâm như vậy, thỉnh phụ hoàng minh giám!!!”

Hoàng đế gật gật đầu, hắc tin tưởng Trầm Trọng Sơn, con thứ của hắc là người thông minh, quyết không làm chuyện rõ ràng sẽ gây hoài nghi đến mình như vậy, thở dài một tiếng, mới nói.

“Đứng lên đi, trầm tất nhiên là tin người.”

“Tạ phụ hoàng!”

“Đại ca người đã chết, theo lệ thái tử vị sẽ do người thừa kế, người có bằng lòng hay không?”

Trầm Trọng Sơn giương mắt, nhìn nam nhân tọa ỷ thiên hạ trước mặt.

“Phụ hoàng, nhi thần không có xa cầu đối với thái tử vị, nếu như nhi thần thành thái tử, mọi người tất sẽ nghĩ nhi thần sát huynh đoạt vị.”

“Vậy người nghĩ như thế nào?”

“Nhi thần cảm thấy lục đệ thiên tư thông tuệ, huống chi lại có Lan đại nhân, Dịch thừa tướng, cùng Tư Mã tướng quân phụ tá, tương lai định là một thế hệ hiền quân.”

Hoàng đế trầm mặc, suy tư hồi lâu, gật đầu.

Trầm Trọng Sơn hồi phủ, nhìn lụa trắng treo trên cao, gọi quần gia tới.

“Ta có việc phải tạm ra ngoài một thời gian, mọi việc trong phủ đều giao cho người, nhớ lo liệu cho tốt.”

Lão quần gia cúi đầu.

Trầm Trọng Sơn nhìn tà dương phía chân trời, nở nụ cười, trong nụ cười đó mang theo hy vọng, mang theo ngọt ngào, mang theo thương nhớ tưởng niệm vô vàn.

Giục ngựa phi nhanh, chạy gấp về phía nam, chỉ lưu lại ý cười thần nhiên mơ hồ.

[Ám vệ lược thân tùy tùng!]

27. Chương 27

“Nhị Ngưu ca, người sao thế?”

Hoa Lan lay lay Triệu Nhị Ngưu đang ngẩn người, ca ca nàng bị sao vậy, từ lúc trở về thường không có tình thần, luôn luôn ngẩn người, có khi sẽ ngây ngô cười, có khi lại thực ủ rũ.

“A a a!!!”

Triệu Nhị Ngưu hồi thần.

“Hắc hắc, Hoa Lan, ngươi nói gì?”

“Ca, ngươi giống như là mất tâm vậy.”

“Hử? Mất tâm? Mất tâm...mất tâm...”

Triệu Nhị Ngưu lẩm bẩm.

“Ta mất tâm sao?”

Đứng lên nhìn ngoài cửa sổ.

“Hoa Lan, ta phải về đây!”

Sắc trời u ám, Triệu Nhị Ngưu mới từ nhà trưởng thôn đi ra, trời đã đổ mưa phùn, sương mù nổi lên, ngọn núi bị vây trong tầng tầng sương mỏng, cảnh tượng đẹp vô cùng.

“Á? Trời mưa! Hắc hắc, ngày mai không biết lại có bao nhiêu nắm ngon! Ngày mai ta nhất định phải dậy sớm một chút mới được.”

Bụng Hoa Lan càng ngày càng lớn, cần thêm nhiều thứ tốt bồi bổ.

Nhìn nhìn trời, chạy về phía nhà, một thân dính đầy bùn đất.

Nghe con trong chuồng nhìn chủ nhân của mình đã trở lại, ‘nghe ọ nghe ọ’ kêu lên.

“Được rồi được rồi, đợi mưa tạnh ta liền cho ngươi ăn cỏ non.”

Vào phòng, lắc lắc đầu xả hết nước mưa, rồi ngã lưng nằm xuống giường nhìn chằm chằm vào xà nhà, cũng không biết nên làm cái gì, cứ như vậy mở to mắt ngây ngốc mà nhìn, tiếng mưa rơi lộp bộp ngoài cửa sổ nghe thật êm tai.

“Ta mất tâm sao?”

Lại lặp lại, giọng nói có nửa phần khảng định, Triệu Nhị Ngưu lúi cúi trên châu kia ra, ngẩng ngửa, đặt lên môi lướt nhẹ, bóng loáng nhẵn nhụi, liền nhớ tới dung nhan xinh đẹp của Trầm Trọng Sơn cùng nụ cười tuyệt mỹ trên môi, hần sẽ dịu dàng vươn tay kéo mình vào lòng, sẽ dùng hai mắt sáng ngời ôn nhu nhìn mình, sẽ dùng cái ôm ấm áp mà vững chãi ôm mình, còn có một câu trầm thấp “Ta thích ngươi” cùng môi hôn ướt át trên trán, đều khiến người ta mê muội như vậy.

“Ta có chút nhớ hần.”

Một câu thật nhẹ mà bao hàm vô tận nhưng nhớ.

Giấc mơ thật đẹp, hần lặn sâu dưới nước, mở to mắt thấy con cá quẫy đuôi bơi qua, bỗng nhiên bị một người ôm vào lòng, người nọ hôn cổ hần, phả ra hơi thở nóng hổi tràn đầy hương thơm, quay đầu lại là gương mặt mạo mỹ kinh người, người nọ nhìn hần nở nụ cười, kề sát tai hần nhỏ giọng nói ta thích ngươi, thích ngươi, rất thích ngươi....

“Ha ha....” Trong căn nhà đắp bằng bùn đất thỉnh thoảng vang lên tiếng cười ngốc nghếch của Triệu Nhị Ngưu.

Muốn hỏi Trầm Trọng Sơn hiện đang ở đâu ư? Cưỡi ngựa phóng nhanh cũng phải mất một ngày một đêm mới đến huyện XX, Trầm Trọng Sơn nóng vội, được nửa đường liền bỏ ngựa lại thi triển khinh công, hướng thẳng về phía huyện XX, chỉ tội cho ám vệ vất vả theo sau, thậm chí thật đúng là bó tay với điện hạ, vậy có nhanh hơn được bao nhiêu đâu.

Trầm Trọng Sơn chính là nóng vội, nghĩ mình lập tức sẽ được nhìn thấy Triệu Nhị Ngưu, trái tim bắt đầu đập loạn nhịp, không có một chút an phận.

Đến khi chạng vạng thì trời đổ mưa phùn, sương mù lượn lờ xa xa, che khuất tầm nhìn, người qua đường che dù chỉ cảm thấy một cơn gió phất qua mang theo làn hương thơm ngát, thân ảnh màu trắng xẹt qua, còn chưa kịp lấy lại tinh thần, lại thấy vài đạo bóng đen xẹt qua liên tiếp, thầm nghĩ chắc không phải là gặp quỷ đi, đây lòng nhất thời lạnh hơn phân nửa, ném dù chạy vội về phía trước.

Khinh công không hổ là tuyệt học được người đời ca tụng a, chỉ một nén hương thời gian đã đến huyện XX, ném cho ám vệ phía sau một câu,

“Đặt mua lễ vật!!!”..rồi lại phi thân đi tiếp.

Haiz....Cả đám ám vệ đồng loạt thở dài, xoay người vào huyện.

Khắp thung lũng mênh mông sương mù, tựa như tiên cảnh, trời thu mưa rơi tí tách, chọc lòng người vô kể, Trầm Trọng Sơn khinh công bay theo hướng ám vệ Tam chỉ dẫn, nháy mắt đã tới thôn Bình Ao.

Triệu Nhị Ngưu ngủ dậy muộn, khi tỉnh lại cảm thấy đầu óc có điểm quay quay, nhìn bên ngoài trời đã tối đen, lại nghĩ tới còn chưa cho ghé ăn cỗ, liền vội vã chạy ra ngoài. Ghé con thấy chủ nhân, lại ghé ọ ghé ọ kêu to biểu đạt ám ức, Triệu Nhị Ngưu ôm ít cỗ bỏ vào chuồng, hắc hắc ngậy ngậy cười hai tiếng.

“Ngủ quên mất không cho người ăn, hắc hắc, ngoan.”

Sờ sờ đầu ghé con, lại đi múc nước cho nó.

Ngoài cửa vang lên tiếng gõ nhẹ, Triệu Nhị Ngưu còn chưa đi tới, đã ngửi thấy mùi hoa lan thoang thoảng trong không khí, đây lòng run rẩy, tay cũng bắt giắc run run, đứng trước cửa nhưng lại quên mở, trong đầu một mảnh trống rỗng, hai tai ong ong.

“Cốc cốc cốc.”

Lại vang lên mấy tiếng, hương hoa lan càng đặc hơn, giục lòng người mê say.

Trầm Trọng Sơn biết bên trong có người, hần cảm nhận được hơi thở quen thuộc đằng sau cánh cửa, cách một cánh cửa ngăn, lại vẫn cảm nhận được nhịp tim đập của đối phương.

Lại gõ gõ cửa, vẫn là tiếng vang thản nhiên, Triệu Nhị Ngưu lại như muốn rơi lệ, mùi hương quen thuộc đến vậy, cảm giác quen thuộc đến vậy, không biết đã mơ thấy bao nhiêu lần trong giấc mộng, lúc này lại xuất hiện trước mặt, chợt thấy không thật như mộng ảo, thân thủ dùng sức nhéo nhéo mặt mình, đau quá.

“Là...Là...Là ai!!!!”

Vội vàng hỏi, giọng nói run run.

Ngoài cửa tĩnh lặng, chỉ nghe tiếng mưa lộp độp rơi trên mái, rõ ràng làm cho người ta càng thêm lo lắng, sau đó mới truyền tới thanh âm trầm thấp, mị hoặc lòng người.

“Nhị Ngưu, là ta.”

Triệu Nhị Ngưu không còn ý thức, trong đầu không ngừng lặp đi lặp lại một câu “Là ta.”, đây là thanh âm chỉ có ở một người, hơi thở này chỉ có ở một người.

“Nhị Ngưu, mở cửa.”

Thanh âm gần sát như vậy, Triệu Nhị Ngưu ngây ngốc mở cửa.

Còn chưa thấy rõ người bên ngoài, đã bị người nhào tới ôm vào lòng, tiện đà bị bế lên hôn một cái, mùi hương rất quen thuộc, bá đạo giữ lấy lại ôn nhu che chở, Triệu Nhị Ngưu rốt cục không nhịn được nữa, nước mắt chảy dài theo gò má rơi xuống vạt áo người nọ.

Nụ hôn triền miên, như muốn trút bỏ tất cả những nhớ nhung tưởng niệm, quần lấy lưới hần nhẹ nhàng cần cần, hai tay vuốt ve tấm lưng rắn chắc, giữ chặt lấy gáy tham hôn thật sâu. Triệu Nhị Ngưu bị hôn đến nhũn người, dựa hần vào người Trầm Trọng Sơn mặc hần tác cầu.

Hồi lâu, mới buông tha cho Triệu Nhị Ngưu, nhìn mắt hấn mông lung sương mù, gò má ửng đỏ, môi sưng lên, vôi vàng thổ dốc, Trần Trọng Sơn cảm thấy rung động tận sâu dưới đáy lòng, khát vọng lan tràn trong tâm, như muốn đánh bại sự chịu đựng của hấn.

Triệu Nhị Ngưu hít thở thông thuận, nhìn Trần Trọng Sơn trước mặt, thấy thân ảnh mình phản chiếu trong đôi mắt thâm tình của hấn, lại muốn rơi lệ.

Trần Trọng Sơn hôn nhẹ lên mắt hấn, Triệu Nhị Ngưu nhắm mắt, cảm thụ từng trận ấm nhiệt.

“Nhị Ngưu!”

Trần Trọng Sơn khẽ gọi, ôm chặt Triệu Nhị Ngưu, Triệu Nhị Ngưu tựa đầu vào vai hấn, nghe hơi thở mình ngày đêm mong ngóng.

“Ta nhớ người, người có nhớ ta?”

Triệu Nhị Ngưu không nói, Trần Trọng Sơn đợi một lúc lâu mới thấy đầu tựa trên vai nhẹ nhàng gật gật.

Trần Trọng Sơn vui mừng cực độ, xoay mặt Triệu Nhị Ngưu lại, đỏ bừng một mảnh, Triệu Nhị Ngưu vôi vàng nhắm mắt, ngượng ngùng liếc liếc Trần Trọng Sơn. Trần Trọng Sơn ha ha cười hai tiếng, ôm lấy Triệu Nhị Ngưu, nhún chân một cái phi vào buồng trong.

28. Chương 28

Trần Trọng Sơn ôm Triệu Nhị Ngưu vào nhà muốn làm gì, Trần Trọng Sơn đương nhiên rất rõ ràng, cho nên a, người nhìn khoe miệng cong cong kia của hấn xem, có phải rất giống lão cáo già hay không nha? Chỉ có Triệu Nhị Ngưu gốc nghiệt, giờ phút này còn đang đắm chìm trong vui sướng mà, đến tận khi bị Trần Trọng Sơn đặt xuống cái giường ọp ẹp, mới có điểm lấy lại tinh thần, nhìn Trần Trọng Sơn trước mặt, còn ngốc đến mức chưa nhận ra nguy cơ ‘trình tiết’ của mình sắp không còn...

“Trần...Trọng Sơn!!! Người sao lại đến đây!!”

Trần Trọng Sơn cởi bỏ dây lưng của Triệu Nhị Ngưu, luồn tay vào trong vạt áo, nhẹ nhàng xoa nắn vòng eo rắn chắc, môi thì khẽ liếm cắn cổ, ngữ hàm ý cười nói.

“Người thử đoán xem, ta đến vì cái gì?”

Triệu Nhị Ngưu bất an động động, chỉ cảm thấy bên hông nóng rực, cổ thì ngứa ngứa khó chịu, bèn dịch lui một chút, mở to mắt nhìn Trần Trọng Sơn. Trần Trọng Sơn khó kiềm chế nhất chính là đôi bộ dáng này của hấn, đề lên người Triệu Nhị Ngưu, khẽ cắn môi hấn một cái, hai tay cũng không chịu thua kém sờ loạn.

Tối tận lúc này Triệu Nhị Ngưu mới có chút hiểu hiểu, nhưng lại không biết nên làm sao, chỉ có thể đỏ bừng mặt lấp bắp một câu:

“Trần....Trần...Người làm gì a!!”

Trần Trọng Sơn xé bỏ áo hấn, nâng người lên, nhếch môi tà cười nhìn Triệu Nhị Ngưu nằm dưới quần bách vạn phần, liếm liếm đôi môi đỏ mọng, mở miệng cười nói.

“Làm cái gì? A...Làm chuyện ta sớm muốn làm thôi, chắc chắc...Thật không tòi!”

Một tay xoa ấn cơ ngực, cúi đầu ngậm lấy nhũ hồng.

“A.....!!!”

Triệu Nhị Ngưu không chịu nổi trọng kích, lập tức rên rỉ ra tiếng, đặt tay lên đầu Trần Trọng Sơn muốn đẩy hấn ra, Trần Trọng Sơn ngẩng đầu, gương mặt tuyệt mỹ cười đến thực lưu manh, nhìn chăm chăm cái mặt đỏ lựng của Triệu Nhị Ngưu, vươn người lên hôn chụt một cái, cười nói..

“Thật thành thật nha!”

Triệu Nhị Ngưu giãy dụa muốn đứng lên, cổ đẩy Trần Trọng Sơn ra.

“Người...Người...Người mau buông ta ra!!! Ta....Ta....A....!”

Còn chưa nói hết câu đã thét một tiếng chói tai, Triệu Nhị Ngưu xấu hổ quá mức liền vùi đầu vào gối, tay phải chặn tay Trần Trọng Sơn lại, ồm ồm nói.

“Người...Người mau buông tay!!!”

Trần Trọng Sơn hôn lên tấm lưng lõa lồ của hắn, tay phải lại nhẹ nhàng cao thấp khuấy động XX đã dần ngẩng đầu kia.

“Ừm....A...”

Triệu Nhị Ngưu làm sao chịu nổi kích thích như vậy, chỉ có thể vui thích rên rỉ, thân thể khẽ run run. Trần Trọng Sơn xoay Triệu Nhị Ngưu lúc này đã không còn khí lực lại, nhìn hai mắt mông lung sương mù của hắn, hôn lên bờ môi dày..

“Ai....A...”

Triệu Nhị Ngưu khó nhịn vặn vẹo thân mình, Trần Trọng Sơn lại gia tăng tốc độ.

“A.....!!!”

Triệu Nhị Ngưu cong người, cao trào khiến đầu óc hắn trống rỗng, sau một tiếng kêu to liền vô lực nằm trên giường, hai mắt khép hờ liên tục thở dốc.

Trần Trọng Sơn cởi hẳn quần của Triệu Nhị Ngưu, tách hai chân hắn, Triệu Nhị Ngưu còn chưa hồi thần, không phát giác ra Trần Trọng Sơn muốn làm gì, Trần Trọng Sơn lấy ra một bình bạch ngọc nhỏ trong ngực, dùng miệng giứt nắp bình, mùi hương thơm ngát tức khắc tràn ngập gian phòng, lấy đầu ngón tay quét một ít nhũ dịch màu trắng, chậm rãi tiến vào hậu huyệt của hắn.

“Ai!!!!”

Triệu Nhị Ngưu lập tức trừng to mắt, liền bị hình ảnh vô cùng kích thích đó đập vào mắt, tức thì đỏ mặt, bắt đầu giãy dụa..

“Người....Người làm...Cái gì!!!!”

Trần Trọng Sơn ôn nhu cắn cắn đầu vai hắn, dụ hoặc nói..

“Làm chuyện càng thoải mái a.”

Động tác cũng không chút ngại ngùng, ngón tay dính đầy nhũ dịch đã vào được hai ngón.

Nhũ dịch đó là cái gì? Đương nhiên chính là thứ có thể giúp tiến vào càng thêm thông thuận thôi! Vấn đề là nếu nó có thêm tác dụng ‘gia tăng khoái cảm’ nha?

Cho nên, chốc lát sau, hậu huyệt đã có thể chứa được ba ngón tay, Triệu Nhị Ngưu cũng bắt đầu động tình, hai mắt mờ nước, tay đặt lên vai Trần Trọng Sơn, ôm hắn ‘ừm a’ rên rỉ, Trần Trọng Sơn thấy thời cơ đã tới, bèn rút tay ra, chuẩn bị tự thân ra trận.

Hậu huyệt bị ép căng ra lại đột ngột trống không, Triệu Nhị Ngưu khó chịu vặn vẹo.

“Trọng...Trọng Sơn..ta....ta khó chịu..”

“Ngoan, cố nhịn chút.”

Trần Trọng Sơn nâng XX của mình nhắm ngay hậu huyệt của Triệu Nhị Ngưu chậm rãi tiến vào.

“Ai....Trọng...Trọng...A....Nhẹ nhẹ...A

....”

Trần Trọng Sơn dừng lại, cúi đầu nở nụ cười nhìn Triệu Nhị Ngưu, dùng sức động thân một cái, kích Triệu Nhị Ngưu rên rỉ thở dốc không thôi.

Đợi khi toàn bộ đã đi vào, Trần Trọng Sơn mới bắt đầu đè chặt Triệu Nhị Ngưu làm chuyện càng thêm thoải mái hơn nữa..

Đêm nay rất dài a, cho nên...Khụ....chuyện phòng the của hai người họ, ta sẽ không rình coi a há há há...

29. Chương 29

Trời sáng rõ, sau cơn mưa tiết trời thật là mát mẻ a.

“Ừhm~~!”

Triệu Nhị Ngưu khẽ rên một tiếng, tỉnh dậy, còn chưa mở mắt đã cảm thấy hốc mắt ẩm ướt, cả người rơi vào một cái ôm ấm áp, lập tức mở to mắt nhìn người nằm bên.

Lúc này Trầm Trọng Sơn có thể nói là thỏa mãn vô cùng a, khoe miệng nhếch cao, đuôi mày cong cong, ‘chụt’ một tiếng rõ to hân lên cái mặt ngây ngốc của Triệu Nhị Ngưu. Triệu Nhị Ngưu động đậy vài cái, lập tức đỏ mặt ngây ra, đây đây...Không phải là không mặc quần áo sao!

Ôm chặt người nào đó sắp bốc hơi, Trầm Trọng Sơn nhẹ vỗ về lưng hắn, yêu thương nói.

“Đau không?”

Giờ mới hỏi, lúc làm chuyện đó sao không nghĩ tới!!!

Triệu Nhị Ngưu chui đầu vào trong chăn, chỉ lộ ra cái tai đỏ bừng, đứa nhỏ này rốt cục cũng nhớ tới tới hôm qua mình cùng Trầm Trọng Sơn làm chuyện xấu gì nha!!!

“Ha ha~~, Nhị Ngưu, nhìn ta!”

Triệu Nhị Ngưu lù lù bất động, Trầm Trọng Sơn cúi xuống xem xét, thấy mặt hắn ghen đỏ bừng còn ngốc ngốc trừng trừng mắt, vừa thấy mặt mình, liền vội vàng nhắm mắt lại, Trầm Trọng Sơn nở nụ cười, nâng mặt hắn lên, nhẹ nhàng nói.

“Nhìn ta, ta có lời muốn nói với ngươi!”

Triệu Nhị Ngưu mở hé một mắt, thấy Trầm Trọng Sơn mỉm cười ôn nhu.

“Nói...Nói gì?”

Trầm Trọng Sơn thu ý cười, nhìn người yêu trước mặt, hân lên môi hân, rồi mới nhìn thẳng vào mắt Triệu Nhị Ngưu nói chậm từng chữ.

“Nhị Ngưu, cả đời này, ta không cầu vinh hoa sánh ngang thiên tử, không cầu phú quý sai khiến quỷ thần, không cầu quyền thế đảo mây ngăn gió, không cầu công danh ngàn năm khuynh thế, chỉ cầu đời này kiếp này, được tay trong tay, bên nhau tới răng long đầu bạc.”

Dứt lời liền ôm Triệu Nhị Ngưu, dịu dàng hân lên vai hân.

Ngoài cửa sổ nắng vàng rực rỡ, nhóm ám vệ cảm khái không ngờ điện hạ của mình cũng có thể nói ra những lời cảm động như vậy, không khỏi lấy tay áo lau lệ.

Triệu Nhị Ngưu dựa vào ngực Trầm Trọng Sơn im lặng một lúc lâu, mới ngẩng khuôn mặt đỏ bừng ngây thơ, Trầm Trọng Sơn kích động chờ mong, đắm ám vệ nghiêng tai nín thở lắng nghe.

“Ngươi...Ngươi nói cái gì? Ta....Ta nghe không hiểu.”

Trầm Trọng Sơn đen sầm mặt, hân thật đúng là cũng thành đại ngốc tử rồi, cùng Triệu Nhị Ngưu nói cái gì tay trong tay, bên nhau đến răng long đầu bạc chứ!!! Hân hiểu được cái *****!! (à..ừ...cái *** là khi người ta ăn no rồi thả hơi ra từ cục huyết ấy mà)

Ngoài cửa sổ, nhóm ám vệ đồng loạt ngã xuống đất không dậy nổi.

Triệu Nhị Ngưu vẫn ngây thơ nhìn Trầm Trọng Sơn, không biết vì sao nháy mắt hân đã đỏ mặt. Trầm Trọng Sơn thở dài một tiếng, thân thủ nhéo nhéo mặt Triệu Nhị Ngưu.

“Ta nói cái gì ta cũng không muốn, cả đời đều ở bên ngươi, được không?”

“A? Cả đời bên nhau?”

“Ừ, cả đời.”

Triệu Nhị Ngưu hạ mắt, suy nghĩ trong chốc lát rồi lại ngẩng đầu, hai mắt sáng lấp lánh.

“Người là muốn tới thôn của ta ở sao?”

Haiz...Tha thứ cho Nhị Ngưu đi, ai bảo ta viết hản thành ngọc tử chứ!

Trầm Trọng Sơn sờ sờ eo hản, cười thầm nói.

“Chúng ta đều đã làm chuyện đó rồi, người nói ta hản nên lấy người về a!”

“A?”

Triệu Nhị Ngưu há to miệng, mặt đỏ bừng, dùng sức chui đầu vào trong chăn, kỳ thật cũng chính là trong lòng Trầm Trọng Sơn, rầu rĩ nói.

“Chuyện...chuyện này..ta...ta không biết đâu! Với lại, hai chúng ta đều là nam nhân.”

Trầm Trọng Sơn ôm chặt người yêu vào lòng, cười to hai tiếng, mặt mày tràn đầy vui sướng.

“Người đồng ý? Ha ha ha

!!!”

“Ta...Ta...Không đồng ý!!”

Trầm Trọng Sơn mặc kệ, ôm lấy Triệu Nhị Ngưu, hôn hản thật sâu.

“Ô ô ô ô.....”

Kháng nghị không có hiệu quả.

Ngoài cửa sổ, đám ám vệ người nhìn ta, ta nhìn người..

“Cái này...có tính là cưỡng bức dân nam không?” — _____|||||

Trên đường nhỏ, Hoa Lan ôm cái bụng to, tay cầm ổ nhỏ, bên trong là vài cái bánh bao, định đem qua cho ca ca mình ăn.

“Di? Không ở nhà sao?”

Vươn tay nhẹ nhàng gõ gõ.

“Ca, ca có nhà không? Ta mang ít bánh bao cho người!”

Trong phòng loạn thành một đoàn, Triệu Nhị Ngưu đỏ mặt, giẫy khỏi vòng tay của Trầm Trọng Sơn vội vàng tìm quần áo mặc vào.

“Muội muội ta đến!!”

Lại quay đầu nhìn Trầm Trọng Sơn trần như nhộng, kinh diễm bao nhiêu cũng vẫn là lý trí chiếm ưu thế, khẩn trương kêu to.

“Người...Người mau mặc quần áo vào a!!!”

Trầm Trọng Sơn thân thủ ngăn lại Triệu Nhị Ngưu đang cuống cuống, bế thốc lên giường, vung tay một cái đã khoắc vào thủy sắc trường sam, mặt hằm xuân quang.

“Ta đi.”

[Hản là muốn nhìn một chút muội muội của vợ đi!]

Dứt lời liền phi ra phòng ngoài, tháo then cài, mở cửa.

Hoa Lan liền như vậy nhìn cửa mở ra, sau đó thì ngây ngẩn, đây vẫn là người sao? Thân cao cường tráng, mặc một bộ thủy sắc trường sam, chỉ liếc một cái đã đủ biết là tơ lụa thượng đẳng, giá cả xa xỉ không cần bàn cãi, một đầu tóc đen tùy ý thả xuống, vài lọn buông trên vai, trước ngực, lại có cảm giác như không gió mà bay.

“Ai ~!”

Hoa Lan thở dài một tiếng, thầm nghĩ thế gian lại có nam tử yêu diễm như thế, bản thân nàng là nữ tử cũng không khỏi thầm sinh đổ kỵ, thu hồi vẻ kinh ngạc, Hoa Lan lấy lại tinh thần, mỉm cười nói.

“Công tử là ai? Ca Ca ta ở nhà sao?”

Trầm Trọng Sơn thấy nữ tử này đối với dung mạo của hắn lại có thể thần nhiên như vậy, trong lòng tán thưởng.

“Nhị Ngưu còn đang ngủ, ngươi là muội muội Hoa Lan của hắn đi, ta là...”

Tạm dừng một chút, mới nở một nụ cười tuyệt mỹ nói.

“..Vị hôn phu của hắn.”

Nụ cười trên mặt Hoa Lan cứ thế ngưng lại, cái rỏ trong tay ‘rầm’ một tiếng rơi xuống đất, bánh bao cũng văng ra xung quanh. Triệu Nhị Ngưu trốn trong phòng nghe thấy lời Trầm Trọng Sơn nói cũng thật là vừa thẹn vừa vội, vội vã mặc quần áo ngủ vào rồi chạy ra, kéo Trầm Trọng Sơn về phía sau, đứng trước mặt Hoa Lan luống cuống tay chân muốn giải thích.

“Hoa Lan, ngươi đừng nghe hắn nói lung tung, ta không phải lão bà của hắn đâu!”

Haiz~~ Thế mới nói ngươi là gốc tử a!

Cứ nhìn quần áo bây giờ của các ngươi xem, còn có mấy vết lấm tẩm hồng hồng tím tím trên cổ ngươi kia, một cô nương thông minh như Hoa Lan có thể không biết quan hệ của các ngươi là gì sao?

Hai mắt Trầm Trọng Sơn tràn đầy ý cười, tới gần Triệu Nhị Ngưu, vòng tay ôm lấy eo hắn, tựa đầu lên vai, nhìn dấu hôn dưới ánh nắng càng có vẻ dụ hoặc.

“Muội muội ngươi là người thông minh... Chuyện này ngươi nên hiểu rõ, tình cảm của ta với ca ca ngươi...”

Nhìn vành tai Triệu Nhị Ngưu đỏ lựng, Trầm Trọng Sơn liếc mắt một cái, kiên định nói.

“Thật đến mức ta nguyện dùng cả đời bảo vệ, cho dù mất mạng cũng tuyệt không hối tiếc.”

Trầm Trọng Sơn nói lời này thật không chút thẹn thùng, nhưng lại làm Triệu Nhị Ngưu cùng Hoa Lan xấu hổ muốn chết, hai huynh muội cứ vậy đỏ mặt nhìn nhau hồi lâu. Triệu Nhị Ngưu thực vô cùng cảm động, nghĩ rằng thì ra trừ bỏ Hoa Lan còn có người yêu mình như vậy. Còn Hoa Lan lại thật kinh ngạc, một công tử xuất chúng như thế lại thật lòng yêu ca ca khờ ngốc của mình? Nhưng lại nghĩ nhà mình không tiền không tài, hắn có thể toan tính gì chứ?

[Ách, chắc nên giải thích một chút về cấu tạo tình của anh Sơn chứ nhỉ @.@ Ta sợ có người thấy khó hiểu nên thôi cứ giải thích 1 chút vậy:

“Nhị Ngưu, cả đời này, ta không cầu vinh hoa sánh ngang thiên tử, không cầu phú quý sai khiến quỷ thần, không cầu quyền thế đảo mây ngăn gió, không cầu công danh ngàn năm khuynh thế, chỉ cầu đời này kiếp này, được tay trong tay, bên nhau tới răng long đầu bạc.”

-‘thiên tử’: từ này ai cũng biết rồi, có nghĩa là ‘con trời’, vua chúa thời xưa luôn tự coi mình là ‘thiên tử’ -> khi nói đến ‘thiên tử’ người ta thường nghĩ ngay đến hoàng đế, mọi người có lẽ sẽ thấy hơi khó hiểu khi ở đây ta lại dùng ‘vinh hoa sánh ngang thiên tử’ mà không dùng cái khác, vì ‘thiên tử’ thì đương nhiên là vinh hoa tột bậc rồi, có điều nếu hiểu ‘thiên tử’ theo đúng nghĩa đen của nó là ‘con trời’ mà không phải là ám chỉ ‘hoàng đế’ thì sẽ thấy hợp lý thôi ^^.

- ‘không cầu phú quý sai khiến quỷ thần’: có câu ‘tiền bạc sai khiến được quỷ thần’, nhưng ở đây dùng tiền bạc thì có phần hơi ‘tục’ nên ta giữ nguyên văn là ‘phú quý’:XD~]

30. Chương 30

Gió thổi nha thổi nha, thổi đi một mảng mây trắng trên trời, thổi đi cơn buồn ngủ của nhóm ám vệ ngoài cửa, thổi trúng đáy lòng Triệu Nhị Ngưu ở trong phòng từng đợt run lên.

“Hoa Lan..ta...”

“Ca, người đi nấu chút cơm đi, ta cùng công tử đây trò chuyện một lát.”

Triệu Nhị Ngưu bắt an nhìn Trầm Trọng Sơn, Trầm Trọng Sơn vuốt ve mặt hắn nói.

“Không sao đâu, đi đi.”

Triệu Nhị Ngưu nhích từng bước nhỏ ra khỏi phòng, thực tại lo lắng, liền áp sát vào phía dưới cửa sổ nghe lén, còn chưa ngồi ổn đã thấy vai mình bị ai vỗ vỗ, Triệu Nhị Ngưu sợ chết khiếp, quay đầu lại nhìn, ra là ám vệ Nhị, Tam, Tứ, Năm chính đang ngồi xổm xuống phía sau hắn, nhìn hắn đồng loạt hắc hắc cười hai tiếng, Triệu Nhị Ngưu không rõ, vì thế gãi gãi đầu nói.

“Sao các người đều ở đây a? Hừ chết ta.”

Tam vội một tay che miệng Triệu Nhị Ngưu, tay kia chỉ chỉ cửa sổ, Triệu Nhị Ngưu thế mới nhớ ra mình đang làm cái gì, hoảng sợ trừng mắt, vội vàng gật đầu ý bảo mình hiểu rồi, lúc này Tam mới thả tay, cứ vậy một đám người liền ngồi xổm dưới cửa sổ nghe lén.

Bên trong, sau khi Triệu Nhị Ngưu đi ra ngoài, Hoa Lan liền ngồi xuống cạnh bàn nhìn Trầm Trọng Sơn, Trầm Trọng Sơn cũng không nói gì, cầm chén trà nhìn lũ gà ngoài cửa đang mổ mổ thóc, mãi lâu mới nghe Hoa Lan nói.

“Ca ca ta...Đầu óc hắn không mấy thông minh, ta không muốn hắn bị người ta lừa.”

Triệu Nhị Ngưu buồn bực bứt bứt mấy ngọn cỏ dại bên chân.

Trầm Trọng Sơn buông chén trà sớm cựa trên tay, lơ đãng liếc nhìn ngoài cửa sổ nói.

“Ta biết, cho nên ta mới phải bảo vệ hắn.”

“Nhưng mà...như vậy có thể sao?”

Trầm Trọng Sơn ngoái đầu nhìn lại, cười sáng lạn.

“Ta sẽ tự tạo cái gọi là có thể.”

Hoa Lan tránh mắt, thản nhiên nói.

“Ta không biết, nhà ta chỉ có mình ca ca ta là nam đinh, nếu ca ca ta...Vậy nhà ta không phải sẽ không có người nối dõi sao?”

Những lời này truyền ra ngoài cửa sổ, Triệu Nhị Ngưu theo đó ngậy ngẩn, nhất thời có cảm giác như bị sét đánh, chấn đến cả người tê dại.

Trầm Trọng Sơn im lặng trong chốc lát, hồi lâu mới nói.

“Nhưng ca ca người thì sao?”

Trầm Trọng Sơn đi tới bên cửa sổ, đôi con ngươi đen một mảnh tĩnh lặng.

“Nhị Ngưu yêu ta, người không nhận ra sao?”

Hoa Lan trầm mặc, cúi đầu, nghĩ tới đủ loại hành động bất thường hôm nay cùng trước đó của ca ca mình, thậm chí ca ca mình đúng là đại ngốc, đã thật lòng yêu con người tao nhả trác tuyệt trước mắt này mà còn không biết.

Tia sáng chợt lóe trong mắt Trầm Trọng Sơn, hắn ngọt ngào nở nụ cười.

“Ta yêu Nhị Ngưu, ta có thể cho hắn mọi thứ ta có, kể cả chính ta, đây là lời hứa duy nhất ta có thể hứa.”

Vậy là đủ, Hoa Lan giương mắt, nhìn nam tử kiên định trước mặt, dần dần lại thấy mắt mình ướt ươn, chỉ cần một lời hứa này của hắn cũng đã đủ rồi, nó quá lớn, quá vẹn toàn, quá chân thật đến khiến người đau lòng.

“Ta phải về...Ta...Ca ca ta rất ngốc, người đừng để người ta khi dễ hắn! Nếu không ta nhất định không tha cho người!!!”

Dứt lời, liền hất bím tóc, nghênh ngang đắc ý đi ra cửa, vừa ra khỏi cửa liền thấy ca ca nhà mình ngồi xổm dưới cửa sổ đỏ bừng mặt.

“Ca, ngươi làm gì a?”

Vội vàng đi tới, muốn kéo Triệu Nhị Ngưu dậy.

“Hoa Lan, ta không có việc gì, chỉ là ngồi lâu tê chân thôi.”

Hoa Lan thật muốn bó tay rồi, nghĩ thầm ca ca nàng đúng là quá ngốc mà.

Triệu Nhị Ngưu đứng dậy, chân khẽ run run, quay đầu đi về phía bếp lò, lẩm bẩm than thở.

“Chạy nhanh thật đấy, ta vừa quay đầu lại đã không còn ai rồi!”

Ngồi xổm trước bếp, cầm khoai tây bắt đầu gọt vỏ, còn chưa gọt được một củ, trước mặt đã xuất hiện một đôi hài màu lam tú vân trắng, còn có vật bạch y không dính dù chỉ là một hạt bụi nhỏ, Triệu Nhị Ngưu không dám ngẩng đầu, ngồi yên tại chỗ nhưng lại không tiếp tục gọt khoai tây nữa.

Trầm Trọng Sơn cũng không nói, cứ vậy đứng trước mặt hắn, vờ vờ lộn tóc của hắn.

Một lúc lâu sau, Triệu Nhị Ngưu chịu không được, bỏ khoai tây xuống đứng lên, định đi về phía giếng nước.

“Ta...đi múc ít nước.”

“Nhị Ngưu.”

Chưa đi được nửa bước, Triệu Nhị Ngưu đã rơi vào một vòng tay ấm áp thơm thơm, gắt gao ôm chặt, như muốn khảm nhập vào thân thể.

“Nhị Ngưu, ta phải hồi kinh.”

Người trong lòng cứng lại.

“Chúng ta cùng nhau trở về, được chứ?”

Trầm Trọng Sơn nâng cầm Triệu Nhị Ngưu lên, mâu quang thâm trầm, hai mắt Triệu Nhị Ngưu chợt lóe, cúi đầu.

“Nhưng ta vừa mới trở về, Hoa Lan cũng chưa sinh mà!”

“Chỉ cần nửa tháng chúng ta lại quay lại, vẫn kịp.”

Nghe vậy, Triệu Nhị Ngưu lại ngẩng đầu lên, nhìn Trầm Trọng Sơn trước mặt, ôn nhu như vậy, chân thành như vậy, chỉ dành riêng cho một mình hắn như vậy, đỏ mặt, dựa vào lòng Trầm Trọng Sơn, nhỏ giọng nói một tiếng.

“Được.”

31. Chương 31

Đêm xuống, Trầm Trọng Sơn nhìn Triệu Nhị Ngưu ngủ say bên cạnh, dự vọng cùng lý trí tranh đấu hồi lâu, kết quả lý trí vẫn mạnh hơn một bậc, vì thế Trầm Trọng Sơn chỉ ôm chặt Triệu Nhị Ngưu nằm ngủ, chính là đơn thuần nằm ngủ mà thôi, không có vận động đồ mồ hôi, lý do vì sao? Khụ khụ...Tất nhiên là do Triệu Nhị Ngưu của chúng ta lần đầu XXOO nha, năng lực chịu đựng có thể nói là tương đương với số 0, huống chi cái đó của Trầm Trọng Sơn cũng không phải nhỏ, cho nên bị thương là điều không thể tránh khỏi, đúng không!

Lúc này đúng vào cuối thu, sáng sớm ở đây lạnh hơn nhiều so với thành trấn vùng đồng bằng, tướng ngủ của Triệu Nhị Ngưu lại rất xấu, thường xuyên quấy đạp lung tung, nửa thân mình ở bên ngoài chăn, run run một trận, lạnh tỉnh.

“Lạnh chết ta!”

Kéo chân cũng kéo cả Trầm Trọng Sơn lại, Triệu Nhị Ngưu vừa chuyển đầu liền thấy Trầm Trọng Sơn ngủ yên kê bên.

Dung nhan khi ngủ của hắn thật an tĩnh, không còn kiêu ngạo ngày thường cùng cảm giác cao xa không thể với tới, mà trở nên chân thật và gần gũi vô cùng, da thịt mịn màng trắng nõn làm nổi bật hàng mi mảnh dài, đôi môi đỏ mọng hơi hé mở, để lộ ra hàm răng trắng đều, toàn bộ kết hợp một cách hoàn mỹ tạo cảm giác như vừa thanh khiết lại vừa dụ hoặc.

Triệu Nhị Ngưu mê muội, nhẹ nhàng lướt qua bờ môi khê nhếch kia, tim đập liên hồi, toàn thân như muốn trút hết sức lực. Mềm thật, Triệu Nhị Ngưu thầm nghĩ, vươn lưỡi liếm liếm, còn chưa nếm ra được vị gì đã bị cái lưỡi thơm hương của ai kia quẩn lấy.

Trầm Trọng Sơn vốn đã sớm tỉnh, lúc Triệu Nhị Ngưu kéo chân hắn đã tỉnh rồi, chỉ là không ngờ Nhị Ngưu của mình lại sẽ lớn mật như thế, trong lòng cao hứng không sao kể xiết.

“Ô ô ô.” [Thả ta!]

Trầm Trọng Sơn buông ra, Triệu Nhị Ngưu liền nằm trong lòng hắn cố gắng hít thở. Trầm Trọng Sơn cảm lấy một lọn tóc của Nhị Ngưu, đặt bên môi dịu dàng hôn nhẹ, sau đó khẽ sát vào mặt hắn, phả hơi nói.

“Nhị Ngưu, thích không, thích ta hôn người không?”

Câu hỏi này khiến Triệu Nhị Ngưu ngẹn đỏ mặt, rần không nổi một chữ, liền cúi đầu chôn mặt vào trong chăn, không thấy động tĩnh. Trầm Trọng Sơn cười đến xuân quang chói lọi, bản thân cũng chui vào trong chăn, tìm cái mặt nóng đỏ của Triệu Nhị Ngưu, vỗ về bờ môi dày mềm của hắn, rồi hắc hắc hai tiếng áp môi mình lên.

.

Lại nói Trầm Trọng Sơn không phải phái ám vệ đi đặt mua lễ vật sao, đúng vậy! Cho nên hôm nay Trầm Trọng Sơn liền lôi kéo Triệu Nhị Ngưu đi tặng cho từng nhà đi.

Khí thế này lớn quá nha, người xem mỗi ám vệ một người một xe kìa, thật đúng y như đại gia về làng a! Đầu chỉ thế, thôn nhân người người còn tưởng là thiên tiên hạ phàm nữa cơ, người xem xem a, năm nam tử lái xe ai ai cũng xuất chúng vô cùng nhá, Thượng Quan Lãm – gương mặt anh tuấn, khí chất lạnh lùng; ám vệ Nhất tao nhã tươi cười, tác phong thành thực; ám vệ Nhị bộ dáng lưu manh, tuấn tú tà cười; ám vệ Tam kìa một đôi thủy mẫu ba quang liễm diễm, kết hợp với một khuôn mặt tuyệt đối xếp vào hàng đầu trong số mỹ nam, giơ tay nhắc chân đều tấn hiển phong nhã; ám vệ Tứ cùng gương mặt trẻ con đáng yêu đỏ bừng, ngưỡng ngưỡng liếc nhìn ám vệ Ngũ đứng bên, mong chờ được giúp đỡ; ám vệ Ngũ lại giống như tiểu hầu tử, vác cái mặt phong hoa tuyệt đại ngó ngó nghiêng nghiêng, cong cong mắt mày nơi nơi liếc mắt đưa tình.

Người nói đây không phải là trận thế cực lớn? Cho nên toàn thôn chạy tới xem cũng thực bình thường đúng không?

Hơn nữa, chủ yếu nhất chính là, giữa nhiều nam nhân trẻ tuổi xuất chúng như thế còn đứng một cái Trầm Trọng Sơn thân vận bạch y, tuyệt sắc dung mạo tràn đầy ý cười a... Một đám nông dân ngày ngày chân lấm tay bùn đâu từng thấy qua người nào đẹp đến vậy, đương nhiên là choáng váng trừng mắt thôi.

Triệu Nhị Ngưu thực khấn trương, sao mọi người lại đồng loạt ngây ngốc thế a? Không lẽ là nhiễm bệnh cả rồi? Triệu Nhị Ngưu lo lắng, lập tức kéo tay áo Trầm Trọng Sơn nói.

“Trọng Sơn, mọi người làm sao vậy? Sao lại choáng váng thế a?”

Trầm Trọng Sơn ôm eo Triệu Nhị Ngưu, nhẹ giọng nói.

“Không có việc gì đâu, đi tặng quà cho bọn họ đi.”

“Nga!”

Triệu Nhị Ngưu tin tưởng Trầm Trọng Sơn tuyệt đối, hắn nói không có việc gì thì sẽ không có việc gì, lập tức lại cao hứng nhảy lên xe phát quà cho người trong thôn.

“Đại Bảo, mau tới đây, chỗ gạo này mỗi người một bao, người mau khiêng xuống cho mọi người đi!”

“Ai?...Ai ai!!!”

Đại Bảo thật thà chất phác liền đi lên khiêng gạo.

Triệu Nhị Ngư nhìn một xe đầy gạo nói.

“Gạo có rất nhiều! Mỗi người một bao, bao to như vậy a!!! Đủ ăn thật lâu a!!!”

Đâu chỉ có gạo không, trên xe của ám vệ Ngũ còn nguyên một bầy heo con, mỗi nhà hai con, trắng trắng tròn tròn kêu rộ lên, Triệu Nhị Ngư nhìn chúng nó, cười tít mắt.

“Tốt thật, còn có heo, đến tân niên bán một con giữ một con, ha ha.”

Cuối cùng, việc tặng quà rất cục hoàn thành, mỗi nhà đều được một bao gạo, hai con heo con, một bầy gà con và vịt con, cộng thêm vài mảnh vải. Ám vệ Tứ còn đồ mặt tặng mỗi hộ năm lượng bạc, lúc này người trong thôn mới hồi phục tinh thần nhìn đồng quà trước mặt, vội vàng vây quanh hỏi.

“Nhị Ngư a, mấy thứ này không cần a!”

“Đúng đúng, mấy thứ này thật quý quá a!”

“Người lấy đâu ra tiền mua nhiều như vậy a?”

Triệu Nhị Ngư gãi gãi đầu, cái trán rất nhanh đã lấm tấm mồ hôi, không trả lời được, chỉ còn nước quay đầu ngây ngốc nhìn Trầm Trọng Sơn cầu cứu.

“Trọng Sơn....Ta.....”

Trầm Trọng Sơn đi tới, nắm tay Triệu Nhị Ngư nói.

“Thưa bà con, mấy thứ này đều là trợ cấp của quan phủ phát cho mọi người, các người cứ yên tâm nhận đi, hơn nữa về sau mỗi tháng đều có hai lượng bạc trợ cấp!”

Lời này khiến tất cả thôn nhân sững sốt.

“Ai???? Trợ cấp????”

“Quan phủ???”

Lão trưởng thôn vội vàng đi tới, định quỳ xuống, Trầm Trọng Sơn vươn tay nâng lên, lão trưởng thôn cũng đã là nước mắt như mưa.

“Ai nha! Thật sự là thanh thiên đại lão gia a! Thôn chúng ta vậy là đã có thể sống những ngày lành a!”

“Thôn trưởng!”

Triệu Nhị Ngư đỡ lão trưởng thôn, nhìn Trầm Trọng Sơn rồi lại nhìn nhìn lão trưởng thôn, không biết nên an ủi như thế nào.

Cứ như thế, Trầm Trọng Sơn trở thành thiên hạ đệ nhất người tốt! Toàn bộ người trong thôn từ tận đáy lòng biết ơn, tôn kính hắn như tôn kính Bồ Tát, thế là Trầm Trọng Sơn đã có hậu thuẫn kiên cố, còn sợ ngốc tử Triệu Nhị Ngư người không theo sao?

32. Chương 32

Trầm Trọng Sơn một tay ôm Triệu Nhị Ngư, một tay cầm chén trà thơm, dạm nhiên nhìn cảnh sắc cuối thu đầu đông ngoài cửa sổ, thỉnh thoảng còn nở nụ cười, giống như phong cảnh này thật tươi đẹp, quay đầu lại nhìn Triệu Nhị Ngư ngáy o o trong lòng, nhắm mi, buông chén trà, vươn tay chỉnh lại tư thế ngủ cho hắn, kéo chăn lên phủ cả hai người, hơi chút vận khí, chốc lát toàn thân Triệu Nhị Ngư đã nóng hổi lên, gò má ửng hồng, nhắm hướng lồng ngực Trầm Trọng Sơn lủi lủi.

Hiện tại còn cách kinh thành không xa, Trầm Trọng Sơn cũng không vội, ven đường có cái gì hay ho, đều dẫn Triệu Nhị Ngư đi xem. Hôm nay đến Dung thành, còn chưa vào thành đã thấy bên ngoài phồn vinh náo nhiệt, người người qua lại tấp nập, trong không khí tràn ngập mùi thức ăn, Triệu Nhị Ngư nhẩn nhẩn

cái mũi, ngửi thấy mùi thơm tức khắc mở to mắt nhìn Trầm Trọng Sơn, hỏi, "Người ăn cái gì a? Sao lại thơm như vậy?" [Dung: tên khác của Thành Đô, tỉnh Tứ Xuyên, Trung Quốc]

Trầm Trọng Sơn nhéo nhéo má Nhị Ngưu, vuốt gọn mái tóc rối tung của hắn, "Ta nghe nói Dung thành nằm nơi đất đai bằng phẳng, bốn mùa mưa thuận gió hòa, con dân trong thành ưa thích mỹ thực, hiếu khách phương xa, hàng năm vào dịp cuối thu đều tổ chức ngày hội ẩm thực, một là để tế bái thần sông, hai là nghênh hữu đãi bằng."

Triệu Nhị Ngưu nháy mắt mấy cái, lại nháy mắt mấy cái, cuối cùng mới hắc hắc hai tiếng: "Người nói vậy tức là nơi này có rất nhiều đồ ăn ngon đúng không?"

"Ừ, đúng a, rất nhiều!"

Triệu Nhị Ngưu vén màn che cửa, thấy một loạt quán ăn mở dọc hai bên đường, cái gì cũng có, cái gì cũng nhìn thực ngon mắt, còn thơm, rất thơm!!!

Trầm Trọng Sơn kéo Triệu Nhị Ngưu cơ hồ muốn nhảy ngay ra ngoài vào lòng, cười nói, "Hôm nay tới chỗ này chính là để thưởng thức món ngon, đợi lát nữa cho người ăn đủ!"

Triệu Nhị Ngưu ngẩng đầu, nước miếng nhanh rớt xuống rồi, "Ta....Muốn ăn ngay a!"

Vừa dứt lời, ám vệ Nhị đang đánh xe chỉ thấy một bóng đen vụt qua, định thần nhìn kỹ, điện hạ nhà mình ôm Triệu Nhị Ngưu đã đứng trên đường từ lúc nào, ám vệ Nhị lau mồ hôi lạnh, điện hạ, đây là nơi ngài có thể hiện thân sao?!!!

Triệu Nhị Ngưu vẫn còn chưa rõ vì sao lại thế này, nháy mắt một cái bản thân đã đứng ở bên ngoài, nhưng mặc kệ mấy chuyện đó a, mỹ thực mới là quan trọng nhất, chân vừa chạm đất đã nhảy ngay đến trước cửa một quán bán thịt nướng: "Lão bản, cho ta hai xiên!"

"Hảo!~!" Lão bán thịt nướng cất cao giọng nói, với lấy hai xiên thịt to, đặt lên lò nướng bên tay trái, tay phải phết hương liệu, tay trái lật thịt, liên mạch dứt khoát, rất là thành thực!

Bên này Triệu Nhị Ngưu sùng bái nhìn lão bản, bên kia Trầm Trọng Sơn ngược lại trở thành đối tượng được sùng bái. Vì sao ư? Có muốn ta miêu tả một chút tuyệt thế dung mạo của Trọng Sơn nhà ta không? Không cần a!....Ta đây vẫn là miêu tả đi! Giữa mùi thức ăn thơm sực nức bất giác thoảng qua mùi hương thanh nhã thơm ngát, như lan như mai, câu hồn đoạt phách, trong lòng thầm nghĩ không biết là tiểu thư nhà nào? Quay đầu theo hướng tìm kiếm trong biển người, liền gặp một bạch y nhân ngạo nghễ độc đứng, cả người toát ra khí tức thanh lãnh, bước chân không tự chủ được bước qua. Bạch y nhân ngẩng mặt, hồn phách liền như muốn bay đi; da thịt như ngọc thạch nhẵn nhụi không chút tỳ vết, thủy mâu hàm chứa vạn phần phong tình, chu thần đam mạc lược hiển vô hạn dụ hoặc, mái tóc đen dài tùy ý xõa xuống lại càng thêm vẻ yêu dã; dừng bước nghĩ thầm thế gian lại có giai nhân như thế, nhưng chợt thấy chiết phiến khê động, giai nhân ngoái đầu nhìn lại, mới giật mình, "Thì ra là cái nam tử!" Có chút thất vọng nhưng phần nhiều vẫn là cảm thán, nam tử như vậy, nữ tử nào có thể so với. Trầm Trọng Sơn trở thành tâm điểm giữa phố, bị người vây quanh ba tầng trong ba tầng ngoài, ám vệ Nhất, Nhị, Tam, Tứ, Ngũ liền tức khắc hiện thân muốn hộ chủ, ai ngờ càng thăm, một mình Trầm Trọng Sơn đã đủ bắt mắt, lại thêm năm mỹ nam tử hiếm thấy, người nói người đây là hộ chủ hay là chiêu nhân a?

Triệu Nhị Ngưu cầm hai xiên thịt nướng, ăn đầy một miệng mỡ, liên tục khen ngon, quay đầu muốn tìm Trầm Trọng Sơn, lại thấy phía sau là một biển người la hét, lập tức tiến lên nhìn xem xảy ra chuyện gì; vất vả lắm mới chen được tới trước, thấy người mình muốn tìm, vội vàng đi qua đi, "Trầm Trọng Sơn, người ở đây làm chi a? Sao bỗng dưng lại có nhiều người như vậy? Di? Các người cũng đến đây sao? Lần trước ta vừa quay đầu lại liền...."

"A! Nhị Ngưu ca!!!!" Ám vệ Ngũ kêu to một tiếng, kéo Triệu Nhị Ngưu qua, Triệu Nhị Ngưu giật mình lấp bắp, "Gi....Gi thế!!!"

"Hắc hắc, ta biết nơi đây còn mấy chỗ ăn ngon, ta dẫn người đi ăn!"

"A? Thật không, vậy chúng ta mau đi đi!" Vừa nghe đến ăn, cái gì định nói lúc trước đều quên sạch, hỏi đầu giữ chặt tay Trầm Trọng Sơn, "Đi nhanh một chút, nhanh đi!"

Một đoàn mỹ nam tử cứ như vậy vào thành, đồng thời kéo theo vô số người phía sau. Các quán ăn mở dọc từ đầu đến cuối phố, Triệu Nhị Ngưu rót nước miếng ăn hết mọi quán, Trầm Trọng Sơn tay cầm chiết phiến tay cầm khăn lau ôn nhu sẵn sốc, thỉnh thoảng được Triệu Nhị Ngưu uy mỹ thực tận miệng, hai người nùng tình mật ý, chỉ thương cho nhóm ám vệ bảo hộ bên ngoài, người nghĩ a! Nhiều người như thế, lại đều hướng mỹ nam tử mà đến, tuy không thấy được tiên nhân dung mạo của Trầm Trọng Sơn, nhưng năm ám vệ tư sắc cũng là hiếm có, ở bên ngoài không phải bị người ‘sàm sỡ’ sao!

Triệu Nhị Ngưu ăn no, vỗ cái bụng, hai mắt còn nhìn chăm chăm vào mỹ thực, Trầm Trọng Sơn ôm eo hắn, khẽ sát tai nói: “Ngày mai lại đến ăn tiếp! Chúng ta đi chỗ khác trước.”

“Nga, được.” Ngây ngốc gật gật đầu, theo Trầm Trọng Sơn lên xe ngựa, “Chúng ta đi đâu a?”

Trầm Trọng Sơn kéo qua Triệu Nhị Ngưu, ôm vào lòng, Triệu Nhị Ngưu liền đỏ mặt, “Ta....Ta hỏi người đó! Người ôm ta làm gì!”

“Ngoan, ta ôm một lát.”

“....” Triệu Nhị Ngưu lập tức im bặt, nhắm chặt mắt, cúi đầu, Trầm Trọng Sơn ha ha cười hai tiếng, mặt mày sáng lạn lưu quang vô lượng, nâng cằm người trong lòng, hôn lên đôi môi nhuyển nhiệt kia.

33. Chương 33

Không lâu sau, xe ngựa dừng lại, Triệu Nhị Ngưu giãy khỏi lòng Trầm Trọng Sơn, nhảy ra ngoài, trái phải nhìn nhìn, lập tức ngây người, Trầm Trọng Sơn cũng xuống xe, ôm eo hắn nói:

“Nơi này là Tuyệt Trường môn của sư phụ ta, ta tiện đường đến thăm, đi vào thôi.”

Dứt lời, cầm tay Triệu Nhị Ngưu đi vào, nam đồng trông cửa vừa thấy Trầm Trọng Sơn, liền vội vàng kêu to: “Ai ai ai!!! Đại sư huynh đã trở lại, đại sư huynh đã trở lại!!!”

Hét thế này, Tuyệt Trường môn có to đến mấy cũng đều nghe thấy a, Trầm Trọng Sơn bắt đầu đi lác đầu, nhìn nam đồng hét to kia: “Tử Minh, xem chốc lát ta chinh người thế nào!”

Nam đồng tên Tử Minh kia le lưỡi, nhu thuận cúi đầu.

Triệu Nhị Ngưu còn đang đắm chìm trong vẻ hoa lệ của Tuyệt Trường môn, bất giác thấy một trận tuyết lở núi rung, vội vàng nhìn qua, sợ tới mức lập tức nhũn cả hai chân; trước mắt là một mảnh người đông nghìn nghịt, Trầm Trọng Sơn nhanh tay lẹ mắt, ôm Triệu Nhị Ngưu, sau đó có chút giận dữ, triển một đôi thủy mâu mang hàn khí trùng trùng nhìn cửa Tuyệt Trường môn, dọa một đám sư phụ, đệ tử vốn đầy ngập vui mừng tức khắc biến thành gào thét, nhất loạt thu chân, lùi lại phía sau, mặc niệm nói:

“Sư huynh tuyệt đối không nhìn thấy ta, tuyệt đối không nhìn thấy ta!”

Liếc mắt nhìn bên cạnh đại sư huynh, do dự nói.

“Cái người cao to đại sư huynh đang ôm kia là ai a? Sao lại thân thiết như thế?”

Vẫn là môn chủ Lục Thanh Sơn lớn gan hơn chút, cười cười trương cái mặt thanh lệ ngập ngừng đi qua, nhìn Trầm Trọng Sơn rồi lại nhìn Triệu Nhị Ngưu, sau cùng cầm tay Triệu Nhị Ngưu nói: “Nương tử của đồ đệ tới đây a! Dọc đường vất vả! Đi nào đi nào, sư phụ ta chuẩn bị đồ ăn ngon cho người!”

Triệu Nhị Ngưu đỏ mặt, xấu hổ muốn bỏ tay Trầm Trọng Sơn đang ôm eo mình ra.

“Nương...nương tử cái gì!!! Ta....Ta....Còn không mau thả ta ra!!!!”

Trầm Trọng Sơn mỉm cười, hai tay vòng chặt, ôm Triệu Nhị Ngưu vào lòng, mặt mang tuyết sắc tươi cười, ái muội nói:

“Sư phụ nói là sự thật thôi ~”

Đám đệ tử đứng cách đó không xa đồng loạt há to miệng, giật mình tỉnh ngộ, gật gật đầu nói: “Nga....Thì ra là thế a....”

Triệu Nhị Ngưu buồn bực, ám vệ Nhất, Nhị, Tam, Tứ, Ngũ đứng sau Trầm Trọng Sơn đều không chút biến sắc, đảo mắt liếc liếc.

Lục Thanh Sơn lập tức quay đầu, nghiêm mặt quát: “Còn không mau đi chuẩn bị! Đại sư huynh các người đại giá quang lâm, còn dẫn theo sư tẩu, các người còn đứng đó làm gì!”

Một tiếng quát này vẫn là có điểm uy nghiêm, dám dè tử người nhìn ta, ta nhìn người, tức khắc có mấy người bước tới gần, tươi cười đứng hai bên Triệu Nhị Ngưu.

“Sư tẩu!”

“Sư tẩu mệt mỏi đi! Để ta dẫn ngài đi nghỉ a!”

“Sư tẩu, đi bên này!”

“Sư tẩu, ta đỡ người!”

.....

.....

Triệu Nhị Ngưu nhìn người này, nhìn người kia, rốt cục bạo phát.

“Ta đã nói không phải!”

Kêu la không có hiệu quả, giấy dựa vô dụng, vẫn là bị mọi người kéo vào Tuyệt Trường môn, Trầm Trọng Sơn theo sau ôn hòa cười, nhẹ nhàng phẩy phẩy chiết phiến trong tay.

“Trọng Sơn, người thành công?”

Lục Thanh Sơn bám lấy hần, đề ra nghi vấn.

Trầm Trọng Sơn ba một tiếng khép lại chiết phiến, nheo mắt phượng.

“Người nghĩ thế nào!”

Lục Thanh Sơn gật đầu, hai mắt lấp lánh.

“Mau nói cho sư phụ đi, như thế nào thành?”

Trầm Trọng Sơn không thèm nhìn hần, hướng phía sau Lục Thanh Sơn hỏi:

“Đại sư phụ, gần đây có khỏe?”

“Ừm, vẫn tốt.”

Bạch Cẩm Thánh gật gật đầu, gương mặt anh khí hòa nhã mỉm cười, nhìn chằm chằm vào Lục Thanh Sơn giờ đã hóa đá.

Trầm Trọng Sơn khẽ khụ một tiếng, nhìn nội đình nói.

“Đại sư phụ, ta đi vào trước.”

Không đợi hai người trả lời, đã không thấy bóng dáng Trầm Trọng Sơn, Bạch Cẩm Thánh bước tới trước, Lục Thanh Sơn lùi chân.

“Ai nha!!! Trên bếp còn canh sâm gà ta hầm cho Nhị Ngưu a!!!!”

Liền chạy về bếp trốn đi, Bạch Cẩm Thánh cũng không đuổi theo, tựa vào hiên cột nhìn mặt thân ảnh mảnh khảnh kia, tà khí cong môi.

“Xem người có thể trốn được bao lâu!”

Triệu Nhị Ngưu trở thành tiêu điểm, một cái Tuyệt Trường môn lớn như vậy đều vây quanh hần chuyển chuyển, muốn gì có nấy, người bảo hần có thể không khẩn trương sao?

“Đi nhà vệ sinh có người theo, tắm rửa một chút cũng có người đợi, ăn một bữa cơm còn phải nói cái nào ăn ngon cái nào hợp vị! Kỳ thật ta đều muốn ăn mà!”

Buổi tối, Triệu Nhị Ngưu ngồi bên bàn, nhìn Trầm Trọng Sơn oán giận nói.

Trầm Trọng Sơn buông quyển sách trên tay, mắt hàm ý cười, khẽ gọi.

“Nhị Ngưu, lại đây.”

Triệu Nhị Ngưu vẫn bất mãn, lơ đi lời hắn, tiếp tục bóc vỏ ăn quýt.

Trầm Trọng Sơn cười cười, đứng lên đi qua, cúi xuống nhìn Triệu Nhị Ngưu.

“Bọn họ thích người mới như vậy, không tốt sao?”

“Không tốt, ai cũng kêu ta sư tẩu!!!”

Trầm Trọng Sơn ngồi xuống, ý cười trong mắt càng sâu.

“Ta cảm thấy tốt lắm a!”

Triệu Nhị Ngưu vỗ bàn, đứng lên.

“Tốt....Tốt cái gì!! Ta là một đại nam nhân a, sao có thể....Sao có thể....”

Trầm Trọng Sơn cầm một múi quýt Triệu Nhị Ngưu ăn thừa để trên bàn, bỏ vào miệng, mới chậm rãi nói.

“Vậy ta gả cho người là được?”

“A?”

Triệu Nhị Ngưu mạnh quay đầu, liền bị Trầm Trọng Sơn ôm lấy, tiếng cười thản nhiên truyền vào lỗ tai.

“Người nói được không?”

Tim Triệu Nhị Ngưu đập bình bịch, gương mặt nhìn gương mặt tuyệt sắc đối diện, trên đó là ôn nhu mỉm cười, tay chân hắn tê dại, đầu óc cũng đình trệ, gật gật đầu ngốc nói.

“Nga.”

Cặp mắt hồ ly của Trầm Trọng Sơn híp lại, tưởng như có thể chảy ra nước đến, chớp nhoáng đã ôm lấy Triệu Nhị Ngưu, cười gian nói.

“Chúng ta đây có phải là nên trực tiếp động phòng hay không? Phu quân?”

Triệu Nhị Ngưu có ngốc mấy cũng biết sắp phát sinh chuyện gì, vội vàng giãy dụa, kêu la.

“Ai ai ai a! Trầm Trọng Sơn, người làm cái gì! Ta.....Ta.....Ta không lấy!!!!”

Chuyện Trầm Trọng Sơn suy tính đã lâu, Triệu Nhị Ngưu người có thể nói không được sao!

Đem Triệu Nhị Ngưu đặt lên giường, Trầm Trọng Sơn khẽ vung tay, sa mạn liền hạ xuống, Triệu Nhị Ngưu lo lắng muốn bò ra ngoài, Trầm Trọng Sơn hắc hắc cười hai tiếng, xông đến.

Giường kêu kéo kẹt vài cái, rồi bắt đầu lặng im, chỉ nghe thấy Triệu Nhị Ngưu thở gấp.

“Ai ai!!!! Điểm nhẹ, điểm nhẹ!!!!”

Trầm Trọng Sơn khàn khàn dụ hoặc.

“Nhị Ngưu, thả lỏng, còn thiếu một chút, ngoan, thả lỏng!”

“A!!!!”

Chỉ nghe Triệu Nhị Ngưu kêu to một tiếng, Trầm Trọng Sơn chụt chụt hôn lên môi hắn, rồi tức khắc đi vào.

“Ừm....”

Trước lạ sau quen, dần dần sẽ không đau như lúc đầu, Trầm Trọng Sơn tách hai chân Triệu Nhị Ngưu, nhìn hắn mông lung chìm đắm nằm dưới thân mình, cúi đầu nhẹ giọng nói.

“Nhị Ngưu, ta muốn động.”

Triệu Nhị Ngưu nào còn thần trí nói chuyện, thẹn đỏ mặt, ân a hai tiếng.

Trầm Trọng Sơn hôn lên đôi môi mê người kia.

Trong phòng liên tục vang lên tiếng thở dốc, tiếng rên rỉ, tiếng thân thể chạm vào nhau, tiếng giường kêu kéo kẹt....Thật sự là một đêm tuyệt đẹp a.....

34. Chương 34

Tuyệt Trường môn có ngàn ngàn vạn vạn đệ tử, người người anh hùng hào kiệt, hán tử khí phách, dù chẳng dám tự nhận ngạo khí ngất trời, nhưng nói chút tài trí, khí chất hơn người, đó là ai ai cũng có...Haiz, tiếc rằng vừa biết đại sư huynh nhà mình về chơi, bao nhiêu khí thế tài trí hơn người đều tan biến sạch sẽ, huống chi còn mang về một vị sư tẩu, người nói điểm khí phách nhỏ nhoi đó còn có thể giữ được sao?

Lục Thanh Sơn chân trước chân sau theo sát chiếu cố, tuy chủ yếu là vì trốn tránh Bạch Cẩm Thánh, nhưng thể diện vẫn phải đầy đủ, cho nên tâm điểm của Tuyệt Trường môn tất nhiên là dồn về Triệu Nhị Ngưu rồi.

Trầm Trọng Sơn thành công ‘ăn’ Triệu Nhị Ngưu lần thứ 2 sau, cảm thấy mỹ mãn cực kỳ, tươi cười cũng càng thêm sáng lạn, mũi hoặc lòng người...Tay trái ôm Triệu Nhị Ngưu, tay phải cầm hoa quế cao đút cho người trong lòng, Triệu Nhị Ngưu hừ hừ hai tiếng một ngụm ăn liền hai miếng, tại sao Triệu Nhị Ngưu lại nghe lời như vậy?

“Nhị Ngưu, đỡ hơn không? Thất lưng còn đau lắm không?”

Triệu Nhị Ngưu nhắm mắt, hồn dỗi chui vào trong chăn.

Trầm Trọng Sơn vươn tay ôm hân vào lòng.

Triệu Nhị Ngưu xoay xoay, thất lưng đau, đành từ bỏ, ngoan ngoãn nằm yên trong lòng Trầm Trọng Sơn, ngủ.

Khi tỉnh lại đã là buổi chiều, tà dương hắt qua ô cửa, gắt đến chói mắt, Triệu Nhị Ngưu hé mắt nhìn, Trầm Trọng Sơn không ở bên người, vươn đầu nhìn ra bên ngoài, cũng không thấy bóng dáng đám đệ tử đâu, tâm tình nhất thời tốt lắm, ngồi dậy, chỉnh lại quần áo, dùng nước để sẵn ở bên lung tung lau qua mặt, vươn đầu dò xét..

“Hắc ~ thực không có người! Hắc hắc ~”

Rút đầu vào, mở túi tiền, đếm đếm.

“Ha ha! Ta có một lượng bạc a!”

Lại vươn đầu lắc lắc.

“Ta muốn ăn mỹ thực! Ta muốn ăn mỹ thực!”

Một. Hai. Ba. Vươn chân phải, xác định chuẩn phương hướng, bắt đầu chạy!

Ngốc tử chính là ngốc tử, quả thật không sai.

Tự nhận là mình trốn đi người không biết quỷ không hay, lại không biết năm ám vệ sau lưng một cái cũng không thiếu.

Đường cái náo nhiệt, Triệu Nhị Ngưu theo mùi mà đi, gặp cái gì ngon thì ăn cái nấy.

Một nam tử tư sắc thượng thừa, mắt phượng, môi hồng, da trắng như tuyết, khí chất nhu hòa, con người vừa chuyển liền hiển phong tình, lăng thần đậm cười, kề sát bên tai một nam tử khác xuất chúng không kém nói nhỏ:

“Kia là hân đi, có thể có trò vui chơi nha.”

Gương mặt cương nghị của nam tử nọ lộ vẻ nghi hoặc hồi lâu, sau đó chuyển thành vẻ hiểu rõ, đôi mắt đẹp cũng nhiễm ý cười.

Triệu Nhị Ngư đang ăn sủi cỏ, một ngụm hai cái, hai ngụm hết một bát, trên bàn bát chất thành núi.

“Nha!”

Một người bỗng nhiên ngã vào lòng Triệu Nhị Ngư, Triệu Nhị Ngư ngửi thấy mùi hương thơm dịu, người trong lòng lại nhu nhược mềm mại.

Cô nương nhà ai không cẩn thận như vậy, Triệu Nhị Ngư đỡ người dậy.

Thật...thật..thật.....Đẹp!

Mỹ nhân rủ mi, hai má ửng hồng, dáng người tiêm tể, một đoạn vạt áo trên hoa phục lụa là hơi chút mở ra, để lộ gáy ngọc như tuyết làm người mơ màng.

“Công tử, ta...”

Thanh âm trong trẻo như bích châu rơi xuống khay ngọc, uyển chuyển ẩn tình, thật khiến người nghe tâm tư nhộn nhạo, cũng làm bao vị khách nhân xung quanh thâm ao ước.

Triệu Nhị Ngư nhìn lần 1, nhìn lần 2, trên mặt cũng không thấy vẻ kinh diễm.

“Không có việc gì, cô nương cẩn thận một chút là được.”

Trầm Tư Kính trợn đôi mắt đẹp, thầm nghĩ người này sao lại không bị mỹ mạo của mình mê hoặc! Nội tâm vô cùng kinh ngạc, đồng thời cũng có chút tự ái.

Triệu Nhị Ngư cũng không phải không biết mỹ nhân này rất đẹp, chỉ là mỗi ngày đều đối diện với tuyệt sắc vô song Trầm Trọng Sơn, cho nên tiêu chuẩn về cái đẹp đại khái đã có điểm mơ hồ.

Trầm Tư Kính bĩu môi đi ra cửa diêm, tuần nam Mộ Dung Dục cũng đúng lúc đi tới.

“Tiểu Dục...Tên gốc to xác kia không bị mỹ mạo của ta mê hoặc a~ Chẳng lẽ ta đã là hoa tàn liễu úa sao?”

Mộ Dung Dục ôm người yêu đang buồn bực, chỉnh lại vạt áo Trầm Tư Kính nói.

“Trong lòng ta người là đẹp nhất.”

Trầm Tư Kính lập tức chuyển tình, ngược hai mắt sáng ngời nói.

“Ta lấy được nha!”

Triệu Nhị Ngư ăn xong vô số sủi cỏ, đứng lên chuẩn bị trả tiền.

Sờ sờ, sờ sờ tiếp, sờ sờ tiếp nữa, hoảng loạn sờ sờ tiếp tiếp nữa.

Lão bản đen mặt, mưa gió sắp sửa nổi lên.

Triệu Nhị Ngư nóng nảy.

“Bạc của ta đâu?”

Giương mắt nhìn lão bản, tiếp tục sờ những chỗ có thể cất tiền trên người.

“Sao lại thoáng cái đã không thấy đâu nhỉ? Vừa rồi rõ ràng vẫn còn!”

Lão bản hùng hổ rống.

“Muốn ăn cơm chùa a! Đưa tiền mau!”

Triệu Nhị Ngư khóc không ra nước mắt, không tìm thấy tiền trong túi, nhìn nhìn xung quanh, thầm nghĩ.

[Sao lúc này không có ở cạnh ta mà!] (hờ, giờ em nó mới nghĩ đến anh a = =)

Quay đầu hướng lão bản.

“Ta...Ta không phải muốn ăn cơm chùa, tiền của ta bị trộm!”

“Ai thèm quan tâm a! Không trả tiền, cũng đừng nghĩ đi!!!”

Lão bản hét to một tiếng, ba tiểu nhị đi ra, vây quanh Triệu Nhị Ngư, nói muốn đưa tới nha môn.

Triệu Nhị Ngưu hoảng sợ nôn nóng, bị người ta đẩy đi, trong lòng kêu gào làm sao bây giờ!

“Lão bản đợi đã.”

Thanh âm ôn hòa từ sau lưng vang lên, Mộ Dung Dục đứng đó, rất có khí thế.

Lão bản vừa thấy là Mộ Dung Dục, trên mặt lập tức đổi thành tươi cười, vội vàng đi qua cúi người.

“Thì ra là Mộ Dung công tử a! Tiểu nhân xin thỉnh an ngài!”

“Ừm.”

Mộ Dung Dục ừ nhẹ một tiếng, nhìn về phía Triệu Nhị Ngưu nói.

“Chuyện gì?”

Lão bản tức khắc gật đầu, nhanh chóng trả lời.

“Tên kia muốn ăn cơm chùa, tiểu nhân đang định đưa hắc đến nha môn!”

Mộ Dung Dục khẽ vung tay phải, tùy tùng ở bên liền lấy ra một thỏi bạc.

“Đây là công tử nhà ta trả thay hắc, người xem có đủ hay không!”

Lão bản kia nhất thời cười không thấy mắt, lại cúi người nịnh nọt.

“Đủ, đủ!”

Triệu Nhị Ngưu đi ra, theo sau Mộ Dung Dục, ngốc nghếch gãi gãi đầu, ngượng ngùng đỏ mặt.

“Cám ơn người a! Ta.....Ta sẽ trả lại cho người!”

Mộ Dung Dục cong khóe môi, thâm nghĩ nguyên lai là tên nhà quê.

“Công tử đừng khách khí, nhắc tay chi lao mà thôi, cần gì nói đến.”

“Nhắc...Nhắc...Nhắc cái gì?”

Mộ Dung Dục có điểm không nhận được, Trầm Tư Kính trốn gần đó hít sâu hai lượt, cố gắng bình ổn ý muốn cười to.

Ho nhẹ một tiếng, Mộ Dung Dục lại là xuân phong đầy mặt.

“Cũng là hữu duyên, chi bằng công tử đến quý phủ của ta dừng chân một lát.”

Triệu Nhị Ngưu chần chờ, nghĩ mình đi ra lâu như vậy, nếu Trầm Trọng Sơn phát hiện thì phải làm sao bây giờ!

Mộ Dung Dục thấy Triệu Nhị Ngưu cúi đầu do dự, làm như vô tình đối tùy tùng nói.

“Hôm qua là ngày đưa thịt nai tới?”

Tùy tùng theo Mộ Dung Dục mười mấy năm, chủ tử của hắc mỗi thời điểm mỗi ngữ khí ám chỉ điều gì, hắc đương nhiên hiểu rất rõ!

“Dạ phải, còn tươi nguyên, tối hôm qua đã sai người ướp hương liệu, hôm nay sẽ nướng dùng!”

“Ừm, tốt lắm.”

Lại đối Triệu Nhị Ngưu giờ đã tò mò ngắc đầu nói.

“Công tử có thể nể mặt tới chơi?”

Triệu Nhị Ngưu vừa nghe có thịt nai, lập tức đem Trầm Trọng Sơn trong lòng trực tiếp đổi thành thịt nai nướng thơm ngào ngạt.

“Được, được!”

Lên xe sói vào phủ sói, đó chính là tự chui đầu vào bụng sói.

Chớ có hỏi năm ám vệ không thiếu một cái chạy đi đâu, kỳ thật bọn họ chẳng hề chạy đi đâu cả, bọn họ là trơ mắt nhìn Triệu Nhị Ngưu bị người móc trộm tiền, trơ mắt nhìn tên trộm kia đường đường chính chính đi ra ngoài, còn trơ mắt nhìn Triệu Nhị Ngưu lên xe, vì sao?

Trầm Tư Kính ngoái đầu nhìn lại cười, nói ra chân lý.

“Hỏi thừa, bọn họ một đám là ta đưa cho Trầm Trọng Sơn, ai là lão đại? Đương nhiên là ta!”

35. Chương 35

Lại nói năm ám vệ yên lặng cam chịu nhìn Triệu Nhị Ngưu đi vào Dung Vương phủ, trước khi đóng cửa Trầm Tư Kính còn vươn cái mặt đáng yêu ra ngoài, cong mày cười khê, nhỏ giọng nói.

“Còn không mau đi báo cho chủ tử nhà người!”

Liền “!” một tiếng đóng cửa lại.

Nhóm ám vệ người nhìn ta, ta nhìn người, hai mắt sáng rực.

“Ta tuyệt đối không đi!”

Ám vệ Tam nhăn nhó cái mặt xinh đẹp, chẳng hề để ý hình tượng quát to một tiếng, nhảy lên mái nhà.

Ám vệ Nhị cùng ám vệ Ngũ liếc nhìn nhau, nhất tề nhún chân lùi về phía sau, không thấy bóng dáng.

Ám vệ Tứ với gương mặt búp bê đầy vẻ nôn nóng, đang muốn chạy đi, trong Dung Vương phủ lại truyền đến giọng nói trầm thấp.

“Tiểu Ngôn, Thượng Quan Lãm sau lưng người e là chuẩn đi trước tiên rồi.”

“A?!!!!”

Ám vệ Tứ, cũng chính là Tiểu Ngôn đáng yêu của chúng ta vội vàng quay đầu nhìn lại, quả nhiên, chỉ còn có một mình hắn!

“Ô ô ô.....Vì cái gì mỗi lần đều là ta....”

Tiểu Ngôn ghen đỏ mặt, mắt to sưng nước, đáng vẻ ảo não, thật sự là đáng yêu đến cực điểm.

Trầm Tư Kính đậm cười hai tiếng, nói.

“Mau đi!”

“Ô ô ô ô....”

Vừa khóc vừa hướng Tuyệt Trường môn lao đi.

Bên này Triệu Nhị Ngưu vào Dung Vương phủ, ngồi trước bàn cơm, liền trông ngóng thịt nai trong truyền thuyết.

Mộ Dung Dục mỉm cười lắc đầu, thầm nghĩ nhân vật hàng đầu như Trầm Trọng Sơn sao lại đi yêu tên ngốc to xác này a?

Thân thủ rót rượu cho Triệu Nhị Ngưu.

“Công tử, mời.”

Triệu Nhị Ngưu nhìn chén rượu ngọc bích, liếm liếm đầu lưỡi, lòng hiếu kỳ lại nổi lên, vươn lưỡi khê nhấp một ít.

“Nga~ hương vị thật kỳ lạ!”

Nhấp thêm một chút nữa, ha ha cười nói.

“Có điểm ngọt, uống rất ngon.”

Mộ Dung Dục cầm chén rượu trong tay, khê nhấp một ngụm, gật đầu nói.

“Đây là rượu ngon của Tây Vực, nghe nói chỉ dùng nho để nhuộm, mùi vị cam thuần hương ngọt, có tác dụng dưỡng sinh bảo mỹ.”

Triệu Nhị Ngưu không hề nghe vào tai, đơn giản bởi hắn đang thẳng tắp nhìn chăm chăm vào thịt nai nướng vừa mới mang lên.

“Thật thật thật....thơm!”

Nuốt nuốt nước bọt.

Khóe miệng Mộ Dung Dục giật giật, thềm mắng mình thật sự là bị coi thường.

“Công tử không cần khách khí.”

Ngụ ý chính là người ăn đi, dùng sức ăn đi!

“Ha ha!!”

Dứt lời, Triệu Nhị Ngưu đã ngây ngô cười hai tiếng, động thủ.

Bên này, Trầm Trọng Sơn đứng trước cửa sổ, ám vệ Tứ cúi đầu, thỉnh thoảng liếc nhìn chủ nhân nhà mình, rồi lại tức khắc bị khí thế mãnh liệt áp dũa.

Trầm Trọng Sơn nhẹ gõ ván cửa, hồi lâu, thở dài.

“Phiền toái đến đây.”

Ám vệ Tứ run lên một cái, gật đầu.

Đúng vậy, chính là phiền toái, Trầm Tư Kính lại thêm Mộ Dung Dục đúng là thiện hạ đệ nhất phiền toái.

Nhưng còn có thể làm gì đây! Ngốc tử thân yêu ở đằng kia, Trầm Trọng Sơn cắn răng.

“Nếu dám khi dễ Nhị Ngưu của ta...!! Hừ!!!!”

Ám vệ Tứ càng thêm cung kính.

Triệu Nhị Ngưu người này a, chính là có được cơ hội ăn thì nhất quyết không ăn no không bỏ qua.

Mộ Dung Dục trợn to hai mắt, cầm chén rượu sững sờ nhìn tiền phương.

Không sai, phía trước đúng là Triệu Nhị Ngưu đang cuồng loạn nhai nuốt.

Tay trái cầm đùi nai, tay phải cầm cổ, trái phải đều ăn, miệng dính đầy mỡ, thỉnh thoảng ngẩng đầu ngây ngô cười hai tiếng, nội tâm Mộ Dung Dục không ngừng gào thét.

[Trầm Trọng Sơn!!! Người yêu nhằm dã thú sao!!!!]

Đương nhiên, Triệu Nhị Ngưu không phải dã thú, hắn chỉ là một tên ngốc tử mà thôi.

Nửa con nai trên bàn sau nửa khúc đã trọn vẹn đi vào bụng Triệu Nhị Ngưu, vươn tay phải cầm chén cạn sạch một ly rượu ngon Tây Vực, Triệu Nhị Ngưu ợ no một tiếng thật dài.

“Ợ...”

Mộ Dung Dục không nói gì hỏi trời xanh.

[Trầm Trọng Sơn!!! Chừng nào người mới đến a....]

“Ha ha, ăn ngon thật! Đây vẫn là lần đầu tiên ta ăn thịt nai a!”

Triệu Nhị Ngưu dùng tay lau sạch mỡ trên miệng, dựng thẳng ngón tay cái nói.

“Thật không?”

Mộ Dung Dục tránh đi cái tay đầy mùi thịt của Triệu Nhị Ngưu, miệng cười nói.

“Trầm Trọng Sơn không cho người ăn sao?”

“Hắn chưa cho ta nếm qua cái này, nhưng nếm qua rất nhiều thứ trước kia ta chưa từng được ăn, ai ai!! Người quen Trầm Trọng Sơn a!!!”

“Đâu chỉ quen biết.”

Gương mặt tuần tú của Mộ Dung Dục tối sầm lại, cười lạnh hai tiếng.

“Chúng ta còn có thâm cừu đại hận!!!!”

“A a a a????”

Mộ Dung Dục lập tức thay khuôn mặt bi thương, hai mắt rưng nước, chùng sắp rơi lệ.

“Muội muội ta thuần khiết mỹ lệ như vậy, lại không ngờ tên Trầm Trọng Sơn kia...Hừ!!!”

Triệu Nhị Ngưu bối rối không hiểu vì sao, run thanh hỏi.

“Hắn...Hắn....Hắn làm sao vậy?”

Mộ Dung Dục thấy Triệu Nhị Ngưu đã mắc mưu, hai mắt càng ặng nước, càng ra vẻ bi thương, oán hận nói.

“Nếu không có hắn, muội muội ta cũng sẽ không một mình âm thầm thương, độc thủ khuê trung, thanh danh nhơ bẩn!!!”

Tay chân Triệu Nhị Ngưu đã đông cứng, đầu óc không nghe sai sử ong ong tác hưởng.

“Nhớ...Nhớ bản..?”

Triệu Nhị Ngưu chỉ cảm thấy răng nanh va vào nhau, trái tim lạnh buốt.

“Trầm....Là...Ta...Ta...”

Liên nói không ra lời.

Mộ Dung Dục biết ý của Triệu Nhị Ngưu, lại nói.

“Hắn!!! Chính là tên Nhị hoàng tử kia!! Hắn thấy muội muội ta xinh đẹp, liền độc chiếm về mình, cũng không ngờ mới vài tháng ngắn ngủi đã vứt bỏ muội muội ta!!!!”

Dứt lời, còn thực lấy ống tay áo lau lệ.

“Người nếu có muội muội, nhất định đừng để Trầm Trọng Sơn làm hại a!!!”

Triệu Nhị Ngưu ngã ngồi trên ghế, hai mắt đại ra, nhìn phía trước, trong lòng không hiểu vì sao lại đau như vậy, đau tới mức muốn chết..

“Ta..... Ta.....”

Há mồm không nói được nửa câu, chỉ là choáng váng, ướm mắt.

Hổng rồi không phải là muội muội ta, mà là chính ta a!

Những lời này ong ong xoay quanh trong đầu.

Trong nội gian, Trầm Tư Kính đầm ngực dậm chân, cười trước ngã sau, chỉ kém tắt thở.

“Hay, hay!!”

Xa xa Trầm Trọng Sơn bắt giắc rùng mình một cái.

36. Chương 36

Mộ Dung Dục nhìn Triệu Nhị Ngưu ngây người trước mặt, trong lòng ghen một hơi thật to, muốn cười lại không dám cười, thẳng đem khuôn mặt tuần tú ghen thành đầu heo.

Triệu Nhị Ngưu làm sao nhìn ra được nỗi khổ của Mộ Dung Dục, ngây ngốc ngồi tại chỗ, tuyệt không biết nên làm cái gì, nên biểu hiện như thế nào.

“Cạch~”

Cửa phòng đóng kín bị đẩy ra, một trận gió đêm mát lạnh thổi vào, tâm Triệu Nhị Ngưu lạnh lẽo, giường mắt nhìn lại.

Đặt trên cạnh cửa là một đôi tay trắng nõn thon dài, tư thế đẩy cửa ưu mỹ, thấm vào gió vài phần hương thơm, liền thấy một mỹ nhân chậm rãi đi vào, hai hàng lông mày nhíu lại, đôi mắt thủy nhuận, thần sắc hàm oán hàm sầu, chộc người yêu thương.

“Ca ca~”

Môi son khê mở, tự tự như ngọc.

Mộ Dung Dục lập tức đứng dậy đi qua, đỡ lấy Trầm Tư Kính hiện vận nữ trang, sắc mặt lo lắng nói.

“Kính nhi sao lại ra đây? Thân mình đỡ hơn không?”

Khóe mắt Trầm Tư Kính giật giật vài cái, giường mắt, ôn nhu nói.

“Tốt hơn nhiều rồi, ta thấy trời đêm thật đẹp, muốn ra đi dạo.”

Đảo mắt nhìn sang Triệu Nhị Ngưu, hỏi.

“Ca ca có khách tới sao?”

Mộ Dung Dục liền đỡ Trầm Tư Kính ngồi xuống.

“Vị này là Triệu công tử, là....”

Giả bộ tạm dừng, chuyển sang đối Triệu Nhị Ngưu nói.

“Đây là muội muội ta.”

Triệu Nhị Ngưu nhìn nữ tử dịu dàng yếu đuối trước mặt, nàng xinh đẹp như vậy, khiến người ta tâm động như vậy, một nữ tử như thế sợ là mấy đời Triệu Nhị Ngưu cũng không thể có được [Trầm Trọng Sơn: Vớ vẩn, cả đời người không phải của ta?], thế nhưng một nữ tử tốt đẹp đến vậy, Trầm Trọng Sơn lại....lại....

Triệu Nhị Ngưu nắm chặt tay, cố gắng không run rẩy, cả tâm lẫn người đều lạnh đến đáng sợ.

“Vậy ta tính là gì?”

Trong lòng lặng lẽ thì thầm.

“Cạch~”

Cửa lại bị đẩy ra, gió đêm vẫn lành lạnh, hương hoa lan quen thuộc, mê say lòng người.

Cả người như hãm sâu trong hàn băng, run như lá vàng giữa gió thu, Triệu Nhị Ngưu cúi đầu, không muốn nhìn người tới.

Trầm Trọng Sơn đẩy cửa liền thấy Triệu Nhị Ngưu ngồi ở trong, cúi đầu thật thấp, nhìn lại hai người ngồi bên, thâm than không tốt.

Quả nhiên, không đợi Trầm Trọng Sơn mở miệng, đã nghe Trầm Tư Kính thẳng thốt kêu lên, Triệu Nhị Ngưu vội ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy nàng kia đứng dậy, hai tay che miệng, vừa mừng vừa sợ nhìn mỹ nam phong hoa tuyệt đại ở cửa.

“Trọng...Trọng Sơn!!!”

Gió thổi y bào tung bay, Trầm Tư Kính như hồ điệp翩翩 bay qua, ôm cổ Trầm Trọng Sơn.

“Trọng Sơn, là người sao? Người rốt cục tới đón ta sao?”

Gò má phi hồng, giọt lệ trong suốt, mãn nhãn vui sướng, trên mặt không còn vẻ thê oán vừa rồi nữa, mà thay vào đó là vui mừng khôn xiết.

Triệu Nhị Ngưu cắn môi, trong lòng đau lại vẫn ép mình ngồi yên như cũ, thật sự là một bức đoàn tụ đồ cảnh đẹp ý vui a!

Trầm Trọng Sơn bỏ nghi hoặc sang một bên, nhìn về phía Triệu Nhị Ngưu, thấy hấn cắn môi, mắt đau khổ phần giãn, giật mình hiểu ra Trầm Tư Kính cùng Mộ Dung Dục đang diễn trò quỷ gì, vội vàng đẩy ra Trầm Tư Kính đang kề sát vào người mình.

“A!”

Trầm Tư Kính vừa đảo, ngã xuống đất, chống tay ngồi trên sàn khóc lóc như lê hoa nhỏ sương, thê lương vô cùng.

“Trọng sơn?”

Thủy mục đầy lệ, Trầm Tư Kính ai oán nghi vấn.

Triệu Nhị Ngưu vội bước qua, nâng Trầm Tư Kính dậy, trong mắt ngập tràn phần nộ, rống to.

“Người làm gì!!!”

Trầm Trọng Sơn thâm nghĩ tên gốc Triệu Nhị Ngưu này sợ là người khác nói gì cũng tin rồi, vội vàng nói.

“Nhị Ngưu, người đừng tin lời bọn họ, bọn họ là...”

“Trọng sơn.....”

Trầm Tư Kính tức khắc nhảy dựng lên lại ôm lấy Trầm Trọng Sơn, ngẩng khuôn mặt đã vương đầy nước mắt.

“Người vì sao phải nói vậy, ta yêu người như thế, tại sao người lại cách ta mà đi, người không thích ta điểm nào? Ta sửa, toàn bộ ta đều sửa! Ta chỉ cầu người đừng rời bỏ ta...đừng rời bỏ ta....”

Mộ Dung Dục kéo Trầm Tư Kính lại, trừng mắt đối Trầm Trọng Sơn.

“Người!!! Người còn tới làm gì!!! Bỏ rơi muội muội ta, người bây giờ còn dám vác mặt đến đây!!!!”

Trầm Tư Kính giãy khỏi vòng tay Mộ Dung Dục, ngã ngồi trên đất, che mặt, ô ô khóc thành tiếng.

Triệu Nhị Ngưu nhìn cảnh này, đỏ mắt, bạo rống một tiếng.

“Trầm Trọng Sơn!!! Người! Người! Người mẹ nó không phải người!!!!”

Liền một bước bước ra cửa, chạy ra ngoài.

Trầm Trọng Sơn cũng không đuổi theo, y biết hiện tại Triệu Nhị Ngưu là hận chết mình, giải thích như thế nào hấn cũng sẽ không tin, vì thế chỉ phất tay ý bảo ám vệ Tam đuổi theo.

Quay đầu, tuyệt mỹ dung nhan triển khai một cái cười lạnh.

“Diễn cũng thật tốt.”

Trầm Tư Kính đứng dậy, vỗ vỗ bụi đất trên áo.

“Ha ha, thường thôi, thường thôi....Người ta thấy Tiểu Dục diễn mới giỏi nha!”

Mộ Dung Dục ngồi xuống, cầm một ly rượu ngon Tây Vực, chậm rãi nhấp một ngụm.

“Rượu này quả nhiên là thượng phẩm.”

Trầm Tư Kính dựa vào vai Mộ Dung Dục, nở nụ cười quyến rũ.

“Trọng Sơn, người nói nửa con nai này xứng với rượu ngon Tây Vực....”

Ném cái mỵ nhân, cười duyên nói.

“Sẽ như thế nào a....”

Lòng thâm kinh vang một tiếng, Trầm Trọng Sơn lãnh mặt, vội vàng xoay người, phi về hướng Triệu Nhị Ngưu vừa chạy.

Trầm Tư Kính quần quần lộn tóc, ngưỡng mặt tươi cười, mắt đẹp câu hồn.

“Tiểu Dục...Người nói người ta nữ trang có đẹp không...”

Mộ Dung Dục quăng chén rượu trong tay, ôm lấy ái nhân xấu xa thích gây sự vào lòng, hôn một cái, kề sát tai bật hơi.

“Cởi ra đẹp nhất.”

37. Chương 37

Triệu Nhị Ngưu tức điên rồi, trong lòng vừa đau vừa giận, gần như sắp mất lý trí.

Cũng không biết mình đi hướng nào, đầu óc hỗn loạn không thể suy nghĩ.

Ám vệ Tam đi theo phía sau, thấy Triệu Nhị Ngưu hùng hổ tựa trâu rừng, nghĩ thầm.

“Ngốc Ngưu này, chắc không làm việc gì ngu ngốc chứ!”

Người đã nói là ‘ngốc Ngưu’, làm chuyện gì đều không phải là việc ngốc sao?

Triệu Nhị Ngưu một đường chạy ra khỏi cửa thành, đi về phía rừng cây.

“Hừ, ta biết ngay mà!”

Phấn hận đá vào gốc cây.

“Hừ! Thấy ta dễ bắt nạt!”

Ngồi dưới đất, mắng.

“Trầm Trọng Sơn, người mẹ nó không xứng làm người!!! Phá hủy cô nương tốt nhà người ta!!”

Hồi đầu lại nghĩ tới mình.

“Ta thật sự là thiên hạ đệ nhất ngu ngốc!”

Ám vệ Tam ngồi xổm trên cây, giật nhẹ khoe miệng, thầm nghĩ Triệu Nhị Ngưu này đúng là lớn mật, dám mắng Trầm Trọng Sơn như vậy, chỉ sợ thế gian này cũng chỉ có mình người mà thôi, trong lòng nhất thời đối Triệu Nhị Ngưu bắt đầu sinh ra sùng bái.

Triệu Nhị Ngưu mắng được một hồi, liền thấy toàn thân nóng lên, cảm giác thiếu thiếu khó chịu, bèn cởi áo ngoài ra.

“Sao bỗng dưng lại nóng thế a?”

Nóng, nóng quá, nóng đến mức như bị hỏa thiêu, khó nhin sờ sờ ngực, nơi đó như có một luồng hỏa nhiệt đang bùng cháy dữ dội.

“Sao lại nóng như thế? Thật là khó chịu!!!”

Đi được vài bước, Triệu Nhị Ngưu dần dần thở gấp, nằm dưới đất, không có khí lực.

Lúc Trầm Trọng Sơn đến liền thấy Triệu Nhị Ngưu co quắp nằm trên mặt đất, thân trên trần trụi, quần áo bị vứt ở một bên.

Vội vàng chạy qua ôm lấy hắn, cảm nhận được nhiệt độ từ người Nhị Ngưu truyền sang.

“Nhị Ngưu..Nhị Ngưu?”

Cảm giác nóng như muốn hòa tan, Triệu Nhị Ngưu mơ hồ nghe thấy có người gọi mình, tay người nọ lạnh lạnh.

Triệu Nhị Ngưu dịch qua, nằm trong vòng tay Trầm Trọng Sơn, thoải mái than nhẹ.

“Ân...”

Mở mắt ra, thấy Trần Trọng Sơn trước mắt, lập tức nhích gần thêm, Trần Trọng Sơn gắt gao ôm Triệu Nhị Ngưu vào lòng.

“Nhị Ngưu, cảm thấy thế nào?”

Thanh âm mềm nhẹ.

“Nóng, ta thấy nóng quá!”

Trần Trọng Sơn nhìn Triệu Nhị Ngưu ửng hồng toàn thân, nội tâm rung động, thầm nghĩ thật nài kết hợp với rượu hiệu quả quả nhiên không phải tầm thường a, lại nhìn tư thái mê người của Triệu Nhị Ngưu, cúi đầu hôn lên vai hắn.

“A....”

Mẫn cảm hơn gấp trăm lần so với bình thường, Triệu Nhị Ngưu làm sao chịu được, chỉ có thể vô lực nằm thở dốc.

“A...a....”

Nơi bị Trần Trọng Sơn hôn lên truyền đến cảm giác tê dại, lan tràn khắp cơ thể, thậm chí muốn càng nhiều.

Trần Trọng Sơn cởi bỏ quần hắn, thấy bên dưới đã sôi trào, trướng tím, thân thủ cầm lấy, liền nghe Triệu Nhị Ngưu kêu to..

“A!!! Đau đau đau....”

Sợ là sưng đã lâu, Trần Trọng Sơn buông tay ra, tham hưởng hậu đình.

“Nhị Ngưu, kiên nhẫn một chút, sẽ cho ngươi thoải mái ngay thôi.”

Rồi lại hôn lên môi hắn.

Khuếch trương một lúc lâu, Triệu Nhị Ngưu đã nổi lên khoái cảm, vận vẹo rên rỉ, Trần Trọng Sơn thấy hoa huyệt đã nổi lỏng, nâng dậy ***của mình, chậm rãi tiến vào.

“A.....”

[T.T tác giả không viết được H, ai muốn xem thì đi mua ‘fishy’ về chiến đấu tiếp ha...=)]

Khi Triệu Nhị Ngưu tỉnh lại thấy mình đã ở trong Tuyệt Trường môn, chớp mắt một cái, lại chớp thêm cái nữa, đột ngột ngồi bật dậy.

“Ôi!!!”

Đỡ lấy thất lưng, kêu lên đau đớn.

Trần Trọng Sơn ngồi trước bàn, vừa nghe tiếng Triệu Nhị Ngưu thét to, tức thì phi thân vài bước bay qua.

“Nhị Ngưu!!!”

Vừa mới tới gần, Triệu Nhị Ngưu đã cuộn mình lăn xuống cuối giường, trợn mắt rống to.

“Ngươi đừng tới đây!!!”

Cầm lấy giá nến bên giường, chỉ vào Trần Trọng Sơn.

“Ta...Ta....Ta là nam nhân!! Trên người ta không có gì cả! Ta không sợ ngươi vứt bỏ!!!”

Trần Trọng Sơn ngăn người, chợt hiểu ra, trong lòng có chút cao hứng.

“Ta sao lại sẽ vứt bỏ ngươi?”

“Hừ!!! Cô nương người ta tốt như vậy, ngươi còn bỏ!!! Kẻ như ta...ta...”

Không biết nói gì, lại cúi đầu buồn bực.

Trần Trọng Sơn cười cười, trên mặt hiện rõ hai chữ thỏa mãn thật to, vung tay lên.

“Các người còn không mau đến giải thích!”

Dứt lời, từ gian ngoài đi vào hai người, đúng là Trần Tư Kính cùng Mộ Dung Dục.

“Trọng Sơn...”

Nhào tới ôm chầm lấy, làm nũng.

Triệu Nhị Ngưu trừng mắt. [o].

Trần Trọng Sơn xuất chiêu, Trần Tư Kính thức thời thả tay, quay lại nhìn Triệu Nhị Ngưu đang ngây ngốc ngồi ở cuối giường, lại nhảy qua ôm hân.

“Tiểu Ngưu Ngưu...”

Ông trời a!!! Mau giết ta đi!!! Ta kêu làm sao lại kêu ra cái yêu nghiệt chứ!!!

Triệu Nhị Ngưu run cầm cập, da gà nổi đầy người, nhìn mỹ công tử ôm tay mình, lại ngẩng đầu nhìn Trần Trọng Sơn hắc tuyến đầy mặt cùng Mộ Dung Dục dương dương tự đắc..

“Ta....Sao ta lại thấy bộ dáng hân có điểm giống muối muối người..?” Quay qua nhìn Trần Tư Kính hai mắt đầy sao nhìn mình, bưng tỉnh đại ngộ.

“Nga...Ta biết rồi! Đây là đệ đệ người đi!”

“!!!”

Trên nóc nhà vang lên mấy tiếng rầm rầm liên tiếp, cùng tiếng rên đau rất nhỏ, ám vệ Nhị, Tam, Tứ, Ngũ nhất loạt hy sinh anh dũng.

Trần Trọng Sơn ném cho Trần Tư Kính một cái lườm bén ngót, nói.

“Hân chính là muối muối hôm qua kia! Cũng là thức thức ‘Kính yêu’ của ta!!!!!!”

Chữ chữ nghiêng nặng.

Trần Tư Kính ai oán, chu mỏ nói.

“Trọng Sơn, trước đây người không phải vẫn thích ta như vậy sao!”

Triệu Nhị Ngưu không hiểu, chớp ngươi mâu đáng thương, Trần Tư Kính sắp bóp chết hân!

Trần Trọng Sơn đẩy Trần Tư Kính ‘buồn nôn’ ra, kéo Triệu Nhị Ngưu ôm chặt vào lòng, trừng mắt.

“Còn không đi ra ngoài!!! Để các người nói còn không bằng ta nói!!!”

38. Chương 38

Hai đại phiến toái đi ra ngoài, Trần Trọng Sơn xoay mặt Triệu Nhị Ngưu lại, Triệu Nhị Ngưu vẫn còn phẫn nộ.

“Làm gì!!”

“Nhị Ngưu, người còn chưa hiểu sao?”

Triệu Nhị Ngưu giãy khỏi lòng Trần Trọng Sơn, trong đầu có điểm hiểu được lại có điểm không rõ, ngoài miệng vẫn làm bộ tức giận.

“Hiểu...hiểu cái gì chứ!”

“Nữ tử ngươi gặp hôm qua là thức thức của ta giả trang.”

Triệu Nhị Ngưu đan đan ngón tay.

“Nga.”

Thản nhiên một tiếng, Triệu Nhị Ngưu hiểu rồi.

Trầm Trọng Sơn nở nụ cười, lại kéo hắn lại gần, Triệu Nhị Ngưu rúc sâu vào lòng y.

“Hiểu được là tốt rồi, Nhị Ngưu, tin tưởng ta! Ta tuyệt đối sẽ không làm chuyện có lỗi với ngươi!”

Triệu Nhị Ngưu cúi đầu, nhìn vạt áo Trầm Trọng Sơn.

“Vậy thúc thúc ngươi vì sao lại muốn lừa ta?”

Triệu Nhị Ngưu ngẩng đầu, tràn đầy nghi hoặc.

Trầm Trọng Sơn dịu dàng vuốt ve mặt hắn.

“Thúc thúc ta chính là người như vậy, hắn làm vậy là thích ngươi a!”

“Nga.”

Triệu Nhị Ngưu gật đầu, có chút ngượng ngùng.

Nụ cười xấu xa lại xuất hiện trên mặt Trầm Trọng Sơn.

“Ngươi hôm qua mắng ta không xứng làm người, ta rất buồn.”

“A? Ta...Ta.....Khi đó là....Là....”

“Ghen?”

“....”

Cam chịu, Triệu Nhị Ngưu là trẻ ngoan, trẻ ngoan thì không nói dối.(.^.)

Trầm Trọng Sơn vui vẻ, ôm Triệu Nhị Ngưu giờ đã đỏ bừng mặt.

“Ta thật cao hứng!!!”

Triệu Nhị Ngưu chậm rãi vòng tay ôm lấy Trầm Trọng Sơn, nhỏ giọng nói.

“Ta....Ta không phải không tin ngươi, chỉ là ta....Ta sợ....”

Nâng cằm hắn lên, Trầm Trọng Sơn hỏi.

“Sợ cái gì?”

Triệu Nhị Ngưu lại thẹn thùng cúi đầu, nằm trong lòng Trầm Trọng Sơn, hồi lâu mới rầu rĩ nói.

“Ngươi....Ngươi rất đẹp! Ta....Bộ dáng ta như vậy, ngươi còn thích ta....”

Trầm Trọng Sơn cười khẽ, hôn lên tóc hắn.

“Ngốc tử. Ta thích ngươi chính bởi vì ngươi là ngươi.”

Được rồi, trước mặt kẻ bọn họ, nói sang nhóm ám vệ đáng yêu của chúng ta đi.

Ám vệ Tam cả ngày đắm chìm ở nơi thiên ngoại nào đó, khi thì mặt đỏ tim đập, khi thì nhú mi lo lắng, nhiều nhất vẫn là biểu hiện kinh hãi khủng hoảng, ám vệ Nhị nhìn đồng nghiệp như vậy, nhất thời nổi lên quan tâm đặc biệt.

“Tam, ngươi làm sao vậy?”

Tam liếc đôi mắt đẹp trái phải nhìn nhìn, hít sâu một hơi hạ quyết tâm, vẽ bí mật thì thâm.

“Ngươi có biết nam nhân với nam nhân làm như thế nào không?”

Ám vệ Nhị hí hóp mắt, gương mặt anh khí tăn hiên nghiêng ngả.

“Đương nhiên biết, bất quá, sao ngươi lại hỏi cái này? Hay là ngươi...”

Ám vệ Tam vội vàng lắc đầu.

“Không phải không phải!!!”

“Vậy ngươi hỏi cái này làm cái gì?”

Ám vệ Tam lau lau mồ hôi trên trán.

“Hỏi một chút...một chút thôi.”

Trong lòng lại nói..

[Ô ô ô!!! Thật khủng khiếp a...Ngày hôm qua không cẩn thận thấy điện hạ cùng Nhị Ngưu làm chuyện đó nha! Thật là khủng khiếp nga!!!!!!]

Nhị cong khoe môi, cao thấp đánh giá Tam một phen, gật đầu nói.

“Ta thấy ngươi cũng không tồi, nếu ngươi nguyện ý, hai chúng ta có thể thử xem xem.”

Dứt lời lại cao thấp nhìn quét một lượt.

Ám vệ Tam hắc hắc cười lạnh hai tiếng.

“Có thể a, ngươi dưới ta trên!”

Nhị vội vàng chuyển mắt.

“Ha ha!! Đùa thôi đùa thôi!”

Xem ngươi dám!!!

Tam lại đắm chìm trong cảnh tượng chứng kiến ngày hôm qua, vì thế vừa nhìn thấy Triệu Nhị Ngưu liền nhin không được thở dài..

“Chỗ đó không biết đau bao nhiêu a.....Nhị Ngưu ca!!! Ngươi thật vĩ đại!!!!!!”

Tam, ngươi thật sự là rất đáng yêu, thái thái ta rất thích ngươi!!! Yên tâm, nương cam đoan sẽ đem ngươi hảo hảo gả đi!!! Nhưng mà... Gả cho ai đây?O.O?

Ở lại Tuyết Trường môn vài ngày sau, mấy người Trầm Trọng Sơn lại lên đường về kinh, toàn bộ đệ tử Tuyết Trường môn nhất tề đứng ở cửa tiễn đưa, Lục Thanh Sơn cầm tay Triệu Nhị Ngưu, hai mắt tràn đầy ai oán.

“Nhị Ngưu, sư phụ ta nhiều ngày nay đối đãi ngươi có tốt không?”

Triệu Nhị Ngưu gãi gãi đầu, gật gật.

“Đối ta tốt lắm, cho ta ăn thật nhiều thứ.”

Lục Thanh Sơn lập tức vui vẻ, thủy mâu lóng lánh.

“Vậy các ngươi mang ta cùng đi a!!!”

Trầm Trọng Sơn kéo tay Lục Thanh Sơn ra, vút vào lòng Bạch Cẩm Thanh đang đứng ở bên, ôm Triệu Nhị Ngưu liền bước lên xe ngựa.

Triệu Nhị Ngưu quay đầu nhìn Lục Thanh Sơn ai oán sợ hãi trong lòng Bạch Cẩm Thánh, có chút dao động.

“Ngươi....Sư phụ ngươi...”

“Mặc kệ hần, hần muốn tới người nào cần được hần!”

Triệu Nhị Ngưu lại quay đầu nhìn Lục Thanh Sơn, hần đã giẫy khỏi Bạch Cẩm Thánh, chạy về phía bọn họ.

“Nga.”

Gật gật đầu, Triệu Nhị Ngưu lên xe ngựa.

39. Chương 39

Kinh thành vẫn là kinh thành như trước, chỉ khác là trước cổng thành đứng một Trần Vân Phong cực kỳ phong cách.

Vốn là một mỹ nam tử, đứng tại chỗ đã đủ thu hút, giờ lại tặng kèm thêm một mỹ nam tử nữa, a....Hai mỹ nam làm thần gác cửa, thật tốt quá a...

“Vân Phong, lúc này còn sớm, chúng ta đi Thiên Hương lâu ngồi một lát đi!”

Trần Vân Phong liếc nhìn Lan Sỹ Thành một cái, hừ mũi.

“Hừ!! Lần trước Nhị Ngưu đến ngươi cũng không nói cho ta biết!! Biết điều thì ngoan ngoãn ngồi phạt đi!!!”
[ách, kiểu ngồi xồm rồi gơ hai tay lên đầu ý, bên Hàn Quốc hay phạt kiểu nì nì]

Lan Sỹ Thành bĩu môi, ủy khuất chạy sang một bên ngồi đợi.

Đến khi xe ngựa của Trần Trọng Sơn xuất hiện, hai chân Lan Sỹ Thành cơ hồ sắp thành tàn phế, Trần Vân Phong nhảy tưng tưng kêu gào.

“Nhị Ngưu Nhị Ngưu!!!”

Triệu Nhị Ngưu ngồi trong xe ngựa, nghe thấy phía trước có người gọi mình, liền vén màn che lên nhìn.

“Ai nha! Cao Lý!!!”

Trần Trọng Sơn cũng vươn đầu ra, vừa thấy tức vui.

“Lan đại nhân, ngươi làm cái gì vậy?”

Lan Sỹ Thành vịn tường đứng lên, hai chân run run.

“Điện hạ ngài về thật sớm, nếu tối nay mới về, tại hạ sợ là đã ở dưới mặt rồi!”

Trần Trọng Sơn xuống xe đỡ Lan Sỹ Thành, thấp giọng nói.

“Chưa thu phục được?”

Lan Sỹ Thành thở dài.

“Cũng chỉ ngươi với Tử Văn hảo mệnh.”

“Tư Mã Huy theo?”

Lan Sỹ Thành gật đầu, Trần Trọng Sơn cười ha ha.

“Đáng thương a đáng thương!”

Trần Vân Phong một phen giữ chặt Triệu Nhị Ngưu, quan sát một lượt.

“Chậm chậm....”

“Gì chậm?”

Ôm cổ Triệu Nhị Ngưu, Trần Vân Phong khóc rống.

“Ô ô ô ô....Ta biết ngay mà biết ngay mà..Nhị ca ngươi là tên đại lừa đảo!!! Ô ô ô ô....Nhị Ngưu!!!!”

Trần Trọng Sơn tách Trần Vân Phong đang bám vào người Triệu Nhị Ngưu ra, đối hần nói.

“Đây là Lục đệ của ta, Trần Vân Phong.”

“Nga?”

Triệu Nhị Ngưu mở to mắt.

“Hần không phải Cao Lý sao?”

Trần Trọng Sơn cười lạnh.

“Cao Lý? Hừ! Đến tột cùng ai mới là đại lừa đảo a!”

Trầm Vân Phong rụt rụt cổ, sụt sịt cái mũi, lại bỏ nhào về phía Triệu Nhị Ngưu, không thành công, vẫn là bị Trầm Trọng Sơn chụp được.

“Nhị Ngưu....Người nghe ta giải thích a...Người ta không phải cố ý muốn gạt người đâu...”

Trầm Vân Phong thi triển bí quyết lớn nhất của mình _____ làm nũng.

“Người ta có khổ tâm a!”

[Tác giả: Được rồi, ta thừa nhận ta là vì viết Trầm Tư Kính tên yêu nghiệt kia nên chịu ảnh hưởng sâu sắc, nhưng bọn hần vốn có quan hệ huyết thống mà, đúng không? Cho nên a, Trầm Trọng Sơn người tạm tha ta đi!::>.<>

Triệu Nhị Ngưu run rẩy, gật đầu.

“Nga!”

“Vân Phong a....Người sao vẫn còn chưa học được tuyệt chiêu của ta a~! Nhìn người dùng như thế sao!!!”

Một người bất chợt nhảy ra, mỹ mạo như hoa, hàm ưu mang sợ, Trầm Tư Kính chỉ vào Trầm Vân Phong nói.

“Nhìn ta làm lại một lần, người nhớ cho kỹ!”

Quay đầu liền đối với Triệu Nhị Ngưu triển cái mặt tuyệt mỹ tươi cười, thả người tựa như một đóa hoa bay qua.

“Tiểu Ngưu Ngưu...”

Triệu Nhị Ngưu trực tiếp hôn mê bất tỉnh.

Trầm Vân Phong thở dài.

“Quả nhiên là ta tu luyện chưa đủ a!”

Trầm Trọng Sơn quăng Trầm Vân Phong sang một bên, đỡ Triệu Nhị Ngưu.

“Sao người lại tới đây?”

Trầm Tư Kính thu hồi bộ dáng, nhìn cửa thành.

“Lâu rồi ta chưa về, quay lại nhìn xem.”

“Hừ, lại là một phen gà bay chó sủa a!”

Lan Sỹ Thành cuối cùng ổn định được hai chân.

Đêm đó, hoàng đế liền sai người bày tiệc ở Ngự hoa viên.

Lúc này trời đã vào đông, rừng mai phía đông Ngự hoa viên tạo thành cảnh đẹp khá độc đáo, dù mai chưa nở rộ, nhưng mùi thơm cũng đã cực nồng, dưới rễ cây còn mọc từng khóm thủy tiên, thật sự là đẹp không sao tả xiết.

Triệu Nhị Ngưu chưa từng thấy Thiên tử, chỉ biết Thiên tử như là tiên nhân trên trời, thường dân không thể chiêm ngưỡng, cho nên khi ngồi dưới bàn tiệc, Triệu Nhị Ngưu luôn luôn cúi đầu, không dám nhúc nhích nửa phần.

Trầm Trọng Sơn nhìn Triệu Nhị Ngưu như vậy, thảm buồn cười, kéo tay gốc tử, nhẹ giọng nói.

“Người sợ cái gì! Ta đây long tử người còn không sợ, còn sợ cha long tử sao?”

Triệu Nhị Ngưu nghiêng đầu nhìn Trầm Trọng Sơn, cảm thấy y nói rất có đạo lý, gật gật đầu.

“Đúng a! Hần là cha người a!”

Liền lập tức ngẩng đầu lên nhìn về phía hoàng đế, nghiêng cứu nửa ngày.

“Thì ra hoàng đế là như vậy a!”

Trầm Trọng Sơn gấp cho hắn một miếng thịt vịt.

Trầm Tư Kính ngồi bên cạnh hoàng đế, kể một ít truyền thuyết, chuyện thú vị bên ngoài ít ai biết đến, chọc cho một đám hoàng tử công chúa cười ha ha, hoàng đế lắc đầu, có chút bất đắc dĩ nhìn đệ đệ của mình.

“Đúng là đứa nhỏ chẳng lớn lên tí nào.”

Mộ Dung Dục nhắc bình rượu, rót thêm cho hoàng đế, hoàng đế cười nói.

“Cũng chỉ có người mới chịu được hắn.”

Mộ Dung Dục chỉ cười không nói, cầm chén rượu lẳng lặng nhìn Trầm Tư Kính đang thao thao bất tuyệt.

Hoàng hậu gần đây bị nhiễm phong hàn, thân thể không tốt, hoàng đế nhú mày, chốc lát sau liền đỡ hoàng hậu ly tịch.

Hoàng đế vừa đi, tiểu hoàng tử tiểu công chúa chẳng còn chút kiêng nể lễ phép gì, vây quanh ca ca mình nhao nhao hỏi ngoài cung như thế nào.

“Nhị ca Nhị ca, bên ngoài thú vị không?”

“Thú vị~”

“Thú vị như thế nào a...”

Một đám tiểu oa nhi phấn điệu ngọc mài bám bên chân các ca ca, chớp hai mắt thật to.

Trầm Tư Kính ôm một tiểu hoàng tử, “Bẹp” một cái hôn rõ to.

“Cái này rất khó nói, các người tự mình đi ra ngoài xem sẽ biết.”

Đám tiểu oa nhi không hài lòng, vây quanh Trầm Vân Phong để nói chuyện nhất.

“Lục ca, người mỗi ngày đều trốn ra ngoài, làm chút cái gì nha!”

Trầm Vân Phong miết nhìn Lan Sỹ Thành ở bên.

“Bên ngoài rất tốt nha~! Hoa tửu túy, ôn hương nồng, tiểu mỹ nhân cũng rất đẹp!”

Trong lòng lại nói.

[Bên cạnh có một lão hồ ly như Lan Sỹ Thành, có thể không trốn sao!!!]

Trầm Trọng Sơn bắt giắc một tay ôm eo Triệu Nhị Ngưu, thập bát hoàng tử ngược đôi mắt to trong veo nhìn chăm chăm hồi lâu, mới nãi thanh nãi khí hỏi:

“Nhị ca ca, người ôm Nhị Ngưu ca làm cái gì?”

Trầm Trọng Sơn quay đầu nhìn cái tay tự động theo thói quen của mình, lại nhìn tiểu quỷ đệ đệ, cười nói.

“Nhị Ngưu ca lạnh.”

Thập bát hoàng tử Trầm Ngọc Khanh chớp chớp mắt phượng, suy nghĩ một lúc lâu, mới ngẩng đầu nở nụ cười diễm lệ, nhảy phắt một cái vào lòng Triệu Nhị Ngưu, ôm chặt.

Trầm Trọng Sơn trừng mắt, Trầm Ngọc Khanh gợn khóe môi, thanh âm mềm nhẹ ngọt ngào.

“Như vậy Nhị Ngưu ca ca sẽ không lạnh...”

Trầm Trọng Sơn giật giật khóe miệng, nắm chặt tay Triệu Nhị Ngưu.

Triệu Nhị Ngưu miệng nhai một khối thủy tinh bao, tay trái cầm đùi gà muối, tay phải cầm dưa, đang định gắp một con tôm hùm, giấy dựa, không có kết quả, không nói gì hỏi thương thiên.

“Các người còn không cho ta ăn a....!!!!”

40. Chương 40

“Cái gì! Người muốn thành thân?”

Dịch Tử Văn đứng bên cửa sổ, nhìn Tư Mã Huy đang nói chuyện cùng Triệu Nhị Ngưu bên ngoài, quay đầu nói.

“Nói cho Nhị Ngưu chưa?”

Trầm Trọng Sơn gầy gầy ầm lồ, lắc đầu.

Lan Sỹ Thành cũng nhìn ra phía ngoài cửa sổ, Trầm Vân Phong nhà hắn đang ở trên cây hái quả hồng, Triệu Nhị Ngưu cùng Tư Mã Huy ở dưới vui tươi hớn hớn hứng, thở dài.

“Ai....Các người đều bắt đầu bàn chuyện này ~”

“Sao thế ~ Vân Phong không phải đã bị người ăn sao....”

“Ai....Ăn là ăn, muốn cưới vào cửa còn khó khăn ~”

Dịch Tử Văn xoay người.

“Người biết chừng mực đi! Hoàng đế tương lai đều bị người ăn vào miệng, người còn muốn cưới vào cửa?”

Lan Sỹ Thành vừa nghe lời này, khóc rống.

“Không nói còn tốt, người vừa nói ta sẽ tức! Nếu Vân Phong làm hoàng đế, chỉ có ta gả, không có ta cưới!!!! Ô ô ô ô...”

Trầm Trọng Sơn gõ gõ bàn, cười thâm.

[Nói như vậy ta cũng sắp có đệ muội a!]

“Ha ha ha ha ha ha...”

Dịch Tử Văn nằm rạp ra bàn cười to.

Lan Sỹ Thành dùng sức đánh Dịch Tử Văn, ngẩng đầu oán hận trừng mắt nhìn Trầm Trọng Sơn.

“Hừ hừ, người nghĩ là người muốn cưới Nhị Ngưu rất đơn giản? Người qua được ải của mẫu hậu người trước rồi nói sau!”

Trầm Trọng Sơn nhún vai không quan tâm.

“Mẫu hậu ta là ải dễ nhất.”

Triệu Nhị Ngưu ôm một đồng quả hồng trong ngực vào cửa, run run lập tức nhảy đến bên ầm lồ.

“Lạnh....Lạnh chết được...”

Tư Mã Huy cùng Trầm Vân Phong đi vào theo, hai mặt nhìn nhau.

“Lạnh sao?”

“Đâu có.”

Nói nhảm, các người đều là người luyện võ, Triệu Nhị Ngưu của chúng ta chỉ là người thường, lại ở phía Nam, đến phương Bắc này không phải sẽ bị đông lạnh thành kem sao!

Trầm Trọng Sơn đỡ quả hồng hộ hắn, thương tiếc ôm người yêu vào lòng.

“Lạnh như thế còn ở ngoài chơi.”

Triệu Nhị Ngưu rúc vào trong vòng ngực ầm ầm, ha ha ngây ngô cười.

“Các người có việc cần bàn, ta lại nghe không hiểu.”

Thân thủ phải đi lá khô trên đầu Triệu Nhị Ngưu.

“Ta không nữ.”

Oanh~ mặt Triệu Nhị Ngưu đỏ bừng, xấu hổ xoay xoay, Trầm Trọng Sơn đậm cười hai tiếng, nâng cằm Nhị Ngưu lên, chậm rãi tới gần, Triệu Nhị Ngưu run run hàng mi nhắm mắt lại.

“Khụ khụ....Khụ khụ....”

Dịch Tử Văn mãnh khụ không ngừng, Triệu Nhị Ngưu đột nhiên mở mắt ra, mặt hồng như tô chín.

Trầm Trọng Sơn cong môi, cảm giác hạnh phúc ôm chặt Triệu Nhị Ngưu vào lòng.

“Hai người các người thật đúng là quên bọn ta a!!!!”

Lan Sỹ Thành cực kỳ bất mãn, dựa vào cái gì các người đều có mỹ nhân trong ngực, chỉ có ta phải trở mặt đứng nhìn!

Dịch Tử Văn hắc hắc cười ngược hai tiếng, lấy một quả hồng nhét vào tay Lan Sỹ Thành.

“Lan đại nhân, nào, ăn quả hồng ~”

Oanh....Lan Sỹ Thành bạo phát, liều mạng cắn cắn.

“A!!!! Lan Sỹ Thành!!! Người cắn tay ta!!!!”

Hắn muốn cắn chính là tay người....

Tư Mã Huy vui vẻ ha ha cười, chỉ kém vỗ tay trầm trồ khen ngợi. [Huy Huy...Lão công người bị cắn á....Người sao lại cao hứng như vậy....]

Trầm Vân Phong vẻ mặt hắc tuyến.

“Những người này là ai a, một cái ta cũng không quen.”

Chạng vạng, trận tuyết đầu đông buông xuống, đầu tiên là một vài chấm trắng phiêu phiêu, Triệu Nhị Ngưu liền tựa vào cửa sổ kêu to.

“Trọng Sơn!!!! Tuyết rơi tuyết rơi!!!!”

Vươn hơn nửa người ra ngoài, làm gì? Đón tuyết.

Trầm Trọng Sơn kéo Triệu Nhị Ngưu lại, cười nói.

“Bây giờ mới bắt đầu rơi, sáng mai người dậy sẽ thấy phủ đầy đất.”

Triệu Nhị Ngưu đầy mắt là sao lấp lánh lấp lánh.

“Vậy ta giờ ra ngoài nhìn xem!!”

Trầm Trọng Sơn cầm áo choàng ám vệ dâng lên, phủ thêm cho Triệu Nhị Ngưu.

“Chúng ta cùng đi xem.”

Đình viện phủ kín một mảnh sa y màu trắng, hồ nước cũng kết thành mấy miếng băng mỏng, từng bông tuyết nhỏ tuôn rơi trong đêm đen thăm thẳm.

Triệu Nhị Ngưu đến bên sơn giả, vươn tay chạm vào lớp tuyết, đông lạnh đến đỏ bừng tay còn ha ha cười.

“Người xem, tuyết này tan thật nhanh!”

Trầm Trọng Sơn mở dù, che cho Triệu Nhị Ngưu, khuôn mặt trắng nõn trong bóng đêm càng thêm tỏa sáng như ngọc, ý cười sâu tận đáy mắt, trong mắt ẩn hiện bóng dáng Triệu Nhị Ngưu.

“Lại đây.”

Triệu Nhị Ngưu ngốc hồ hồ chạy qua.

“Có chuyện gì a?”

Khóe môi Trầm Trọng Sơn cong lên, tay trái luồn vào trong áo choàng lông hồ, ôm eo Triệu Nhị Ngưu.

“Cảnh tuyệt đẹp như vậy, chúng ta cũng nên làm chuyện đẹp hơn a~”

“Chuyện gì đẹp hơn được?”

Trầm Trọng Sơn cười, vuốt ve khuôn mặt vì đông lạnh mà hồng lên của Triệu Nhị Ngưu.

Bàn tay ấm áp, tuyệt mỹ dung nhan chậm rãi lại gần, Triệu Nhị Ngưu biết đây là muốn làm gì, cho nên thực ngoan ngoãn nhắm mắt lại.

Hàn tuyết phiêu phiêu thật sự rất đẹp, vốn nên có cảnh lãng mạn, không phải sao?

41. Chương 41

Triệu Nhị Ngưu vội vàng mở mắt ra, gương mặt tuyệt lệ của Trầm Trọng Sơn ở ngay trước mắt, cúi đầu cẩn thận xoay xoay, lại phát hiện càng bị ôm chặt hơn nữa.

“Sớm như vậy?”

Đỉnh đầu truyền đến thanh âm ấm áp nhu hòa, Trầm Trọng Sơn đã sớm tỉnh.

Triệu Nhị Ngưu vội vàng gật đầu.

“Ta muốn đi ngắm tuyết!”

Trầm Trọng Sơn thân thủ vuốt nhẹ cơ ngực bóng loáng của Triệu Nhị Ngưu, đậm thanh cười.

“Trời còn chưa sáng đâu.”

Triệu Nhị Ngưu tiếp tục xoay xoay, nhắc chân bông lên, vươn cái đầu ngưu ra ngoài nhìn, đúng a! Trời còn chưa sáng.

“Vậy...Vậy ta dậy trước!”

“Ngủ tiếp một lát ~”

Trầm Trọng Sơn đương nhiên là còn muốn ôm Triệu Nhị Ngưu a.

“Nga.”

Nhị Ngưu của chúng ta hiển nhiên cũng không có dũng khí....

Nói ngủ một lát nhưng lại ngủ thẳng tới gần trưa, Triệu Nhị Ngưu mới giật mình tỉnh dậy, quay sang bên nhìn, đầu còn thấy Trầm Trọng Sơn nữa.

“Hừ!!! Cũng không gọi ta dậy!! Nếu tuyết tan hết thì làm sao bây giờ!!!”

Cũng chẳng bận tâm đến việc rửa mặt, mặc vội một bộ quần áo liền lao ra ngoài, vừa mở cửa, hai mắt tức thì sáng ngời.

“A.....”

Thật nhiều thật nhiều tuyết a....

Ám vệ Ngũ canh giữ phía xa lập tức phi qua, tạch một cái đã nhảy ngay đến trước mặt Triệu Nhị Ngưu.

“Nhị Ngưu ca!!!!”

Ám vệ Ngũ lãnh mặt như hàn sương cô đọng, chắn ngang trước ngực Ngưu, quét nhìn bốn phía.

Triệu Nhị Ngưu nghiêng nghiêng đầu, không hiểu vì sao ám vệ Ngũ nháy mắt đã bay tới trước mặt mình, còn bày ra tư thế kỳ quái như vậy.

“Ngủ a, người đang làm gì a?”

Ám vệ Ngũ cầm lợi kiếm trong tay, nhìn khắp một lượt, cũng không thấy có gì dị thường.

“Nhị Ngưu ca, thích khách đâu!”

“Thích...Thích....Thích khách? Nào có thích khách?”

Ám vệ Ngũ đen mặt, quay đầu.

“Vậy người la cái gì?”

Triệu Nhị Ngưu vui sướng, chỉ vào một mảnh trăng xóa bên ngoài, nói.

“Ta thấy thật nhiều tuyết, trong lòng cao hứng liền hét lên hai tiếng!”

Ám vệ Ngũ thu kiếm, xoay người, phiêu đi rồi.

Nếu không đi sẽ bạo phát.

“Di....Người đâu?”

Khi Trần Trọng Sơn trở về, Triệu Nhị Ngưu đang đứng dưới gốc quế lấy tay phủi đi những bông tuyết đọng trên đó, trên người chỉ có một bộ áo bông, tai, mũi, mặt và tay đều đông lạnh đến đỏ bừng, còn vẻ mặt hưng phấn, cười như tên ngốc, đơn thuần đáng yêu.

“Nhị Ngưu.”

Triệu Nhị Ngưu còn chưa quay đầu, đã bị ôm vào lòng, vừa quay đầu lại, Trần Trọng Sơn đã ở ngay trước mắt.

“Ngốc tử, mặc ít như vậy, không lạnh sao!”

“Ừ?”

Triệu Nhị Ngưu cúi đầu nhìn quần áo của mình.

“Nga, ta không chú ý tới.”

Trần Trọng Sơn phát tay, ám vệ liền dâng lên cừu y, cẩn thận mặc vào cho ngốc tử.

“Nhị ca! Người lại ôm Nhị Ngưu ca ca!!!”

Giọng trẻ con ngọt ngào nhu nhu vang lên phía sau Trần Trọng Sơn, Trần Trọng Sơn bất đắc dĩ quay đầu, thập bát hoàng tử chu môi hồng đáng yêu, bất mãn trừng mắt to.

“Di? Tiểu oa nhi này sao lại đến đây?”

Triệu Nhị Ngưu hỏi.

Trần Ngọc Khanh mặc dày như cái bánh bao, đáng vẻ tròn tròn, lúc la lúc lắc chạy đến, giữ chặt vạt áo Triệu Nhị Ngưu, ngược một đôi mắt to mênh mông sương mù, ủy khuất bĩu môi.

“Nhị Ngưu ca ca, người ôm ta!”

Triệu Nhị Ngưu rất thích trẻ con, càng thích đứa nhỏ đáng yêu, cho nên hấn ngay lập tức vui tươi hơn hử cúi xuống ôm lấy Trần Ngọc Khanh.

“Ha ha, đứa nhỏ này thật ngoan!”

Trần Trọng Sơn trơ mắt nhìn đệ đệ mình cứ như vậy rúc vào lòng Triệu Nhị Ngưu.

Trần Ngọc Khanh nhìn ca ca đứng một bên trừng mắt nhìn mình, trong lòng đắc ý cực kỳ, quay đầu nhìn Nhị Ngưu ca ca, bẹp một cái hôn lên, cuối cùng còn nướn nướn mi, vòng tay ôm cổ Triệu Nhị Ngưu tuyên bố quyền sở hữu.

Trần Trọng Sơn thạch hóa, thầm nghĩ tên tiểu quỷ này chắc không phải là muốn giành Nhị Ngưu với mình chứ! Nếu nói Trần Trọng Sơn là nhân tinh, vậy đệ đệ Trần Ngọc Khanh của y chính là nhân tinh trong nhân tinh.

“Nhị Ngưu ca ca, chúng ta đắp người tuyết đi!”

Trầm Trọng Sơn lắc đầu, tiểu hài tử chính là tiểu hài tử a.

Triệu Nhị Ngưu nhanh chóng gật đầu.

“Đáp người tuyệt! Oa....Tốt...”

Trầm Trọng Sơn đã quên, ái nhân thân yêu của y so với tiểu hài tử còn trẻ con hơn nữa.

Triệu Nhị Ngưu chạy tới đắp cầu tuyết, Trầm Ngọc Khanh lắc lắc thân hình tròn tròn, hắc hắc cười rộ lên.

“Nhị ca ~”

So sánh âm hiểm! Trầm Trọng Sơn hắc hơn người đi!

Trầm Trọng Sơn cúi đầu, nhếch miệng.

“Chuyện gì? Thập bát đệ?”

Đối diện ánh mắt độc ác của Trầm Trọng Sơn, hồi lâu, Trầm Ngọc Khanh bại trận, lúc lắc chạy đến chỗ Triệu Nhị Ngưu.

Trầm Trọng Sơn loay loay mắt phượng, nở nụ cười.

42. Chương 42

Trầm Trọng Sơn một lòng muốn cưới Triệu Nhị Ngưu về, sau đó trói chặt với mình cả đời.

Hôm nay, đại tuyết rơi hồi lâu cuối cùng cũng ngừng, bên ngoài trắng xóa một mảnh, Trầm Vân Phong tới sớm, tính đứng giờ đến ăn điểm tâm, liền dính vào Triệu Nhị Ngưu như khối kẹo đường, Trầm Trọng Sơn chịu không nổi túm cổ hắn.

“Lan Sỹ Thành đâu? Sao người lại một mình đến đây?”

Trầm Vân Phong bị Trầm Trọng Sơn tóm chặt, giãy dụa.

“Hắn ở đâu thì liên quan gì đến ta! Ai ai ai ai....Người kéo cổ áo ta làm chi! Mau buông ra!”

Trầm Trọng Sơn thở dài, thả tay, Trầm Vân Phong rơi xuống đất, oán hận trừng mắt nhìn Trầm Trọng Sơn một cái, tiếp tục làm kẹo đường.

Trầm Trọng Sơn kéo Triệu Nhị Ngưu qua, vuốt vuốt tóc hắn.

“Nhị Ngưu, lát nữa ta phải tiến cung, người ở nhà chờ ta trở lại, không được đi theo Vân Phong chạy loạn nhớ không!”

Triệu Nhị Ngưu gật gật đầu.

“Nhớ.”

Trầm Vân Phong kêu la.

“Cái gì a....! Nhị ca, người nói vậy là có ý gì a! Không lẽ Nhị Ngưu ca theo ta đi chơi, ta còn có thể đem hắn bán đi sao?”

Trầm Trọng Sơn quay đầu, sắc mặt tức biến.

“Chỉ bằng bộ dáng đó của người!”

Trầm Vân Phong nổi giận.

“Ta thì sao a!!!! Ta là người gặp người yêu, hoa gặp hoa nở!!!!”

Quên đi! Người nói ngoại trừ Lan Sỹ Thành cùng hoa ăn thịt người hợp với câu “Người gặp người thích, hoa gặp hoa nở” kia của người thì còn có ai!

Hoàng hậu ngồi bên bàn, tay cầm kéo tu sửa cành hồng mai vừa mới chiết.

Ngoài cửa giọng nói cao vút của cung nhân vang lên.

“Nhị hoàng tử điện hạ giá lâm...”

Trầm Trọng Sơn liền tiến vào.

“Trọng Sơn đến đây a! Mau tới!”

Hoàng hậu buông kéo cùng hồng mai, như thiếu nữ chớp chớp mắt.

“Ai gia có việc hỏi người!”

Trầm Trọng Sơn ngồi xuống, nắm chặt tay mẫu hậu mình.

“Mẫu hậu có chuyện gì?”

Hoàng hậu cười vỗ vỗ tay con mình.

“Trọng Sơn người cũng không nhỏ, lần trước không phải người nói đã có cô nương hợp ý sao?”

Trầm Trọng Sơn nở nụ cười ngọt ngào, gật đầu.

Hoàng hậu cao hứng, mày ngài cong cong.

“Là cô nương nhà ai vậy?”

Trầm Trọng Sơn làm bộ ảm đạm, nhỏ giọng nói.

“Người đó chỉ là nữ tử thường dân.”

“Vậy có làm sao!! Cô nương thường gia mới là cô nương tốt biết giúp chồng dạy con! Ai gia xuất thân cũng chính là dân chúng bình thường a!”

Hoàng hậu vốn là thứ tộc sinh ra, tự nhiên đối dân chúng thiên vị.

“Con ngoan!!”

Lại vội vàng hỏi.

“Có xinh đẹp không?”

Đây là chuyện rất quan trọng, vợ có xinh đẹp hay không sẽ ảnh hưởng tới thế hệ tiếp theo, tiếp theo, tiếp theo nữa....

Trầm Trọng Sơn gật đầu.

“Dạ có, vừa xinh đẹp vừa đáng yêu!”

Trầm Trọng Sơn người đó là tình nhân trong mắt hóa Tây Thi, bộ dáng Triệu Nhị Ngưu thế kia cùng xinh đẹp với đáng yêu thật sự là một chút cũng không liên quan!

Hoàng hậu vừa lòng, Trầm Trọng Sơn lập tức nói.

“Vậy....Mẫu hậu, ta muốn mừng một tháng sau tổ chức hôn lễ, người xem có được không?”

“Được được được, sao lại không được! Ai nha nha....Ai gia cuối cùng cũng có thể ôm tôn tử a!!!!”

Quả thực đã không còn uy nghiêm cùng hình tượng của mẫu nghi thiên hạ, hoan hoan hỉ hỉ nói muốn tặng lễ vật cho con dâu, chạy vội đến nội gian tìm bảo vật đi.

“Cái gì!!! Hoàng hậu nương nương cứ như vậy đồng ý!!!!”

Lan Sỹ Thành nhảy dựng lên, đập bàn kháng nghị.

Trầm Trọng Sơn đắm chìm trong thế giới màu hồng của mình, mặt mày tắn hẳn vui sướng.

“Ô ô ô ô...”

Lan Sỹ Thành khóc rống.

Dịch Tử Văn buông tay Tư Mã Huy thân yêu, rót cho hắn một ly trà thơm.

“Lan đại nhân người sao vậy! Chắc không phải là điện hạ sắp thành hôn nên người quá vui mừng?”

Lan Sỹ Thành trực tiếp cho Dịch Tử Văn một cước, đứng lên, trừng mắt nói.

“Không được, các người đều phải giúp ta! Giúp ta cưới Vân Phong về nhà!”

Trầm Trọng Sơn hồi thần nghe thấy lời này, cầm chén trà lên, cười nói.

“Thật khó a!”

Dịch Tử Văn gật đầu.

“Đúng là rất khó khăn a!”

Dứt lời liền quay ra hôn nhẹ lên trán Tư Mã Huy, vẻ mặt thỏa mãn, rêu rao khoe khoang!

Lan Sỹ Thành nghiêng răng kéo kẹt.

“Trầm Trọng Sơn ta không thể trêu vào, nhưng con kiến Dịch Tử Văn người ta vẫn còn có năng lực dẫm chết!”

Ngoác miệng nhào vào cắn.

Trầm Trọng Sơn bỏ lại một phòng kêu la thảm thiết, ra cửa, thấy Triệu Nhị Ngưu đang cùng Trầm Vân Phong, Trầm Ngọc Khanh chơi ném tuyết.

Triệu Nhị Ngưu liếc thấy Trầm Trọng Sơn đi ra, vội vàng vẫy tay, nở nụ cười sáng lạn.

Trầm Trọng Sơn ngây ngẩn, nên không nhìn thấy một quả cầu tuyết đang lao tới đây.

Lau đi tuyết dính trên mặt, Trầm Trọng Sơn thấy Triệu Nhị Ngưu ngốc nghếch cười to.

Cười lạnh hai tiếng, nhấc chân bước về phía Triệu Nhị Ngưu, ôm cổ hắn nhào xuống lớp tuyết lăn vài vòng, làm Triệu Nhị Ngưu hoảng sợ kêu lên.

“A...”

Trầm Trọng Sơn nhìn hắn, hoa đào đầy mắt, một ngụm hôn xuống.

Trầm Vân Phong, Trầm Ngọc Khanh liếc nhìn nhau, hồi lâu mới tỉnh lại, nhất tề quát to.

“Mau buông Nhị Ngưu ra!!!!”

Hai tên nhóc ngu ngốc này, Trầm Trọng Sơn cùng Triệu Nhị Ngưu thân thiết các người lại đi gây rối, không phải là tìm chết sao!

Nhún chân một cái, ôm lấy Triệu Nhị Ngưu đã không có khí lực phi thân về phòng.

Đóng cửa cài then, quay đầu nhìn Triệu Nhị Ngưu đỏ mặt nằm trên giường, hắc hắc cười gian hai tiếng, Trầm Trọng Sơn Lang hóa.

43. Chương 43

Quý phủ ngập tràn không khí vui mừng, lão quản gia chạy đông chạy tây thu xếp, khắp nơi dán chữ Hỉ đỏ tươi, bọn hạ nhân nhanh chân qua lại chuẩn bị.

Bốn phía yết hoàng bang, nói là Nhị hoàng tử sắp thành hôn. Bang vừa dán lên, thiên hạ đều biết, tuyết sắc tiểu mỹ nhân Trầm Trọng Sơn sẽ kết hôn!!!! Tức khắc tan nát vô số trái tim nhi nữ, diệt sạch bao mộng nam nhi. Vốn nên là chuyện cả nước chúc mừng, lại thành người người thở dài thương tâm.

Triệu Nhị Ngưu dốt đặc cán mai, một chữ bẻ đôi cũng không biết, nhìn hồng chỉ giăng khắp phủ, không hiểu vì sao lại thấy bồn chồn, nhưng nghĩ tới sắp đến tân niên, vậy cũng hẳn là bình thường.

Trầm Trọng Sơn từ trong cung trở về, vừa vào cửa liền thấy Trầm Vân Phong chính đang lôi kéo lão quần gia nháo sự.

“Không được dán, không được dán!!!”

Túm lấy hỉ tự muốn xé đi, không ngờ lại bị người giữ chặt.

“Kẻ nào không muốn sống.....!!!!”

Là Nhị ca nhà hắc cầm chặt tay hắc như muốn đòi mạng.

“Hắc hắc, Nhị ca hảo Nhị ca hảo! Đã về a....”

Cho dù người hiện tại là một bộ đáng yêu cười nịnh, Trầm Trọng Sơn cũng không phải là Lan Sỹ Thành, vô dụng!

Trầm Trọng Sơn lấy hỉ tự bị Trầm Vân Phong niết nhãn, mở ra, thấy vẫn chưa bị rách, nở nụ cười.

Trầm Vân Phong toàn thân đóng băng.

“Nhị..... Nhị ca?”

Trầm Trọng Sơn giương mắt, phượng mâu híp lại, khẽ gật gật đầu, nhẹ giọng nói.

“Có lẽ ta nên giúp Lan Sỹ Thành một chút.”

Nói xong liền vung tay phải, ám vệ Nhất, Nhị, Tam, Tứ, Ngũ từ trên trời giáng xuống, không cần hỏi làm cái gì, trực tiếp khiêng Trầm Vân Phong ném ra cửa.

“Nhị ca..... Ta..... Sai.....”

Ai....Giờ biết sai cũng vô ích.

Trầm Trọng Sơn cầm lên một xấp hỉ tự, cười thực nhu hòa.

Còn trong phòng Trầm Trọng Sơn, Triệu Nhị Ngưu đang ngồi trên ghế dài, ăn điểm tâm nha hoàn bưng lên.

“Nhị Ngưu.....”

“A?”

Triệu Nhị Ngưu ngẩng đầu, thấy Trầm Trọng Sơn đi về phía mình.

“A!”

Một phen bị ôm lấy.

“Có chuyện gì a? Điểm tâm của ta!”

Trầm Trọng Sơn lau đi điểm tâm dính trên miệng hắc, đưa Triệu Nhị Ngưu xem xấp hỉ tự kia, vỗ vỗ eo hắc.

“Đẹp chứ!”

“Ừ?”

Triệu Nhị Ngưu giơ lên nhìn.

“Không phải chỉ là một xấp giấy hồng thôi sao! Có gì đẹp chứ!”

“Ha ha, rất đẹp mà!”

“Ai ai ai!!! Các người làm gì!!! Cởi quần áo ta làm gì!!! Hôm nay lạnh lắm đó!!!!!!”

Thợ may cầm thước dây vẽ mặt tươi cười, khom người nói.

“Công tử, chúng ta đây là muốn đo thân, để may quần áo cho ngài a!”

“A? May quần áo? Không cần, quần áo ta đủ mặc!!”

Ám vệ Nhị đứng bên giám sát lấy một đĩa mít táo, đưa tới trước mặt Triệu Nhị Ngưu.

“Nè, Nhị Ngư ca, mút táo vừa làm.”

“A?”

Hai mắt Triệu Nhị Ngư tức thì sáng rỡ, chạy tới.

Ấm vệ Nhị gạt đầu ý bảo thợ may tiếp tục, thợ may hiểu ý, cầm thước dây đo hết một lượt Triệu Nhị Ngư đang toàn tâm toàn ý ăn điểm tâm.

Ai...Nhị Ngư, người cứ như vậy bán mình đi....Một đĩa mút táo a....

Cách mừng một tháng giêng vài ngày, hôn sự gần như đã chuẩn bị xong, Trầm Trọng Sơn ở trong tân phòng, cả gian phòng được trang trí lại, đâu đâu cũng thấy màu đỏ, trướng幔 phù dung, chăn đệm uyên ương, cái gì cũng đều có đôi có cặp.

Triệu Nhị Ngư cảm thấy có gì đó không đúng, kéo tay áo Trầm Trọng Sơn hỏi.

“Ta thấy nhà người hiện tại rất khác nhà người ta a!”

Trầm Trọng Sơn để danh mục quà tặng xuống bàn, đem bàn tay có chút lạnh của Triệu Nhị Ngư bao trong tay mình.

“Sao lại khác?”

Triệu Nhị Ngư nhìn nhìn xung quanh.

“Ta thấy giống như lúc người ở thôn ta thành thân!”

Quay đầu nhìn Trầm Trọng Sơn, dùng sức gạt đầu.

“Giống hết!”

Trầm Trọng Sơn gợn lên khóe môi, cười thực hồn nhiên.

“Lễ mừng năm mới ở nhà ta có tập tục như vậy, đương nhiên là khác bên ngoài.”

Triệu Nhị Ngư mở to mắt ngư chớp chớp, lại ra sức gạt đầu.

“Nga, thì ra là như thế a! Ta hiểu rồi!”

Lại nghĩ lại vẫn là không đúng.

“Đi? Tới lúc nào thì chúng ta quay về thôn a? Lần này ta đi không biết đã lâu? Không được không được, ta phải đi về! Ta phải về nhà mừng tân niên!”

Lập tức rút tay ra, tìm hành lý của mình.

Trầm Trọng Sơn ngậm bực tên ngốc này sao lại đúng lúc nhớ đến về nhà, vội vàng ngăn Triệu Nhị Ngư.

“Nhị Ngư, đừng vội thu thập, chúng ta qua mừng năm là sẽ trở về.”

“Gi! Mừng năm!! Không được, ta phải về!!”

Trầm Trọng Sơn mềm giọng.

“Nhị Ngư, người chờ ta mấy ngày, để cho ta ở cùng phụ hoàng, mẫu hậu đến mừng năm là được rồi, lần này ta đi không biết khi nào mới có thể gặp lại họ, người chờ ta mấy ngày có được không?”

Thủy mâu ngăn nước chân thành tha thiết, lực sát thương mười phần.

Triệu Nhị Ngư gãi gãi đầu, nhìn Trầm Trọng Sơn, mềm lòng, cảm thấy Trầm Trọng Sơn đối với mình rất tốt, còn muốn tới thôn mình ở, bất quá là cùng phụ mẫu mừng tân niên, mình chờ cũng nên phải.

“Được rồi, qua năm chúng ta mới đi.”

Trầm Trọng Sơn cong mắt phượng, hôn phớt lên môi Triệu Nhị Ngư, ngồi xuống tiếp tục xem danh mục quà tặng.

44. Chương 44

Mùng một tháng giêng, tiếng pháo đầu tiên vang lên, bùm bùm bùm bùm.

Trầm Trọng Sơn một thân đỏ tươi, thật sự là tuyệt sắc vô song.

“Trầm Trọng Sơn, người mặc đỏ như vậy làm gì?”

Trầm Trọng Sơn chỉnh sửa kim quan.

“Trừ tà.” [=))]

“Trừ tà?!”

Triệu Nhị Ngưu xem xét xem xét xung quanh, lông tơ dựng đứng.

“Người..... Người..... Đừng dọa ta!”

Trầm Trọng Sơn quay đầu, ôm Triệu Nhị Ngưu.

“Lừa người thôi.”

Thân thủ bưng bát trên bàn.

“Nào, đây là canh hạt sen ta sai người làm từ sớm, nhân lúc nóng mau ăn a.”

“Nga.”

Triệu Nhị Ngưu bưng bát lên sục sục mấy cái đã húp hết vào bụng, hoàn toàn xem nhẹ hai mắt lấp lánh cùng khóe môi nhếch lên của Trầm Trọng Sơn.

“Thật ngoan ~”

Tiền đường đầy ngập khách khứa và bằng hữu, đều là vương tôn công tử, quan gia quý tộc, còn rất nhiều thiên kim tiểu thư thường ngày một bước không ra khỏi cửa, mỗi người đều ôm trong lòng hy vọng được tận mắt nhìn thấy dung nhan hoàng tử phi tuyệt sắc đến mức nào.

Ngồi ở thượng vị là hoàng đế uy nghiêm cùng hoàng hậu diễm lệ, bên cạnh hoàng hậu là tiểu oa nhi phần điều ngọc mài Trầm Ngọc Khanh, chính đương thập phần ủy khuất lên án Nhị ca Trầm Trọng Sơn của mình.

Người chủ trì nghi thức đứng ở ngoài phòng, hạ nhân châm một chuỗi pháo, liền nghe người chủ trì hô to.

“Giờ lành đã đến....Tân lang tân nương nhập đường....”

Tân lang Trầm Trọng Sơn một thân hồng phục cầm tú cầu, người cầm đầu kia cũng đồng dạng là hồng phục, Triệu Nhị Ngưu uống bát canh hạt sen xong căn bản là mơ mơ màng màng, bị người thay trang phục tân nương đỡ đi bái đường.

Hai mắt Trầm Vân Phong trợn trừng.

Trầm Ngọc Khanh trợn mắt há hốc mồm.

Thái dương hoàng thượng giật giật, quay qua nhìn hoàng hậu.

“Linh nhi, tân nương này....”

Hoàng hậu chớp chớp mắt to long lanh.

“Sao vậy? Không phải rất tốt sao!”

Nhìn nhìn con dâu của mình, hoàng hậu càng xem càng vừa lòng.

“Mặc dù có hơi to cao một chút, nhưng rất khỏe mạnh a! Chân cũng hơi to, nhưng dù sao cũng là nữ tử dân dã, to một chút cũng là bình thường!”

Hoàng thượng gào thét trong lòng: [Đâu phải chỉ một chút a ~ đó là phi thường phi thường.....!!!!]

Tân nương Triệu Nhị Ngưu nghiêng tựa vào nha hoàn bên cạnh, rảo bước tiến vào đại đường, chưa đợi hoàng thượng hỏi, hoàng hậu đã đau lòng nói.

“Ai...trước khi hành lễ không cho ăn cái gì quả nhiên là không đúng, xem xem làm con dâu ta đói thế kia....”

Trầm Ngọc Khanh:.....

“Nhất bái thiên địa .....”

“Nhị bái cao đường.....”

“Phu thê đối bái.....”

“Đưa vào động phòng.....”

Haiz....Nhị Ngưu đáng thương của ta, cái gì cũng không biết liền thành nương tử nhà người ta a....

Toàn bộ lễ đường đều cùng cảm tưởng với hoàng thượng nhìn Trầm Trọng Sơn dịu dàng tử phi ‘mảnh mai’ về hậu đường.

Trên mái tân phòng, nằm úp sấp ba người, Lục Thanh Sơn, Trầm Tư Kính, Mộ Dung Dục.

“Ai ai!! Biến thái, đừng đẩy ta!!!”

Lục Thanh Sơn kêu gào.

“Sơn Sơn..... Người thật dữ nga..... Tiểu Dục..... Người ta sợ.....”

Mộ Dung Dục trừng mắt liếc Lục Thanh Sơn một cái, vòng tay ôm eo Trầm Tư Kính.

“Nha! Có người cư nhiên trước ta một bước!!”

Trầm Vân Phong bám vào mái hiên, phía dưới là Lan Sỹ Thành vẻ mặt đau khổ.

“Vân Phong, người nhanh lên! Ta không đỡ được!”

“Hứ~ ngốc chết đời ~”

Trầm Vân Phong trèo lên mái, sau đó cúi xuống kéo Lan Sỹ Thành lên.

“Xuyt....các người nói nhỏ chút đi! Lỗ tai đồ đệ ta rất thích đó! Bị phát hiện là chúng ta xong rồi!”

“Oa ~ các người đến cũng thật sớm!”

Dịch Tử Văn ôm cổ Tư Mã Huy, thực rõ ràng, Tư Mã Huy ôm Dịch Tử Văn phi thân lên đây.

“Hắc hắc! Mau mau mau! Nhìn xem phía dưới thế nào rồi!”

Trầm Tư Kính nhắc lên một mảnh ngói nhỏ giọng gọi.

Vì thế một hàng bảy người nằm úp sấp trên mái, chụm đầu nhìn.

Trầm Trọng Sơn ngồi bên bàn nhu nhu trán, thầm nghĩ các người nói to như vậy còn muốn không bị ta phát hiện, vậy không phải làm khó nhau sao!

Nhẹ nhàng phất tay, ám vệ Nhất, Nhị, Tam, Tứ, Ngũ liền nhảy lên mái.

Lục Thanh Sơn: Ha ha, đừng hiểu lầm ~ ta đi ngang qua! Lập tức đi ngay!

Trầm Tư Kính: Tiểu Dục..... Người tìm được ngọc bội chưa? Tìm được rồi! Chúng ta đây mau đi xuống đi! Trên này thật lạnh a.....

Trầm Vân Phong: Ta đổi chỗ ngắm sao

~Lan Sỹ Thành: Ta với người cùng đổi

~Dịch Tử Văn: Bảo bối nhi ~ chúng ta vẫn là về nhà xxoo đi, ở đây nguy hiểm lắm a

~Tư Mã Huy:.....

Ám vệ Nhất – Nhị – Tam – Tứ – Ngũ:.....

Không còn người rình coi, Trầm Trọng Sơn quang minh chính đại lên giường, buông hồng trường, bắt đầu làm chuyện không đứng đắn nha.

(Hoàn)

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/uyen-bao-uyen>